

Viata noastră

Revistă trimestrială de cultură și viață a Casei de Ajutor Reciproc
a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad * Nr. 19 - Februarie 2015

Revista „Viața noastră”

Revistă de cultură și viață a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza”
Bârlad

**Așteptăm de la membrii noștri, și nu numai,
TEXTE, FOTOGRAFII, ESEURI, PROZĂ SAU POEZIE, ARTICOLE PE ORICE TEMĂ
și chiar întrebări sau nelămuriri în legătură cu activitatea Casei noastre
la datele de contact de mai jos:**

Adresa: Str. Nicolae Iorga Nr. 7a, loc. Bârlad, județul Vaslui, CP 731 182

Colectivul de redacție

Telefon: 0235-421.340, Fax: 0235-421.341, 0235-425.933. Email: revista@carpbarlad.ro

Din cuprins

COLECTIV 3 <i>C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad o oază într-un deșert (social, economic, spiritual și cultural)</i>	DUMITRU OLARU 25 <i>Prea mult dorită de veacuri, a noastră Mare Unire</i>	ÎNV. VICTORIA RUDI 47 <i>Curajul împlinirii visului la vârsta ghioceilor în păr Dorina Stoica – poet și prozator</i>
TEODORA ELENA ZALDEA 6 <i>Revista „Viața noastră” - o publicație cu și despre pensionari</i>	PROF. GHIȚĂ CRISTIAN 26 <i>Hronicul unor vremi trecute și actuale</i>	IFTENE CIORICIU 48 <i>Strigătul nemărginirii – farmecul tăcut al poeziei</i>
PROF. LUCIA MUNTEANU 7 <i>Bucuria de a fi</i>	PROF. GRUIA NOVAC 28 <i>Doamnei Lucia Munteanu</i>	AVOCAT CARMEN FRĂȚIMAN 50 <i>Porunca lui Dumnezeu și legea omului</i>
ION N. OPREA 8 <i>Revista „Viața noastră”, Bârlad</i>	PROF. GRUIA NOVAC 29 <i>Stimate profesore!</i>	POEZII 52 Aneta MATEI, Dorina STOICA, Tiberiu SZENTI, Gabriela Ana BĂLAN, Petruș ANDREI, Ștefan DURLAI
VALENTINA LUPU, OLGA-VALERIA GRIJINCU 10 <i>„Vatra satului întru cântec și nemurire”</i>	PROF. SERGHEI COLOȘENCO 30 <i>Profesorul Gheorghe Gherghe</i>	PROF. IULIAN MAXIM 55 <i>Pușcăriile comuniste - laboratoare de sfinți - Valeriu Gafencu</i>
PROF. GHIȚĂ CRISTIAN 11 <i>„Colinde, colinde...”</i>	PROF. DUMITRU APOSTOLACHE 31 <i>Medalion aniversar Gheorghe Gherghe</i>	PROF. VIRGIL VESEL 58 <i>Măsuri locale împotriva încălzirii globale</i>
PROF. LUCIA MUNTEANU 15 <i>Dor de Eminescu</i>	CRONICAR 32 <i>Medalion aniversar Gheorghe Clapa</i>	PROF. MARIANA MARIN 60 <i>Sergiu Celibidache</i>
PROF. PETRUȘ ANDREI 17 <i>Mihai Eminescu – Centralitatea canonului românesc</i>	PROF. DORINA LUPAȘCU 34 <i>Bine ați venit în familia noastră!</i>	PROF. NECULAI GHEȚĂU 61 <i>Familia Mureșenilor</i>
PROF. PETRUȘ ANDREI 35 <i>La ceas aniversar</i>	PROF. PETRUȘ ANDREI 35 <i>La ceas aniversar</i>	PROF. MARIA MARIN 63 <i>Tinere personalități bârlădene: Laura Mavrichi, Ștefan Constantinci</i>
NICOLAE N. CONSTANTINESCU 18 <i>Bolile lui Eminescu – adevăr și mistificare</i>	GRUIA NOVAC 36 <i>Un poet al esențelor</i>	SERGHEI COLOȘENCO 66 <i>Rebus</i>
PROF. MARIANA MARIN 21 <i>540 de ani de la Marea Victorie obținută de Ștefan cel Mare la Vaslui</i>	PAULA FILIP 39 <i>Bunicuța</i>	NELU VASILE-NEVA 67 <i>Viața noastră văzută, de epigramiști</i>
VALENTIN ROȘCA 22 <i>„Marea zi a Unirii – 24 ianuarie 1859” Unirea Țărilor Române</i>	PROF. VIRGIL GIUȘCĂ 40 <i>In memoriam Constantin Clisu</i>	
COLONEL IOAN STAȘ 24 <i>Mica Unire și Alexandru Ioan Cuza</i>	GHEORGHE POSTELNICU 43 <i>Un reper moral: medicul Vasile Voiculescu</i>	
	VASILE CHELARU 45 <i>Trei cuvinte încrucișate: „La Mulți Ani !”</i>	

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR "ELENA CUZA" BÂRLAD

o oază într-un deșert (social, economie, spiritual și cultural)

Bârladul a fost și rămâne capitala Țării de Jos și, după Iași, a doua capitală culturală a Moldovei, *Un fel de Weimar* – George Călinescu.

Aflat la confluența unor mari drumuri comerciale între Nord și Sud și între Est și Vest, dar și în calea tuturor răutăților lumii, năvăliri de tătari, inundații și incendii, Bârladul a renăscut de fiecare dată din propria cenușă, asemeni păsării Phoenix, iar vicisitudinile istoriei i-au făcut pe oamenii locului mai solidari. A dat țării doi oameni de stat: Alexandru Ioan Cuza și Gheorghe Gheorghiu-Dej, dar și savanți și artiști ca Vasile Pârvan, Marcel Guguianu, Victor Ion Popa, Nicolae Tonitza, Alexandru Vlahuță, George Tutoveanu și alții. Aici a luat ființă acum o sută de ani (1 mai 1915) „Academia bărlădeană,” iar prin școlile sale au trecut și s-au format nume mari ale culturii și științei românești.

Oameni cu suflet mare, filantropi, ca frații Gheorghe și Nicolae Codreanu, Stroe Belloescu, Iorgu Radu și-au dăruit obștii averea lor pentru propășirea celor mulți. Tradiția s-a păstrat și s-a continuat până în zilele noastre.

Din solidaritate umană, a luat ființă prima formă de organizare „Funcționarul -24 ianuarie 1898” – societate de ajutor reciproc în caz de boală, înmormântare, aprovizionare cu alimente și lemne de foc, dar și participări la activități cu caracter spiritual. Primul proces-verbal al Societății datează din 4 ianuarie 1916 din care aflăm că președinte era Gheorghe Kiriac și secretar Gheorghe Dobranici. În 1932, la 23 iunie, pe baza celei anterioare, ia ființă noua societate națională „Asociația Solidară a Pensionarilor Civili din România”- *filiala Tutova* numită „Asociația Pensionarilor Tutoveni,” primul președinte fiind N. K. Gheorghiu. În ședința din 12 ianuarie 1933 s-a pus problema editării unui ziar, crearea unui drapel și a unei insigne pentru fiecare membru. Anul 1935 a fost considerat anul drapelului, care a fost sfințit în Grădina Publică la 5 iunie. Președinte pentru mai mulți ani a fost Corneliu I. Droc, fost primar și deputat, dar și al „Băncii Populare a Pensionarilor.”

Din iulie 1945, președinte pentru mulți ani va fi Barbu Gheorghe care s-a preocupat de organizarea economatelor pentru pensionari, dar și de reorganizarea, conform noilor cerințe a societății, pe baza Decretului nr. 204/21 noiembrie 1951. La 8 octombrie 1954, Sfatul Popular al orașului Bârlad, Secțiunea „Prevederilor Sociale”, a aprobat cu numărul 41.105 înființarea „Casei

de Ajutor Reciproc a Pensionarilor” care continuă activitatea celei din 24 ianuarie 1898 și a celei din 23 iunie 1932.

În 1956 la 22 octombrie, Casa s-a mutat în local propriu și a primit o parte din mobilierul avut și care fusese trecut în patrimoniul orașului. Din 1957, președinte a fost Ioan Hizic, și s-a hotărât ca de la 1 iulie să se înființeze o secție pentru acordarea de ajutoare în caz de deces, iar la 21 decembrie, confecționarea unui drapel negru. 1958 a fost un an de realizări, când s-a organizat o bibliotecă cu 232 de volume și achiziționarea altora precum și aprovizionarea membrilor cu lemne de foc. Existau 1.517 membri din care: 1.065 civili; 226 militari; 226 I.O.V.R., iar la 30 iunie 1958 – 1.737 și s-au acordat ajutoare în valoare de 16.680 la 526 de persoane.

Până în 1966 a fost președinte Ioan Hizic, după care au urmat: Iacob Gheorghe – 1966-1974 cel care a achiziționat imobilul din strada Nicolae Iorga nr.7; Ariton Vasile – 1974-1978; Saulea Gheorghe – 1978-1980; Parfeni Vasile – 1980-1989 și pentru 50 de zile Petrea Aur, iar din 2001 Gheorghe Vrabie. Între 2002-2010 - Tănase Gheorghe.

În acest timp s-a pus problema construirii sediului care a fost dat în folosință în 1999, după 3 ani de eforturi, realizându-se și un cabinet de boli interne, două cabinete stomatologice, cabinet oftalmologic, cabinet de tratamente. A fost procurat un car mortuar, iar în clădirea veche funcționează un magazin tip economat, un atelier de frizerie, unul de croitorie și unul de tâmplărie, ateliere de cizmărie și reparații radio-tv.

În anul 2010 s-a ales o nouă conducere a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Bârlad formată din **președinte** – *magistrat pensionar Nicolae Mihai*, sprijinit de un **Consiliu Director** format din: *inginer agronom Filip Stelian, ofițer în rezervă Râncu Liviu Adrian, ofițer în rezervă Fitcal Mircea și tehnician proiectant Tănase Veruța*, sub patronajul cărora dezideratele generațiilor anterioare au devenit realitate. Având ca deviză motto-ul *Împreună suntem mai puternici*, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” sub actuala conducere a încheiat parteneriate cu toate instituțiile administrative, de cultură, cu biserici, școli, încât numărul membrilor a atins cifra de 32.436 persoane înscrise în cadrul a 32 de sucursale.

În perioada 2010-2013 s-au acordat unui număr de

45.441 de membri **ajutoare nerambursabile materiale și bănești** în valoare de 3.347.302 lei, iar în 2014 un număr de 20.360 membri au beneficiat de ajutoare nerambursabile în valoare de 1.112.951 lei. Totodată, se oferă o serie de servicii și facilități. Astfel, prin **magazinul cu profil naturist** s-au achiziționat de către un număr de 16.000 membri produse în valoare de 718.515 lei, iar prin **magazinele de tip Economat** (18 la număr) 24.000 de membri au putut beneficia de bunuri fără adaos comercial în valoare de 922.055 lei.

Ținând cont de situația materială nu tocmai potrivită de care pensionarii au parte, de faptul că aceștia suferă o dată cu înaintarea în vârstă de diferite afecțiuni, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” le vine în ajutor prin înființarea a **trei cabinete stomatologice, a unui cabinet de reflexoterapie, oftalmologie, a unui cabinet de termomasaj, dotat cu aparatură ultramodernă**, dar și a unui **cabinet de tratamente și igienă corporală**. De serviciile acestor cabinete au beneficiat un număr de 14.011 membri.

Totodată, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” oferă membrilor săi posibilitatea de a beneficia în mod gratuit de consultații juridice prin intermediul Cabinetului juridic coordonat de avocați Aurel Hobjilă și Carmen Frățiman. În anul 2014 s-au bucurat de serviciile acestui cabinet un număr de 773 membri.

Membrii Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” beneficiază și de serviciile unui **atelier de croitorie**, în anul 2014 trecându-i pragul un număr de 1.076 persoane, a unui **atelier de frizerie – coafor** vizitat de 8.152 membri și a unui **magazin cu profil funerar**.

Se impune a preciza și faptul că activitatea desfășurată de către Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” a încetat de mult să mai fie una unilaterală, aceea de întrajutorare materială.

Avansând pe calea raționamentelor, menționăm totodată faptul că activitatea culturală desfășurată sub egida Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” nu se rezumă doar la paginile revistei „Viața noastră.” Ba dimpotrivă, Casa și-a făcut un obicei din a oferi pensionarilor prilejul de a demonstra că, în ciuda greutăților zilnice, a stării de sănătate precare, ei se mai pot îngriji și de aspectele plăcute ale vieții, se mai pot gândi la noi modalități de înfrumusețare a lumii în care trăiesc. În acest sens, aproape lunar în sala de conferințe a Casei, purtând numele domnitorului Alexandru Ioan Cuza, sunt organizate diferite simpozioane, conferințe pe teme dintre cele mai diverse.

În rândurile următoare, propunem înspre exemplificare câteva din aceste manifestări culturale – artistice desfășurate în anul 2014 sub auspiciile Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad:

- **14 ianuarie, Conferința „Eminescu – între realitate și mit” susținută de către profesor Gabriela Cotaș, manifestare prilejuită de împlinirea a 164 de ani de la nașterea poetului Mihai Eminescu;**

- **29 august, Conferința „Mărită Doamnă, Limba românească!” manifestare cu prilejul Zilei Limbii Române, susținută de către profesor Petruș Andrei;**
- **24 noiembrie, Conferințele unde au fost evocate figurile lui N.D. Cocea de către prof. Mihai Luca și a lui Ioan Iancu Codrescu de către prof. Petruș Andrei, urmate de dezbaterile „De ce iubesc bărbații?”, dar și de Conferința dedicată poetului Simion Bogdănescu – „Guvernatorul poeziei.”**

Totodată, pe lângă aceste activități cu caracter cultural, Consiliul Director împreună cu președintele Nicolai Mihai organizează și spectacole de poezie, muzică și dans, menite să aducă bucurie și speranță în sufletele bunicilor noștri. În acest sens, menționăm câteva dintre acestea, precum:

- **1 martie, Spectacolul „Eterele renașteri” dedicat Zilelor de 1 și 8 martie, cu participarea corului „Crizantema,” a formației de dansuri a Ansamblului folcloric „Rapsozii Iveștiului,” a grupului de dansuri „Zori de zi” a Primăriei Zorleni, a Valericăi Pruteanu, a lui Mihai Gheciu, a orchestrei Ansamblului folcloric „Rapsozii Iveștiului,” a corului „Eleison,” a ansamblului de dansuri „Hora” și alții;**
- **8 octombrie, Spectacolul literar artistic, coregrafic și muzical „Simfonia toamnei” dedicat Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice și a aniversării a 116 ani de la înființare și a 60 de ani de la reorganizarea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza.” Dintre participanții amintim: corul „Crizantema,” ansamblul „Răzeșii” Pogonești, ansamblul „Voioșii” Fedești, ansamblul de dansuri „Hora,” Dragoș Tufă, Petruș Andrei, Mihai Gheciu, Ioan Staș, Iftene Cioriciu, Dumitru Oлару și alții;**
- **20 decembrie, Spectacolul literar artistic, coregrafic și muzical dedicat sărbătorilor de iarnă „Colinde, colinde...Poezia obiceiurilor de iarnă,” cu participarea lui Gruia Novac, Petruș Andrei, Iftene Cioriciu, Dragoș Tufă, George Forcos Palade, Florentinei Albu, a corului „Crizantema,” a grupului „Hai - hui” ș.a.**

Dar, activitatea culturală – artistică și recreativă aparținând Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” nu se rezumă doar la evenimentele menționate în rândurile de mai sus. Astfel, cunoscând faptul că sănătatea este bunul cel mai de preț al omului, conducerea Casei organizează anual competiții cu caracter sportiv, prin care îndeamnă pensionarii la mișcare și la adoptarea unui stil de viață sănătos. De altfel, Casa și-a făcut un obicei din a invita în fiecare an, fie cu ocazia Sărbătorilor de iarnă, a celor pascale, a Zilelor Casei sau a Zilei Naționale a României, pensionarii și tinerii (pentru aceștia din urmă se organizează din anul 2013 competiția „Tinere

vlăstare” la cros, șah și tenis de masă) la sport și mișcare în aer liber.

De asemenea, cu ocazia aniversării a 116 ani de la înființare și a 60 de ani de la reorganizarea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” prin grija președintelui **Nicolaie Mihai**, sprijinit de un puternic Consiliu Director a fost publicată și o Monografie. Și tot aici, în cadrul manifestărilor dedicate aniversării Casei, a fost sfințită o troiță în incinta sediului Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, a fost stabilit un drapel, iar data de 24 ianuarie a fost declarată drept ziua aniversară a Casei, deziderate la care antecesorii doar năzuiau.

Se impune a mai preciza și faptul că în Bârlad, în speță la Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” s-a împământenit bunul obicei de a fi sărbătorită Nunta de Aur, prilej cu care sunt omagiate cuplurile care și-au unit destinele în urmă cu cinci decenii. În anul 2014, spre exemplu au fost sărbătorite, un număr de 85 de cupluri din municipiul

Bârlad, dar și din satele unde Casa deține sucursale.

Cele afirmate pe parcursul acestor rânduri ne relevă grija pe care Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” o poartă persoanelor de vârstă a treia, de la a nu le lipsi nimic din cele necesare unui trai decent și până la a avea grijă de sufletele lor. Totodată, sub conducerea președintelui **Nicolaie Mihai** – un om pentru oameni – și a unui Consiliu Director competent, cu un nou Statut, dar și printr-un management performant, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, pe bună dreptate poate constitui un exemplu pentru celelalte organizații de profil din țară.

Material întocmit de membrii C.A.R.P. „Elena Cuza”
Bârlad

Președinte – magistrat pensionar **Nicolaie Mihai**
Asistent relații publice și comunicare
Teodora Elena Zaldea
Profesor pensionar **Ghiță Cristian**

Revista „Viața noastră”

- o publicație cu și despre pensionari -

TEODORA ELENA ZALDEA

Reamintim faptul că misiunea unei asociații de tip C.A.R.P. nu este doar una ce ține de aspectele pecuniare ale vieții, ba dimpotrivă, aceste societăți de întraajutorare mutuală se preocupă și de spiritul și sufletul pensionarilor. În acest sens, sunt organizate diferite activități cu caracter social, cultural, precum conferințe, simpozioane pe teme dintre cele mai diverse, din domenii ca istorie, religie, literatură, muzică, cercuri de pictură, ecologie, informatică, acțiuni ce înlesnesc socializarea, fiind în parte realizate de către vârstnici pentru vârstnici. Prin astfel de manifestări se apreciază că sentimentul de singurătate și marginalizare resimțit adeseori de către aceștia din urmă este înlăturat dacă nu în totalitate, cel puțin în parte.

Călăuziți de motto-ul „**A îmbătrâni este un privilegiu, a îmbătrâni frumos e o artă!**” conducerea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” se realizează misiunii apostolice pe care orice asociație de tip C.A.R.P. și-a asumat-o, și anume: *organizarea de activități social-culturale menite a le induce vârstnicilor sentimentul de implicare în viața comunității în care își duc traiul zilnic pentru a nu se simți singuri și marginalizați.*

În acest spirit, membrilor Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” li se oferă posibilitatea de a împărtăși din experiența lor de viață, de a își așterne gândurile în paginile unei publicații trimestriale sugestiv intitulată „Viața noastră.”

De altfel, primul număr al revistei a văzut lumina tiparului în anul 2004, din inițiativa președintelui de atunci al Casei, **Gheorghe Tănase**. A urmat o perioadă de prefaceri și căutări, timp în care revista a fost pregătită pentru momentul reîntâlnirii cu cititorii săi, eveniment ce a avut loc în anul 2010, când prin *Hotărârea nr.209 din 24 septembrie*, **Consiliul Director în frunte cu președintele Nicolaie Mihai** au decis reeditarea sa. De atunci și până în prezent au trecut mai bine de 10 ani, timp în care au fost editate 18 numere.

Precizăm de asemenea, faptul că revista „Viața noastră” e o publicație cu și despre pensionari, e spațiul destinat preocupărilor lor dintre cele mai diverse, în paginile căreia descoperim printre altele aspecte de istorie locală, evocări ale unor personalități bărlădene din diferite domenii: istorie, literatură, muzică, pictură, etc., informații utile, sfaturi medicale.

Patronată de un inimos colectiv de redacție format din *prof. Serghei Coloșenco, prof. Gruia Novac, magistrat pensionar Mihai Nicolaie, specialist în afaceri europene Teodora Elena Zaldea, prof. Petruș Andrei, prof. Gheorghe Gherghe, tehnoredactor Bogdan Artene*, revista e și spațiul din care pensionarii află ultimele realizări ale Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza.”

Președintele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza”
Bârlad, magistrat pensionar Nicolaie Mihai
prezentând nr.16 al revistei „Viața noastră,” 29 august 2014

Totodată, revista beneficiază și de aportul unui număr tot mai mare de colaboratori, dintre care îi amintim pe: *prof. Maria Marin, prof. Ecaterina Teletin, prof. Livia Andrei, comisar șef Vasile Chelaru, prof. Nicolae Ghețău, prof. Ghiță Cristian, prof. Mihai Luca, prof. Lucia Munteanu, colonel (r) Ioan Staș, Dumitru Olaru, Iftene Cioriciu, prof. Gheorghe Clapa, doctor Iorgu Gălățeanu, Valentin Roșca, prof. Ritta Mintiade, specialist în kinetoterapie Daniela Teodoru, Teodora Gabriela Spănu, Samoilă Chiriac, muzeograf Nicoleta Arnăutu, muzeograf Alina Butnaru, învățător Victoria Rudi, Dorina Stoica, prof. Virgil Vesel.*

Grație dăruirii și competenței colectivului de redacție, respectiv colaboratorilor, revista „Viața noastră” a sporit nu numai ca număr de pagini, ci și în calitatea materialelor prezentate, aspecte ce de altfel au oferit un plus de valoare acestei publicații ce a depășit de mult granițele județului nostru.

Bucuria de a fi

10 ANI DE EXISTENȚĂ A REVISTEI „VIAȚA NOASTRĂ”

PROF. LUCIA MUNTEANU

Activitatea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a încetat de mult să mai fie unilaterală, aceea de întrajutorare materială. O dată cu venirea la conducerea Casei a magistratului Nicolaie Mihai, instituția și-a diversificat activitatea cunoscând o adevărată emulație.

Lună de lună au loc aici activități culturale, sportive, sociale, care surprind potențialul intelectual al salariaților și membrilor Casei, spiritul de inițiativă, creativitatea acestora.

În această idee se înscrie și activitatea desfășurată în luna octombrie în care s-au aniversat 10 ani de la apariția revistei „VIAȚA NOASTRĂ.” Apariția oricărei reviste este fără îndoială un eveniment pregătit cu entuziasm, cu grijă și mai ales cu speranță, cu speranța că va apărea cât mai mult, cu speranța că va fi căutată și citită, cu speranța că va veni în întâmpinarea curiozității cititorilor, că va fi de folos.

„Viața noastră” este o revistă pentru persoanele în vârstă, dar nu numai. A pornit de la câteva foi și a ajuns la aproape 100 de pagini. Spune acest lucru ceva? Cu certitudine ! Cei 10 ani în care această revistă a apărut vorbesc de la sine despre calitatea ei de la un număr la altul, ea fiind mai frumoasă, mai bogată în conștient, cuprinzând teme dintre cele mai diverse.

Titlul revistei este unul foarte generos, în paginile ei descoperim evocări ale unor mari personalități bârlădene din diferite domenii : istorie, literatură, pictură, sculptură, muzică, sunt inserate de asemenea, informații utile, sfaturi privind sănătatea noastră și altele.

Toate acestea capătă formă și fond cât mai atrăgătoare și mai interesante cu fiecare apariție, deoarece colectivul de redacție și colaboratorii revistei sunt mereu în întrecere cu ei înșiși dorind să satisfacă cele mai exigente cerințe ale cititorilor săi. Nu putem

să nu facem din nou aprecieri la adresa neobositului Președinte, domnul magistrat Nicolaie Mihai, care propune mereu teme de actualitate trezind interesul colaboratorilor și pe cel al cititorilor.

Autorii materialelor care apar în revistă sunt majoritatea pensionari cu spiritul treaz, cu dorința de a se face utili, dar și tineri care doresc să se afirme într-un domeniu sau altul. Numărul mare de colaboratori ai revistei (peste 120) acoperă cele mai variate domenii: cultură, artă, istoria neamului, protejarea mediului, sănătate, educație, prevenirea infracționalității, cultivarea sentimentului de mândrie națională și al patriotismului local.

Remarcabile în paginile revistei sunt numele unor colaboratori fideli care au răspuns cu promptitudine și cu profesionalism nevoilor revistei: **Maria Marin, Nicolae Ghețu, Ecaterina Teletin, Petruș Andrei, Serghei Coloșenco, Gruia Novac, Gheorghe Gherghe, Ghiță Cristian, Mihai Luca, Virgil Giușcă, Teodora Elena Zaldea, Elena Popoiu, Lucica Munteanu, Gheorghe Clapa, Dumitru Olaru, Victoria Rudi, Marinel Gâlcă, Vasile Chelaru, Aneta Matei și alții.**

Prin toate materialele publicate, revista aduce un omagiu binemeritat Bârladului, a doua capitală culturală a Moldovei, care a dat nașunii

noastre și posterității nume sonore în literatură: Victor Ion Popa, George Tutoveanu, Elena Farago, Constantin Chiriță, în artele plastice: Marcel Guguianu, Nicolae Tonitza, în istorie: Alexandru Ioan Cuza, promovând permanent activitatea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad.

**LA MULȚI ANI „VIAȚA NOASTRĂ”!
LA MULȚI ANI COLECTIVULUI REDACȚIONAL ȘI
LA MULȚI ANI COLABORATORILOR ȘI CITITORILOR
REVISTEI!**

Revista „Viața noastră”, Bârlad

De la câteva pagini în 2004 la o sută în 2014

Ion N. OPREA

Despre „Viața noastră”, revistă a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor din Bârlad, am aflat de la Vasile Turculescu, cel care, după Colțul enigmistului din „Academia bârlădeană” nr.2 (27), 2007, publica în revista „Elanul” nr. 66 din august 2007 propria-i descoperire: într-o poezie de George Topîrceanu intitulată „În loc de prefață” din ciclul „Parodii originare” se află cea mai frumoasă prezentare literară al unui **golf de cuvinte**, reproducând-o:

Tu nu înțelege, Zoice, rîsul meu...
Într-un oraș, din asfințit, departe,
Cu mult negoț și știutori de carte,
Trăia pe vremuri un bătrîn evreu

Pe nume Baruch... fire de elită,
În lume viețuind ca-ntr-un pustiu,
Știa să taie sticlă poleită
Și toți nerozii îl credeau geamgiu.

Dar timpul suflă limpede ca vîntul
Și moartea le-a grăbit metamorfoza:
Pe toți făcându-i una cu pămîntul,
A transformat pe Baruch – în Spinoza.

Golful de cuvinte, explica Vasile Turculescu, constă în trecerea de la un cuvînt la altul prin schimbarea succesivă a unei litere, a două sau trei litere deodată, cum se vede în exemplul de mai jos, încercînd să ajungi de la Baruch la Spinoza (schimbînd două litere deodată, după următorul parcurs): Baruch – Baracă – Sarică

– Săliță – Splină – Spiona – Spilică – Spancă – Spația – Spătar – Spițer – Spinel – Spinoza (13 cuvinte). O replică performantă spunea domnia sa, a primit din partea doctorului Nicolae Andronescu, din Timișoara, doar în 8 cuvinte: Baruch – Baracă – Cazacă – Casată – Căință – Căinos – Spinos – Spinoza.

Golful de cuvinte al lui George Topîrceanu rămîne o capodoperă enigmatică și rebusistă fără pereche de frumoasă, încerca să-și convingă participanții la astfel de expediții ale minții V. Turculescu precizînd: lucrarea a fost publicată prima dată în revista „Rebus” nr. 4 (820) din 15 februarie 1979, coperta 2, „Tribuna noastră”, sub titlul „Invitație la un golf de cuvinte”; a doua oară a fost publicată în „Viața noastră”, revistă a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor, Bârlad, 1 octombrie 2004.

Pentru că atunci, în 2007, lucram la „Mari personalități ale culturii române într-o istorie a presei bârlădene 1870-2008”, Ediția a II-a revăzută și întregită, Editura Pim, Iași, 2008, 471 p., și mă documentam, m-am deplasat în localitate și am căutat revista „Viața noastră”, mai întîi la Biblioteca municipală „Stroe S. Belloescu” și nu am găsit-o. Îndrumat de doamna bibliotecară Iorga, în aceeași zi, 21 august 2007, m-am deplasat la Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor de unde am aflat de la secretara instituției că „o asemenea revistă nu se editează la Bârlad”, lucru care mi se spusese și de către secretara de la Casa de Pensii a municipiului.

Despre toate acestea am scris în volumul apărut, p.435-437, și mai consemnam: „...Dacă un asemenea organ de presă, dacă există, nu este cunoscut la nivelul arătat, cum ajunge revista, dacă ajunge, la pensionarul de rînd, direct interesat să o citească?” (...) „...Așa că, mă întreb, și transmit interogația și către dv., domnule Turculescu, revista „Viața noastră” de la Bârlad, există sau nu, și care îi este ecoul, dacă de ea nu cunoașteți decât dv. Și poate câțiva... norocoși?”

Dacă este să ai noroc, îl ai, cum se dovedește în cazul în discuție. La 22 noiembrie 2014, după circa șapte ani de la cele povestite, bârlădenii mi-au expediat cel de-al 17-lea număr al revistei „Viața noastră”, gest prilejuit de împlinirea a 10 ani de la apariția primului număr al ei, 1 octombrie 2004 - 1 octombrie 2014...

Între timp, lucru îmbucurător, revista a crescut ca problematică și interes, nu cum cred unii că asemenea

publicații se nasc, cresc și se difuzează chiar dacă nu au nimic de spus, și-a sporit numărul celor care îi scriu și o susțin material și moral, ajungând la o sută de pagini, gata-gata să se ia la întrecere în foi cu „Convorbiri literare”, ca să glumim...

Orientat de Ritta Mintiade, îi citesc „Gândurile...” și aflu că cea care „ajunsesse în mâinile și în sufletele cititorilor” de la 1 octombrie 2004, din inițiativa domnului Gheorghe Tănase, atunci președinte al C.A.R.P. Bârlad, cu prilejul aniversării a 50 de ani de existență a Casei, avea în Colectivul de redacție pe Serghei Coloșenco, Gheorghe Tănase și Daniela Epure. Era realizată într-un „număr mic de pagini,” dar „cu conținut dens”, cu materiale semnate de Lucia Burghilea – 30 de ani de muncă în cadrul C.A.R.P., avocatul Aurel Hobjilă, dr. Laurenția Adriana Ichim, Vasile Turculescu – sursa noastră, Dumitru Leonte, Gheorghe Tănase, Serghei Coloșenco.

Până în anul 2010 a urmat o perioadă de tăcere... Ca să scrie, între timp, Ion N. Oprea 13 sau 14 cărți, câteva mii de pagini?, iarăși încerc gluma. Acum, la 24 septembrie, cu ocazia „Zilei persoanelor vârstnice”, s-a hotărât reeditarea revistei și apariția nr.2 din „Viața noastră”, trimestrială...

Alt președinte – Nicolaie Mihai, alt colectiv de redacție. În 2010 apar numerele 2 și 3 în coordonarea domnilor Gruia Novac, Serghei Coloșenco și Nicolaie Mihai, 20 de pagini fiecare, cu materiale semnate de mai mulți: Nicolaie Mihai, prof. Mariana Marin, Mihai Epure, Lucia Burghilea, Adrian-Liviu Râncu, Anca și Iulian Chituță, Carmen Mihaela Rășcanu, dr. Laurenția Adriana Ichim, dr. Rodica Dornianu, dr. Aura Andreea Rotaru, Daniela Teodoru, avocat Aurel Hobjilă, dr. Ileana Podaru, dr. Roxana Ionescu, dr. Mihail Ionescu, tot felul de informații asupra activității instituției și a oamenilor...

Apar și pagini literare, de divertisment, se îmbunătățește ținuta grafică, tehnica lui Bogdan Artene de la S.C. Irimpeș S.R.L. dobândește grație, modernitate...

În anul 2011 revista este prezentă cu trei numere – 4, 5 și 6 – plus un Supliment dedicat copiilor de 1 iunie. Numărul 4 este închinat Sărbătorilor Pascale, numărul 5 sărbătoririi a 57 de ani de la înființarea CARP Bârlad, numărul 6 – omagierii Nașterii Domnului.

Anul 2012 este deosebit, se sărbătorește „Anul european al îmbătrânirii active și al solidarității între generații”, căruia i se consacră patru numere: nr. 7 în martie, 8 în iunie, 9 în octombrie și 10 în decembrie, cu colaborări – sumedenie...

2013 vine și cu sporirea paginilor revistei, numărul 11 din aprilie are 52 de pagini, numărul 12 din iulie - 56, numărul 13 din octombrie - 68 de pagini, iar cel din decembrie 76 de pagini.

Coordonatorii revistei: Gruia Novac, Serghei Coloșenco, Nicolaie Mihai, Andrei Nicolae Mihai, iar semnatori ai articolelor aceiași și alții...

„...Am în față „Viața noastră” nr. 15 din martie 2014 și „Viața noastră” nr.16 din iunie 2014 și scriu aceste

rânduri pentru „Viața noastră” nr.19. Este incitant să scrii pentru viitor, este ca și cum ai introduce un mesaj într-o sticlă pe care o arunci în ocean. O va găsi cineva? Va descifra cineva mesajul meu?” Se apropie de sfârșitul

scrierii sale doamna Ritta Mintiade, punându-și întrebări asemănătoare celor pe care le-am folosit și eu, acum 7-8 ani, tot despre munca de la revistă.

Cum să nu fie așa, când, scriind pentru revistă omiți încă atâtea, de care îți dai seama chiar imediat ce ai predat articolul?! Și chiar o spune doamna care semnează: „Viața noastră”...este o revistă din care străbate efortul susținut al C.A.R.P. Bârlad de a construi pentru membrii ei o lume mai bună, mai frumoasă”...

Și chiar încheie: „Să sperăm că așa va fi mereu”.

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor
"Elena Cuza" Bârlad
Înființată la 1958 și reorganizată la 1974

IMPREUNA SUNTEM MAI PUTERNICI!

COLOCVIUL

**10 ani cât o viață,
"Viața Noastră"**

6 Octombrie 2014, ora 11.00,
sala A.I. Cuza

„Vatra satului întru cântec și nemurire”

VALENTINA LUPU
OLGA-VALERIA GRIJINCU

Integrarea europeană nu înseamnă renunțarea sau anularea valorilor culturale și morale naționale, acestea sunt mai curând o zestre cu care se va îmbogăți Europa, iar conservarea și promovarea lor este o datorie de mare răspundere.

Ca în toate momentele grele, în cadrul comunităților au existat și vor exista personalități care militează pentru păstrarea trăsăturilor definitorii zonei respective. Istoria ne-a demonstrat, de-a lungul anilor, că păstrătorii tradițiilor comunităților locale sunt de regulă învățătorii și preoții cei care au fost întotdeauna aproape de sufletul poporului.

Județul Vaslui a fost și este vatră milenară de cultură și civilizație românească, cu un cadru natural dus pe umeri de apele Prutului și ale râului Bârlad. Aici s-au țesut visuri strămoșești, dansurile și cântecele, dar și scoarța moldovenească. Aici, „la vatra tradițiilor” își dau mâna deopotrivă toate elementele de folclor vasluian, aspecte care atestă vechimea și continuitatea neamului nostru.

În acest context, vineri 12 decembrie 2014, la Școala Nr.1 Băcești, a avut loc Simpozionul TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE IARNĂ la care au participat elevi, cadre didactice, părinți și invitați.

Protagoniștii au fost: profesorii Olariu Mariana, Gălușcă Anca-Genoveva și bibliotecar Căraușu Renata, care au înmănușiat într-un suflu îngeresc, atât copiii preșcolari, elevii, bibliotecarii, cadrele didactice cât și părinții (Tudose Cristina, Stratan Narcisa, Dinu Ionela, Argint Marinela, Arcip Maria, Burghelia Florica-Maria, Coman Ionela) care au participat la „Șezătoare” colindând și urând „VATRA SATULUI ÎNTRU CÂNTEC ȘI NEMURIRE.”

Invitat de onoare a fost distinsul și eruditul profesor Dan Ravaru care a conferențiat în deschiderea simpozionului, menționând în cuvântul său, că această manifestare este de bun augur prin colindele din preajma sărbătorilor de iarnă, vestind minunea lumii și anume Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos. Aceste manifestări se constituie în elemente de mare valoare morală în care este inclus OMUL, ca cea mai importantă ființă de pe pământ, pe care Dumnezeu a creat-o din iubire.

Iubirea – cuvântul magic care înalță sufletele la ceruri și de care trebuie să ținem seama în orice moment al vieții noastre. Face un apel la părinți și la cadrele

didactice, să se străduiască mai mult în ceea ce privește comportamentul copiilor și să le insuflă dragostea pentru „aproape” pentru că Dumnezeu este întotdeauna cu noi, iar Maica Domnului este ocrotitoarea copiilor. Împreună cu întreaga comunitate trebuie să facem un front comun, să fim ocrotitori și mângâietori de suflete după pilda Mântuitorului.

După prezentarea referatelor, un moment aparte l-a constituit prezentarea de carte „Flori din grădina vieții mele” de prof. Coca Șchiopa, prezență activă în viața comunității locale și a județului Vaslui. Dumnezeu este întotdeauna cu noi! Ne-a dăruit o lume frumoasă pe care avem datoria s-o menținem la standardele ei. Indiferent de etnie, de vârstă, de pregătire trebuie să ne acceptăm unii pe alții, să ne ajutăm în momentele dificile, să răspundem prezent la neputința aproapelui, prof. Coca Șchiopa fiind un model de Dascăl și de OM în acest sens.

În intervențiile lor au făcut aprecieri elogioase prof. Dan Ravaru, prof Anca Genoveva Gălușcă, prof. Valentina Lupu, psiholog Alexandra Andrei, Roxana Tănăsucă, Roxana Grigore, Eugenia Acatrinei.

Domnul prof. Dan Ravaru i-a oferit „Diploma de excelență” doamnei prof. Coca Șchiopa și doamnei prof. Mariana Olariu, pentru păstrarea tradițiilor și obiceiurilor noastre românești. Din partea Palatului Copiilor au fost oferite diplome coordonatorilor Mariana Olariu, Anca-Genoveva Gălușcă și Renata Căraușu.

„Timpul nostru are nevoie de oameni care să fie asemenea arborilor, încărcăți de o pace tăcută, ale căror rădăcini cresc deopotrivă din mijlocul pământului și din mijlocul cerului” (Oliver Clement).

Dumnezeu este cu noi prin descoperire și iubire, construirea situațiilor de învățare într-un mod flexibil și creativ, în raport cu particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor.

Două teme dedicate marilor sărbători creștine: Nașterea Domnului și Învierea Domnului. Acestea vor constitui prilejuri de analiză a sărbătorilor creștine și al altor evenimente corelate cu acestea din multiple perspective (religioase, sociale, culturale, istorice etc.).

La finalul activității doamna Olariu Mariana a împărțit diplome de participare.

Felicitări gazdelor pentru reușita activității.

„Colinde, colinde...”

Cronica unui spectacol de zile mari: „Crăciunul 2014”
și „Anul Nou 2015”
(Impresii de spectator)

PROF. GHIȚĂ CRISTIAN

„Crăciunul – Nașterea Domnului” reprezintă în viața creștinilor ortodocși și catolici, dar și a altor culte derivate din acestea, una din marile sărbători religioase, pentru catolici fiind cea mai mare, iar la ortodocși - „Paștele” diferența constând în faptul că stiliștii, cei de rit vechi, sărbătoresc cu 13 zile mai târziu. Considerată sărbătoare a familiei, este însoțită de colinde, de împodobirea bradului, oferirea de cadouri și mese îmbelșugate, după un post ușor de 40 de zile. Sărbătoarea a fost introdusă în calendarul creștin în anul 325 d.H. de către împăratul Constantin cel Mare, care a oficializat creștinismul ca religie de stat, duminica zi sfântă și „Paștele” cu dată variabilă.

„Anul Nou” marchează trecerea de la un an la altul și este o sărbătoare laică, la toate popoarele, iar la români cuprinde întreaga suflare manifestându-se plener și zgomotos prin datini și obiceiuri tradiționale: plugușoare, sorcove, jocul caprei și al ursului, al măștilor, căiușilor, al haiducilor și jienilor, mai ales în mediul rural unde se mai păstrează nealterate. În ajun, urătorii, de la cei mai mici la cei în vârstă își urează semenii evocând ciclul agrar al aratului, semănatului și recoltatului grâului precum și ritualul producerii pâinii, al colacilor cu care sunt răsplățiți urătorii, alături de mere, nuci, bani, dar și țuică, vin

și cozonac. În noaptea dintre ani se organizează revelioane – petreceri cu muzică, dans și artificii. A doua zi de „Sf. Vasile” copiii umblă cu semănatul, urând gospodarilor sănătate și mult spor în noul an, iar cei care poartă numele de Vasile, Vasilica și diminutive ale acestora își serbează ziua onomastică cu rudele și prietenii însoțiți de lăutari.

În acest context al sărbătorilor de iarnă care țin de la „Sf. Neculai” și până la „Bobotează” sâmbătă 20 decembrie 2014, de la amiază și până seara, sub patronajul C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, a avut loc la Casa de cultură a municipiului un grandios spectacol de poezie, muzică și dans. Mustind de credință, tradiție și frumusețe, spectacolul a îmbinat în mod fericit sacrul și profanul, tradițiile religioase cu cele laice, dovedind că românii din Țara de Jos și din Țara de Sus a Moldovei nu și-au uitat datinile și că știu să-și sărbătorească marile evenimente creștine și laice. Chiar de la intrare, invitații sunt întâmpinați de doamnele și domnișoarele de la C.A.R.P. care le oferă ultimul număr al revistei „Viața noastră” și un calendar pentru 2015. Odată, pătrunși în sala de spectacole suntem surprinși de decorul festiv care ne sugerează spectacolul ce va urma: avanscena este ornată cu brazi și brăduți împodobiiți de sărbătoare, ghivece cu crăciunițe de sezon, iar o muzică în surdină face atmosfera și mai plăcută. Se simte izul sărbătorilor de iarnă ce ne duce cu gândul la bucuriile copilăriei și la faptul că suflarea românească se află în „câșligi.” Decorul scenei este sobru și sugestiv, dominat de un brad stilizat pe care sunt așezate, ca și globuri, imaginile celor care urmează să ne încânte privirile și auzul. Dedesubt, un banner cu titlul spectacolului: *Colinde, Colinde... poezia sărbătorilor de iarnă și îndemnul - Amintește-ți că ești român!* – alături de imaginea țării de azi și a României întregite, așa cum a

fost și ar trebui să fie. Un covor țărănesc autentic și două costume populare completează scenografia.

La orele 14 – trecute fix, scena se umple cu doamnele în ținută de gală, care fac parte din ansamblul coral „Crizantema”, titlu sugestiv, cunoscut fiind că aceste flori superbe ale toamnei au un farmec deosebit, așa cum sunt și membrele acestui ansamblu dirijat de doamna profesoară Maria Mihăilă și care deschid spectacolul cu un colind semnificativ: *Deschide ușa creștine!*

Prezentatoarea Teodora Spânu, tânără, frumoasă și deșteaptă, cu priză la public, ne introduce în atmosferă cu versurile lui Eminescu: *Colinde, colinde! E vremea colindelor...* De altfel întreg programul va fi pigmentat și cu versuri ale poezilor Petruș Andrei și Valeriu Stancu însoțite de comentariile ad-hoc, la fiecare moment, ale prezentatoarei. Corul interpretează *Zăpada* – muzica Vasile Veselovschi, versuri Mihai Maximilian.

Având ca fundal ansamblul coral, poetul Petruș Andrei recită din creația proprie – *Blândul păstor* – iar corul intonează – *Noapte de vis* – de Franz Gruber și din nou poetul recită – *Acatistul Bunei Vestiri*.

Alternând poezia cu muzica, corul prezintă colindul – *Cerul și pământul* – punctat de prezentatoare prin versurile: *Ne-au zămislit și cerul și pământul/ Și cu de toate ne-a-nzestrat natura, / Armonioasă ne-a făcut făptura/ Iar Dumnezeu ne-a dăruit cuvântul.*

Fiecare moment e răsplătit cu aplauze îndelungate.

Urmează poetul Iftene Cioriciu cu două creații proprii: *Vin sărbătorile!* și *Steaua Domnului Iisus!* Între cele două poezii, corul cu un colind – *Crăciunul a sosit!*

Cu glasuri cristaline ca niște clinchete de clopoței, grupul de copii „Hai, Hui”, condus de profesoara Mihaela Oprea, va încânta publicul cu un colaj de colinde.

Foarte cunoscuți și apreciați, membrii clubului „Oliver” se prezintă cu doi soliști: Isabela Sbârcea și Dragoș Tufă, care interpretează în duet – *Cântăm cu îngerii* - melodie compusă de Antonio-Răzvan Miron din Bârlad. Și de la același club, grupul de copii compus din Alexandra Surdu, Miruna Bicher și Rareș Bîgu, care interpretează două melodii:

Pe noapte în ger nebun – din repertoriul lui Fuego și *Santa Claus* – din repertoriul internațional.

Cătălin Zurba, liber profesionist, a interpretat la acordeon, trei melodii:

O noapte de vis, Driving Home For Christmas și Carol of the bells dedicate victimelor accidentului de elicopter de la Constanța.

Isabela Sbârcea revine cu o melodie din repertoriul internațional: *Have yourself a Merry Christmas*, iar Dragoș Tufă *Ce-ați văzut păstori!*

Eleva Diana Chelaru de la Liceul Teoretic „M. Eminescu” interpretează două colinde.

Prin versurile: *Suntem români și-avem un loc sub soare*

Că Maica Domnului ne-a dat grădină

Ca să păstrăm agheasma din izvoare

Și să ne-mpărtășim întru lumină, prezentatoarea ne introduce în aria tradiționalului, a autenticului din zona

noastră și nu numai.

Solista ansamblului - Matei Aneta interpretează *Să fim români!* – din repertoriul lui Fuego.

Preluând îndemnul, domnul profesor Gruia Novac va recita din versurile unui poet uitat Vasile Militaru - un mare patriot, două poezii de mare actualitate, cu trimiteri transparente la societatea de astăzi aflată în mare suferință: *Scrisoare unui prieten de departe și Sorcova*.

Folclorul tradițional sătesc păstrează datini și obiceiuri ale căror origini și semnificații se pierd în negura timpului, dar în ciuda unui modernism agresiv ele rezistă și sunt transmise din generație în generație datorită farmecului și autenticității lor. Astfel că la sărbătorile de iarnă renasc: colindele, steaua, plugușorul, dar și capra, haiducii sau jienii, ceata sau banda, vălăretul.

Plugușorul se prezintă în diferite variante și are uneori și accente satirice pentru amuzamentul ascultătorilor.

Haiducii – formă de teatru popular ce evocă, prin cântec și joc, figura lui Iancu Jianu și la care participă Anul Nou, Anul vechi, doi Haiduci, Ciobanul, Turcul, Potera, Vânătorul, Jianul și mireasa lui (Soltanina).

Vălăretul – vine cu o gamă variată de simboluri magico-religioase reprezentând spiritul strămoșilor care prin intermediul măștilor, participă la ceremonialul nașterii și renașterii naturii și invocă fertilitatea, belșugul și prosperitatea pentru anul care vine.

Este meritul unor dascăli sufletiști ca Ion Dobrin de la Măscurei și a soților Teofil și Doina Marcu de la Florești de a culege, prelucra și realiza cu copiii folclorul autentic perpetuând astfel tradițiile și obiceiurile specifice locului.

Grupul de colindători din comuna Măscurei, coordonat de profesorul Ion Dobrin prezintă:

- *Haiducii*

- *Colindele: Nașterea Domnului Nostru Deschide ușa creștine!*

- *Plugușorul*

Un intermezzo muzical oferit de Geanina Pascu din Florești, comuna Alexandru Vlașu, elevă la Liceul Pedagogic „Ion Popescu” din Bârlad captează sala. Fără acompaniament muzical cu o voce clară, naturală, ea interpretează două piese: *Colind* și *În seara de Ajun*.

Și tot din Florești grupul de copii instruit de profesorul Teofil Marcu și educatoarea Doina Marcu cu:

- *Vălăretul* – grup de mascați ce dansează frenetic având ca mascotă un michiduță ce incită publicul la aplauze;

- *Plugușorul floreștenilor* – în care sunt evocate: figura domnitorului Ștefan cel Mare care după lupta de la Vaslui din 10 ianuarie 1475, a ajuns pe aceste meleaguri și a dispus ca să se construiască o mănăstire, ceea ce s-a întâmplat mai târziu, la 1598 – ctitor vornicul Cârstea Ghenovici și soția sa Anghelina. Mănăstirea este unică și originală în arhitectura ortodoxă prin: stilul neogotic al bisericii; turnul clopotniță în stil romantic și palatul ecumenesc în stil clasic; al lui Al. I. Cuza care travestit în negustor, a fost închis de starețul mănăstirii, iar gestul său a fost urmat de secularizarea averilor mănăstirești la

1863; al poetului Mihai Eminescu și al unui participant la războiul de Independență – Florea Andrei – decorat de regele Carol I.

O altă minunată interpretă, elevă în clasa a V-a din Ivesți, interpretează: *Sfânta Maică a lui Cristos – colind și La mulți ani!* - piese răsplătite cu prelungi aplauze.

Din Pogonești, grupul folcloric „Răzeșii” de oameni maturi, condus de învățătorul Andrei Dumitru, prezintă un grupaj de colinde:

- *Strânsu-ne-am ceată de voinici;*
- *Prin cel cer, prin cel mărgele;*
- *la sculați voi, boieri mari!* –
- *Capra de la Pogonești și Plugușorul tradițional.*

Urmează în program Florin Sava cu două colinde, apoi cunoscutul interpret George Forcos Palade împreună cu „colega sa de scenă” – micuța Florentina Albu, ne încântă cu două colinde ce merg la inima spectatorilor:

- *Ridica-voi ochii mei la ceruri și Colind pentru cei departe de țară.*

Și tocmai când credeam că spectacolul s-a terminat (unii chiar s-au grăbit să plece) a venit SURPRIZA din Țara de Sus a Moldovei, din Ținutul Neamțului și din frumoasa Bucovină, prevestită prin versurile:

În «Codrii Neamțului” nici vântul
Nu îndrăznește ca să bată
Când pe poteci răsună cântul
Ca să nu moară niciodată;

Și zimbrii lui Ștefan cel Mare
Trec maiestosi în fapt de seară
Când luna, printre nori, răsare
S-arate chipul ei de ceară.

Din munți curg doine și balade
Și-un dor de viață te cuprinde
Iar apa-n susur molcom cade
Și se preface în colinde.

Când, în curând, se-ncheie anu
Și rândul Anul Nou își cere
Maestrul **Marius Zgăianu**
Ne umple sufletul cu miere.

Și astfel, au intrat în scenă fete mândre și flăcăi din ansamblul «Codrii Neamțului” și interpretul Marius Zgăianu însoțit de o capră năzdrăvană ce mișca din coadă și juca în ritmul impus de cântăreț.

Timp de încă două ore am asistat la un regal de muzică și dans popular în care ni s-au prezentat, la un înalt nivel artistic, tradițiile și obiceiurile din Țara de Sus a Moldovei. Colindele, jocul măștilor, al urșilor și caprelor au făcut deliciu publicului, extaziat de prestația celor de pe scenă, astfel că emoțiile și ovațiile s-au dublat, sala fiind în delir sentimental la fiecare număr artistic.

Finalul apoteotic, cu toți interpreții pe scenă, sala în picioare, se cântă „Mulți ani trăiască” se împart daruri tuturor interpreților și domnul Președinte Nicolaie Mihai, adresându-se tuturor participanților, artiști, spectatori, membri, prieteni, colaboratori și voluntari, sponsori și

donatori, colegi, salariați ai C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, aduce elogiul tuturor, mulțumindu-le pentru sprijinul, dăruirea, abnegația și profesionalismul de care au dat dovadă de-a lungul întregului an 2014, dorindu-le ca în 2015 să fie la fel de buni și darnici, să aibă numai bucurii alături de cei dragi.

Sănătate! Sărbători fericite! La mulți ani!

Prin scenariul, regia, scenografia, staff-ul tehnic și momentele artistice prezentate, spectacolul s-a constituit într-un omagiu adus persoanelor în vârstă din orașul nostru, tuturor celor care sunt alături de acestea: copii, părinți, rude și prieteni, un spectacol de înaltă ținută artistică și estetică cu accent pe tradiție, credință și patriotism, spre încântarea celor prezenți care au reacționat în mod adecvat, fiind impresionați până la lacrimi.

Cinste lor, cinste realizatorilor și spectatorilor!

Dar seria manifestărilor a continuat și duminică 21 decembrie 2014 la sediul C.A.R.P. cu lansarea ultimului număr al revistei „Viața noastră” de către poetul Petruș Andrei care, ca un bătrân șugubăț, a scos din straiță revista, și a prezentat succint articolele, având pentru fiecare autor un cuvânt de laudă.

Editată atât în variantă alb-negru cât și color, revista este unică în rândul numeroaselor publicații din țară, atât prin ținuta grafică, dar și prin varietatea articolelor al căror conținut este atent verificat de un competent colectiv de redacție.

A urmat Moș Crăciun, alias actorul George Sobolevschi și Crăciunița - Teodora Spânu de la Teatrul „V. I. Popa” Bârlad, care au împărțit daruri copiilor salariaților C.A.R.P., dar și celor de la Banca, fiecare străduindu-se după puteri și aptitudini să impresioneze cele două personaje de basm și asistența formată din părinți, bunici și alții.

Ziua de 24 decembrie 2014 – „Ajunul Crăciunului” s-a transformat într-un prilej de sărbătorire a realizărilor întreprinse de-a lungul unui an. Conducătorii, salariații și colaboratorii C.A.R.P. au fost colindați de: Corul „Răzeșilor” din Pogonești, copiii de la Banca și Viișoara, iar în final domnul profesor Gruia Novac, eseist și publicist, nostalgic după copilărie, când bunicul său l-a învățat primul colind: *Steaua sus răsare...*, cu verva-i cunoscută, i-a sorcovit pe toți în versuri pline de umor.

Plugușorul din străbuni Rostit pentru oameni buni!

*Oameni buni, mi-am vândut bidiviul,
De-aceea am venit la Dumneavoastră cu taxiul...
Știți bine că eu sunt mușteriu
Care n-a pierdut și n-o să piardă pariul
Cu CASA ASTA, care păstrează cu sfințenie auriul
Din steagul lui Cuza; dar și trandafiriul
Îngemănat cu altă culoare de suflet azuriul.
Vă îndemn, deci, să ne gândim la înaintași,
Cei care în fața vrășmașului deveneau arcași,
Fiindcă toți se socoteau căuzași*

Ai Țării acesteia care-i făcea părtași
La steaua viitorului și ai Crucii enoriași.
Pentru Neamul Românesc,
Pentru Pământul Strămoșesc,
Oameni buni, urați
Și din harapnice dați,
Urați, măi, hăi! hăi!

Nu prea sunt eu mare vorbitor,
Dar fiindcă nu vreau să devin obositor,
Voi alerga acuma spre cuvântul salvator,
Spunând că are Casa un **Organizator**
Care a devenit, cu timpul, model pilduitor.
Un **Președinte** dacă nu-i robotitor,
Și mintea nu-i de om isteț, scăpărător,
Degeaba are chef de farmec și seducător...
Norocul Casei e că are-un Președinte...servitor,
Fiindcă are suflet de sacrificator,
Gândirea lui e de reformator,
Știind că-i pus să fie-n slujba tuturor.

Am spus vorbe înțelese,
Care n-ascund interese,
Dar au precise adrese.
Și fiindcă n-o faceți adese
Rostiți acum vorbe alese
Pentru Mihai Nicolaie,
Poate-aduce trei butoaie,
Că am în piept o jigăraie
De nu mă țin pe țurloaie.

Iar când mi-a promis căldarea
I-am și fabricat urarea!
Mânați, măi, hăi! hăi!

Din respect drept și stimulator
Doresc să amintesc tuturor
De-un **Consiliu Director**.
Organismul e chiar uimitor,
Sprijinitor,
Tulburător,
Și Președintelui de mare ajutor.
Consilierul e un luminător,
Nu știi care din ei e mai bun născocitor...
Dar fiindcă e nevoie de-un proteguitor
Și-au tras, în schemă, și-un medic tămăduitor.
Pentru toți consilierii,

Acum, în faptul serii,
Să n-aibă parte de bacterii,
Să arate mereu precum cavalerii,
Să fie scutiți de mizerii,
Și fiindcă nu vreau să-i sperii,
Să aibă bucurii puzderii.

Pentru toți consilierii
Să le sune clopoței,
Mânați, măi, hăi! hăi!

La atâția membri beneficiari
Avem și-o armată de funcționari...
Dar fiindcă mai sunt și jălbari
Am angajat și specialiști judiciari...
Armata asta, formată din temerari,
Rezistă pentru că-s umanitari,
Fete frumoase, ca niște vlăstari,
Pe-alocuri bărbați, cam tipicari,
Pe posturi toți însă sunt titulari
Și nu veți găsi printre ei ciubucari.
Iar când doi-trei îs utilitari
Te bucuri când în revista Casei apari!...

Pentru atâția funcționari,
Pentru câțiva gestionari,
Destui, prea destui, conferențieri,
Pentru buni meșteșugari,
Le urăm viață lungă
Și bani în pungă!

Tuturor, din această Casă,
Le urăm viață frumoasă!
Câte-o sticlă pântecoasă,
Lângă o sarma zemoasă.
Sănătate, noroc, pace,
Că-n rest pe toate le-om face!

La Anu și La Mulți Ani!

Și astfel s-a încheiat spectacolul sărbătorilor de iarnă, amfitrion domnul Nicolaie Mihai.
Ție-I Dumnezeu, că vrednic este!
Am consemnat cele întâmplare spre a nu fi date uitării.

19 ianuarie 2015

Dor de Eminescu

PROF. LUCIA MUNTEANU

Dacă cineva mi-ar cere să aleg dintr-o galerie impresionantă de nume românești, unul care să se identifice cu numele patriei și al poporului său, acel nume ar fi fără îndoială **EMINESCU**.

Se împlinesc 165 de ani de la apariția pe cerul încărcat cu stele al țării noastre, și în special al Moldovei, a Luceafărului poeziei românești, a omului care, prin creația sa, a devenit poet național și universal. Născut în Moldova, în care au văzut lumina zilei atâtea nume ilustre ale istoriei și culturii noastre naționale (Ștefan cel Mare, Mihail Sadoveanu, Ion Creangă, Vasile Alecsandri, George Enescu, Ciprian Porumbescu, Nicolae Tonitza și mulți alții) Eminescu avea să marcheze, prin opera sa, un moment crucial pentru literatura noastră, pentru că citindu-i poeziile, și nu numai, la un veac și mai bine de la dispariția sa, "te-nfiori adânc și tremuri."

Pentru mine, Eminescu înseamnă tot ce cuprinde sufletul românesc și acest pământ binecuvântat de Dumnezeu, cuprins între Carpați și Mare.

Când rostesc acest nume, în mintea mea apare un chip de o frumusețe luciferică, împodobit cu o frunte înaltă și un păr negru, cu niște ochi adânci și visători, dincolo de a căror privire întrezăresc o minte cât istoria noastră de cuprinzătoare.

În Eminescu am descoperit tot ce are spiritul românesc mai ales, mai special. Frumusețea plaiului românesc, în care luna își găsește oglinda "în cuiabar rotit de ape, " luceferii ce răsar "din umbră de cetini, " zâmbindu-mi cu prietenie, izvoarele ce se zbat "peste pietre licurind, " lacul care "tremura somnoros" clătinând o barcă ce poartă doi îndrăgostiți.

Citindu-l pe Eminescu, am simțit nu o dată, bătându-mi inima cu putere, văzând parcă aieva, scene din istoria neamului meu. Am identificat chipul lui Eminescu, acest corifeu al simțirii românești, cu un alt chip simbolic, cel al lui Mircea cel Bătrân. Mi-am imaginat figura mărețului voievod încruntată într-o columnă, și în minte mi-au năvălit replicile nemuritoare ale acestui mare domn, care l-a umilit pe trufașul Baiazid Ilderim, atât cu armele

strălucite ale retoricii, cât și pe câmpul de luptă de la Rovine. M-am întrebat atunci: Cine oare a rostit vorbele acestea la care vibrează generații după generații de români: "Eu? Îmi apăr sărăcia și nevoile și neamul .../ Și de-aceea tot ce mișcă-n țara asta, râul, ramul/ Mi-e prieten numai mie, iară ție dușman este, / Dușmănit vei fi de toate, făr-a prinde chip de veste;/ N-avem oști, dară iubirea de moșie e un zid/Care nu se-nfiorează de-a ta faimă, Baiazid!" (**Scrisoarea III**) Cine le-a rostit?! Mircea cel Bătrân sau Eminescu? El, "poetul nepereche, " cum avea să-l definească ilustrul critic literar George Călinescu, atins de aripa geniului, s-a identificat cu întregul popor din care s-a întrupat, vibrând la faptele de glorie ale înaintașilor sau mâhnindu-se de cele ale epigonilor.

Poet al antitezei, Eminescu a pus întotdeauna, față în față, trecutul cu prezentul, omagiind pe cei care și-au dat viața pentru apărarea pământului străbun, și înfierând

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR "ELENA CUZA" BĂRLAD

Împreună suntem mai puternici!

Vă invită la

Conferința

"Dor de Eminescu..."

14 ianuarie 2015, ora 10.30,
în sala A.I. Cuza.

Prezintă profesor Munteanu Lucia

patriotarzii, care nu vedeau nimic dincolo de interesele lor.

Simțirea poetului a fost și a rămas vie prin cântarea adusă țării sale "Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie, " în care tonul patetic este expresia dragostei sale fierbinți pentru neam și glie. El, care credea în virtuțile acestui popor, credea în veșnicia noastră pe acest pământ "Căci rămâne stânca, deși moare valul, " credea în trecutul mare și într-un "mare viitor" al poporului său.

M-am întrebat cândva cine va fi apărut mai întâi în spațiul spiritual românesc: "Miorița" sau Eminescu? Mărturisesc că nu am găsit răspunsul, chiar dacă știu când s-a născut Poetul. Nu am găsit răspunsul deoarece mie mi se pare că Eminescu și „Miorița” au apărut odată cu poporul român și vor dăinui cât acesta, adică în veșnicie. Duișia ciobanului mioritic am descoperit-o în "Mai am un singur dor, " în care am găsit și comuniunea acestuia cu natura, cu care a dorit să se înveșnicească: "*Să-mi fie somnul lin/Și codrul aproape/ Pe-ntinsele ape/ Să am un cer senin.*"

Există în aceste versuri și tristeți, dar și împăcare, o împăcare izvorâtă din dragostea pentru plaiul strămoșesc care-i va legăna somnul veșnic.

Citind și recitind poemele lui Eminescu am fost impresionată de simplitatea expresiei poetice, dar și de limbajul atât de savant, în numele creației, și m-am gândit că el, Eminescu, este făuritorul limbii române moderne.

Verbul eminescian este adânc și expresiv, uneori incisiv, subiectul și predicatul rostesc pe deplin gândirea românească, filozofia cuprinsă în atâtea din creațiile

sale: **Glossă, Floare albastră**, cele cinci **Scrisori, Epigonii, Luceafărul** acestea fiind expresia unei culturi vaste și a experienței de viață a poporului însuși.

De la Eminescu se poate vorbi de adevărata literatură românească, desprinsă de influențele străine. De la Eminescu încoace s-a scris altfel; nu există mare creator de literatură care să nu fi simțit influența binefăcătoare a versului eminescian.

Multă cerneală a curs având ca temă viața și creația lui Eminescu, și desigur, va mai curge, deoarece dorul de Eminescu este un dor veșnic, la fel ca poezia sa, un dor care ne cuprinde adeseori și pe care nu ni-l putem stinge decât citindu-i și recitindu-i opera plină de cea mai curată simțire românească.

Eminescu este în noi și-l vom duce în veșnicie, din generație în generație.

Mihai Eminescu – Centralitatea canonului românesc

PROF. PETRUȘ ANDREI

Doi mari critici, Titu Maiorescu și George Călinescu, au susținut și un neadevăr în privința celui mai mare poet al românilor din toate timpurile - Mihai Eminescu, „arheu al spiritualității românești” (Theodor Codreanu), anume acela că germenul „nebuliei” sale ar fi fost ereditar. Un mare neadevăr preluat, din nefericire, de o parte a istoricilor și criticilor literari, precum și de manualele școlare și perpetuat până în zilele noastre.

Un grup de somități medicale, profesori doctori: Irinel Popescu, Octavian Buda, Vladimir Beliș, Călin Giurcăneanu, Bogdan Popescu, Dan Prelipceanu și acad. Victor Voicu din domeniile: istoria medicinei, medicină legală, dermatovenerologie, neurologie, psihiatrie și farmacologie-toxicologie, grație acad. Eugen Simion, a organizat pe 27 iunie 2014, o dezbatere științifică, propunându-și: „elucidarea, clarificarea bolilor de care a suferit Mihai Eminescu, elaborarea unui diagnostic, filtrând datele, de care dispunem de la contemporanii lui Eminescu, prin prisma cunoștințelor actuale și validarea (in) oportunității terapiei care i-a fost aplicată” (Nicolae M. Constantinescu – „Bolile lui Eminescu – adevăr și mistificare” în „Revista de politica științei și scientometrie – Serie nouă, ” vol. 3, nr. 3, septembrie 2014, p.242-244, articol pe care revista „Viața noastră” îl reproduce în întregime cu scopul nobil de a fi adus la cunoștința elevilor și studenților de

către profesori).

Boala de care a suferit genialul nostru poet a fost psihoză maniaco-depresivă, peste care s-a suprapus IATROGENIA, „patologia provocată” prin aplicarea unui diagnostic și a unui tratament greșit.

Nu alta este concluzia eminescologului Theodor Codreanu. De ani buni, domnia sa ține piept valului de detractori, denigratori și dilematici ieșiți din cloaca pestilențială a puturosului Levant. Theodor Codreanu opune sintagmelor scornite de mințile bolnave: „Steaua lui Eminescu a apus” și „cadavrul din debara, ” expresii devenite celebre ca:

„Eminescu – Poet național” (George Călinescu),

„Eminescu – Expresia integrală a sufletului românesc” (Nicolae Iorga),

„Eminescu – Omul deplin al culturii românești” (Constantin Noica),

„Mihai Eminescu – Coloana infinită a spiritualității noastre naționale” (Dimitrie Vatamaniuc),

„Mihai Eminescu – Personalitatea eponimă a culturii românești” (Ilie Bădescu),

„Mihai Eminescu – Centru al canonului românesc”, „Arheu al Spiritualității românești” (Theodor Codreanu).

Cărțile lui Theodor Codreanu care nu ar trebui să lipsească din nicio bibliotecă, sunt de referință și conțin argumente de netăgăduit pentru ca elucubrațiile nihiliste și dilematice să nu mai fie repetate. Menționăm trei dintre ele de dată mai recentă:

„Polemici incorecte politice” (Editura „Rafet, ” Râmnicu Sărat, 2011);

„Eminescu în captivitatea nebuliei” (Editura „Universul, ” Chișinău, 2011)

și „Eminescu – incorect politic” (Editura „Scara Print, ” București, 2014).

Eminescu a radiografiat strălucit societatea românească de atunci și de acum. După cum lesne se poate vedea „Posteritatea este încă și mai dreaptă! : „Neputând să te ajungă, crezi c-ar vrea să te admire?/...Iar deasupra tuturor va vorbi vreun mititel, / Nu slăvindu-te pe tine... lustruindu-se pe el/ Sub a numelui tău umbră... Astfel încăput pe mâna a oricărui te va drege, / Rele-ar zice că sunt toate câte nu vor înțelege.” (Mihai Eminescu – *Scrisoarea I*)

În ceea ce ne privește, cităm primele două strofe din «Scrisoare Domnului Eminescu» (vol. „Mihai Eminescu – „Eterna fascinație, Editura „Sfera, ” 2013):

Doamne-al poeziei noastre
Și monarh al cugetării,
Sfânt aed al florii-albastre,
Idol și Orpheu al mării,

Te-or slăvi mereu vestale
Pe altarul Veșniciei
Pentru mierea limbii tale
Din prisaca poeziei.

Bolile lui Eminescu – adevăr și mistificare ¹

NICOLAE N. CONSTANTINESCU ²

În organizarea Fundației Naționale pentru Știință și Artă (FNSA), recunoscută de Guvernul României ca fundație de utilitate publică, a avut loc, în ziua de 27 iunie 2014, o dezbatere științifică, care și-a propus elucidarea, clarificarea bolilor de care a suferit Mihai Eminescu, elaborarea unui diagnostic, filtrând datele, de care dispunem de la contemporanii lui Eminescu, prin prisma cunoștințelor actuale și validarea (in) oportunității terapiei, care i-a fost aplicată.

Dezbaterile au fost conduse de academician Eugen Simion, președintele Fundației și de prof. dr. Irinel Popescu, membru corespondent al Academiei Române și președinte al Academiei de Științe Medicale din România. Participanții la aceste dezbateri au fost personalități ale medicinei românești de azi ca: prof.dr. Octavian Buda – istoria medicinei, prof.dr. Vladimir Beliş - medicină legală, prof. dr. Cătălin Giurcăneanu – dermato-venerice, conf.dr. Bogdan Popescu – neurologie, prof. dr. Dan Prelipceanu – psihiatrie, acad. Victor Voicu - farmacologie/toxicologie.1

Acad. Eugen Simion a arătat în deschidere că Eminescu a fost și este atacat din trei direcții:

agresat de detractorii care-l consideră depășit ca poet, ridicol ca prozator, nul ca om politic, sursă a legionarismului românesc;

agresat de zelatorii, de adulatorii care folosesc ca pe un leitmotiv afirmația că Eminescu a fost excepțional în toate domeniile pe care le-a abordat;

cu o biografie afectată de neelucidarea bolilor de care a suferit în perioada 1883 – 1889, precum și a cazurilor morții lui, ambele datorate unei inerții a instituțiilor noastre.

În legătură cu cea de a treia direcție, l-a invitat pe prof. dr. Irinel Popescu să convoace un grup de personalități medicale pentru elaborarea unui punct de vedere medical, documentat pe această temă.

Prof. dr. Irinel Popescu i-a prezentat pe participanți și a insistat asupra necesității redactării unui document final.

În cuvântul său, el a apreciat că internarea lui Mihai Eminescu din 1883, s-a făcut ca urmare a unei crize de manie, după care în cei șase ani, pe care i-a mai trăit, el nu a mai avut strălucirea anterioară. La simptomele psihozei maniaco-depresive, s-au adăugat cele provocate de administrarea intempestivă a clorurii de mercur (supliment coroziv) de către dr. Fr. Iszak, deși, în acea perioadă, substanța fusese scoasă de mult timp din Europa din cauza efectelor ei toxice.

Între lunile februarie – iunie 1889, lui Mihai Eminescu i s-a administrat intravenos clorură de mercur la Institutul Șuțu și probabil, că aceasta a fost cauza stopului cardiac, care i-a provocat moartea.

Este de menționat că tânărul Gheorghe Marinescu a descris creierul lui Eminescu ca fiind de dimensiuni importante, cu circumvoluțiuni bine delimitate. Tratamentul cranio-cerebral, pe care l-a suferit cu două săptămâni înainte, a fost minor, nefiind cauzator de deces.

Prof. dr. Octavian Buda a definit *patologia* drept o construcție biografică pe temeiul bolilor avute de un individ. *Stricto sensu*, *patografia* reprezintă studierea biografiei unei personalități pentru evidențierea unor trăsături psiho-patologice ale acestora. (DEX – n.m.) Prof. Buda a consemnat un articol scris de doctor Panait Zosin, care l-a examinat pe Mihai Eminescu la 6 noiembrie 1886, și a diagnosticat o alienație mintală cu accese acute, produsă, probabil, de gome sifilitice pe creier și exacerbată de alcoolism, deși nu avea, la vremea aceea niciun element care să susțină etiologia luetică. La Institutul Șuțu s-a diagnosticat o paralizie generală preluându-se, fără discernământ, diagnosticale de alcoolism și sifilis, grefate pe o patologie heredo-colaterală încărcată, (posibil sifilis ereditar sau congenital?) având doi frați care s-au sinucis, o soră paralizată, alt frate alcoolic.

Prof.dr. Dan Prelipceanu susține diagnosticul de psihoză maniaco-depresivă. Consideră că volumul scris de doctor Ion Nica în 1972 (*Eminescu: structura somato-psihică*) ar trebui reeditat. Din anii '80, psihoza maniaco-depresivă a primit numele de tulburare bipolară. Componenta maniacă a acestei tulburări se poate diagnostica extrem de rapid, în timp ce diagnosticarea componentei depresive poate cere ani de zile pentru a putea fi afirmată cu certitudine. Oricum, crede că această componentă depresivă s-a vădit în poezie.

Pentru sindromul bipolar al lui Eminescu, există probe directe (relatările lui Șuțu despre tulburările de comportament, opinia renumitului psihiatru Eliot Slater – autorul celebrului tratat *Clinical Psychiatry*, care a primit de la doctorul Nica dosarul cu boala lui Eminescu și a concluzionat, fără nicio rezervă, că este vorba despre o psihoză maniaco-depresivă) și probe indirecte, printre care opinia unor psihiatri de renume că patologia afectivă domină la scriitorii cu probleme psihice, iar creativitatea artistică poate fi asociată cu bipolaritatea.

Prof. dr. Cătălin Giurcăneanu anulează, din start,

ipoteza sifilisului ereditar, apoi a celui congenital. Se poate vorbi la Eminescu de o ereditate doar în sfera neuro-psihică (Harieta a avut parapareză, doi frați s-au sinucis, o soră a avut un fiu paranoic). În privința sifilisului congenital, semnele apar până la 20 de ani. Mama lui Eminescu a avut 12 copii, ori sifilisul congenital permite cel mult un nou născut viu. În ceea ce privește sifilisul dobândit, poate ca să intre în faza terțiară, Eminescu ar fi trebuit să aibă manifestări ale sifilisului primar, apoi a celui secundar caracterizat prin rozeole sifilitice, febră, durere de oase și semne de nefretită cauzate toate de septicemia treponemică. O treime din bolnavii cu sifilis secundar trec în faza terțiară după 3-5 ani. 50% dintre bolnavii cu sifilis terțiar fac gome sifilitice, iar altă jumătate prezintă forme severe de neurosifilis sau sifilis cardio-vascular.

Analiza datelor obiective, pe care le avem despre boala lui Eminescu, arată prezența unor ulceratii gambiere, apărute din 1874, tratate la Odesa cu băi și iudură de potasiu.

În antecedentele personale ale lui Eminescu sunt consemnate numeroase episoade de angină faringiană, otită cronică - ca surse de infecție endogenă. Faptul că leziunile cutanate treceau după 3-5 zile, înclină diagnosticul spre *eritema nodosum reumaticum* (eritemul nodos post - infecțios). Goma sifilitică are un ciclu evolutiv, după care dispare, fără să mai recidiveze, datorită instalării unei imunități antisifilitice. În privința tratamentului cu mercur, acesta ar fi putut avea o indicație doar în fazele precoce de sifilis și în niciun caz nu poate fi justificată aplicarea lui în paralizia generală progresivă.

Acad. Victor Voicu arată că Mihai Eminescu a fost tratat cu clorură de mercur (supliment coroviz), atât sub formă de fumigații, cât și în administrarea percutanată și intravenoasă. Odată administrate, preparatele pe bază de mercur au un timp de înjumătățire de 60 de zile, iar eliminarea se face prin mucoasa bucală (explică gingivita, stomatita și hipersalivația), prin rinichi, unde poate provoca insuficiență renală și prin mucoasa entero-colică.

Mercurul este un toxic al structurilor intracelulare și explică polimorfismul simptomologic care cuprinde fenomene neuro-psihică, eretism cardiac, tremor, tulburări de personalitate, manifestări gastro-intestinale, manifestări renale.

La Eminescu, diagnosticul de hidrargirism este clar.

Conf. Dr. Bogdan Popescu arată că în faza hipomaniacă, individul este hiperactiv, este hiperproductiv. Eminescu nu a prezentat o boală neurologică organică, întrucât în aceste forme nu există reveniri. Astfel, diagnosticul de paralizie generală progresivă la care se mai constată demență, ataxie, dizartrie, semnul Argyll - Robertson este complet hazardat. Explicația pentru inflamația meningelor constată de Gheorghe Marinescu este otita de care a suferit în copilărie.

Prof. dr. Vladimir Beliş a constatat politizarea bolii

lui Eminescu de către politicienii liberali, care au dorit să îl prezinte ca pe un bolnav de sifilis cu mintea rătăcită. Se comentează concluziile unei cărți despre boala lui Eminescu scrisă de prof.dr. Gheorghe Scripcaru de la Iași, în care autorul relatează autopsia efectuată de Șuțu și de Alexianu la Spitalul Brâncovenesc, în prezența unor autorități locale administrative și judiciare. Buletinul de autopsie consemnează și numele a doi îngrijitori analfabeți care au iscălit prin punerea degetului. Diagnosticul lor a fost de meningită cronică a lobilor frontali, cicatricii pretibiale și aortită luetică (?), fără să se bazeze pe niciun examen anatomo-patologic microscopic. Au fost descrise modificări macroscopice datorate intoxicației cu mercur: stomatită, tiflită, nefrită.

Ulterior, Șuțu a devenit profesor de psihiatrie și medicină legală și se pare că a avut îndoieli în legătură cu diagnosticul de lues al lui Eminescu.

Prof. dr. Irinel Popescu, arată, în concluzie, că diagnosticul care se poate susține la Mihai Eminescu este cel de *psihoză maniaco-depresivă, deci de maladie bipolară, peste care s-a suprapus o intoxicație cronică cu mercur*.

Această concluzie este fără echivoc. Medicina românească are astăzi obligația să demonteze suita de diagnostice și terapii inadecvate - și să repună, astfel, pe o bază solidă și fecundă elementele constitutive ale biografiei lui Mihai Eminescu. Astfel, din punct de vedere *patologic*, se pot distinge perioadele de depresie și cele de exaltare, sublimat în excepționala sa operă, îndeosebi în poezie, dar și în virulența pe care a arătat-o în publicistică. Pe de altă parte, istoricul afecțiunilor și terapiile la care a fost supus Mihai Eminescu reprezintă un exemplu tipic de *iatrogenie*, deci, de patologie provocată, în mod direct, unui organism uman printr-un act medical. Dacă ne-am rezuma numai la acțiunea asupra celulei nervoase a terapiei, care i-a fost aplicată, trebuie menționat că intoxicația cronică cu mercur provoacă tulburări psihice importante de tip obsesiv - compulsiv, halucinații vizuale și auditive, instabilitate emoțională, anxietate, chiar fenomene maniaco-depresive.² Spitalizat în locuri nepotrivite, tratat de medici incompetenți, Mihai Eminescu a fost agresat psihic și a murit prematur, considerându-se pe el însuși un sacrificat.³

Discuțiile și concluzia științifică de la FNSA, administrată pe baza unor date obiective, trebuie să pună capăt interpretărilor de tot felul (sifilis ereditar, sifilis congenital, sifilis nervos în fază de demență și paralizie generală progresivă), care s-au perpetuat până astăzi și reprezintă material informativ în educația școlară/universitară a tineretului. Eminescu este un bun al poporului român; el trebuie eliberat de etichetele compromițătoare pentru el și pentru familia lui, 4 trebuie apărat de atacurile imunde, așa cum ne apărăm familia, cum apărăm tradițiile, cum ne apărăm credința.⁵ Imaginea lui Mihai Eminescu într-un clip tv, folosit recent

la promovarea unui test rapid de identificare a bolilor cu transmisie sexuală ne demonstrează că manevrele de defăimare, de intoxicare a opiniei publice continuă și în zilele noastre, așa încât, concluziile manifestării organizate de FNSA se dovedesc cu atât mai salutare, iar întreaga acțiune merită toate aprecierile.

Note:

1. Articol apărut în „Revista de politica științei și scientometrie – Serie nouă, ” vol. 3, nr. 3, septembrie 2014, p.242-244.

2. Cadru didactic al Universității de Medicină și Farmacie “Carol Davila” București, Facultatea de Medicină; membru de onoare al Academiei Oamenilor de Știință și membru titular al Academiei de Științe Medicale din România.

Bibliografie

1. N.M.Constantinescu, *Memorabila întâlnire din 27 iunie 2014, consacrată bolilor suferite de Eminescu – îndeosebi în perioada 1883 – 1889 organizată de Fundația Națională pentru Știință și Artă în București*, Cugetarea Europeană 2014; 1/27:1, 5

2. N.Pranjic, O. Sinanovic, J. Karamahic, R. Jakubovic, *Assessment of chronic neuropsychological effects of mercury vapour poisoning in chloral – alkali plant workers*, Bosn J. Med. Sci. 2002; 1-2/2:29-34

3. R. Neghina, A.M. Neghina, *Medical controversies and dilemmas in discussion about the illness and death of Mihai Eminescu (1850-1889), Romania’s National Poet*, Med. Probl. Performing Artists 2011;1/26:44-50

4. I.Vișan, *Adevărul despre sănătatea lui Eminescu*, Cugetarea Europeană 2014; 1/27:5

5. N.M. Constantinescu, *Eminescu a apărut prin scris poporul român, arătându-i virtuțile. Noi cum îl apărăm pe Eminescu?*, Cugetarea Europeană 2013; 2/26:1

540 de ani de la Marea Victorie obținută de Ștefan cel Mare la Vaslui

PROF. MARIANA MARIN

Secolul al XV-lea debutează în Moldova cu domnia lui Alexandru cel Bun (1400-1432). În cei 32 de ani de domnie, Alexandru cel Bun a consolidat instituțiile statului și independența țării.

După moartea sa, surprinzător, Moldova cunoaște o perioadă de 25 de ani de lupte pentru tron între fiii fostului domnitor. Printre aceștia s-au numărat Bogdan al II-lea, ucis de fratele său Petru la o nuntă la Reuseni, și Petru Aron, care a cedat cetatea Chilia lui Iancu de Hunedoara, iar în 1456 a acceptat să plătească tribut turcilor fără luptă.

În aceste condiții, cu ajutor de la vărul său, Vlad Țepeș, și în înțelegere cu boierii din Țara de Jos, Ștefan pătrunde în Moldova și îl înfrânge pe Petru Aron la Doljești, iar Marea Adunare a Țării îl recunoaște ca domn.

Ștefan cel Mare (1457-1504) a reorganizat țara și i-a consolidat principalele instituții.

În ce privește politica externă a urmărit să nu aibă doi dușmani deodată. Ca urmare a continuat politica de "bloc românesc" și de "front antiotoman." S-a recunoscut vasal al Poloniei și a căutat să iasă de sub suzeranitatea Ungariei. Reușește acest lucru în 1467 când îl înfrânge pe regele Matei Corvin la Baia. În 1471, refuză să plătească tribut turcilor, iar aceștia după 3 ani cer tributul restant, dar și cetățile Chilia și Cetatea Albă - importante puncte strategice la Marea Neagră. Ștefan refuză cererea sultanului și ca urmare acesta trimite o armată, pe timp de iarnă, în Moldova sub conducerea lui Suleiman pașa.

Ștefan adoptând tactica "pământului pârjolit" și-a stabilit tabăra la Podul Înalt, într-un loc mlăștinos la confluența Răhovei cu Bârladul. El dispunea de 40.000 de oșteni "frumoși luptători simpli cu căciuli înalte, lungi plete și ochi de foc, purtând unelte de muncă prefăcute în unelte de luptă și arcuri atârinate pe umeri," după cum spunea Nicolae Iorga. I-au venit în ajutor 5.000 de secui din Transilvania, 1.800 de unguri și 2.000 de polonezi.

Bătălia are loc pe 10 ianuarie 1475 într-o zi cezoasă

de "nu se vedea om cu om." Ștefan a așezat trâmbișii pe movila din mijlocul mlaștinii, iar soldații pe lateral. La semnalul trâmbișilor, turcii s-au avântat în mlaștină. Ștefan i-a atacat de pe lateral și a reușit să-i învingă.

„Oștile turcești n-au suferit nicidecum o mai mare înfrângere” afirma Mura, mama sultanului, iar cronicarul turc Sead Eddin scria "a fost un groaznic măcel și puțin a lipsit ca să nu fie cu toții tăiați în bucăți. Numai cu mare greutate Soliman pașa și-a scăpat viața cu fuga." La rândul său istoricul C.C. Giurescu aprecia că la Vaslui s-a înregistrat "cea mai strălucită biruință terestră din întreaga istorie europeană a luptei antiotomane până la asediul Vienei din 1683".¹

După această victorie Ștefan cel Mare era conștient că sultanul va trimite, pe timp de vară, o armată mult mai puternică. De aceea pe 25 ianuarie 1475, el trimite o scrisoare circulară capetelor încoronate ale Europei anunțându-le victoria, dar cerându-le și ajutoare pentru viitoarea luptă.

"Cu ajutorul Domnului Dumnezeuului nostru atotputernic am mers împotriva dușmanilor creștinătății, i-am biruit și i-am călcat în picioare și pe toți i-am trecut sub ascuțișul sabiei noastre ... Dar ... păgânul împărat al turcilor și-a pus în gând să-și răzbune și să vină în luna mai ... cu toată puterea ... și să supună țara noastră care e poarta creștinătății ... Dar dacă această poartă (a creștinătății) va fi pierdută ... atunci toată creștinătatea va fi în mare primejdie.

Promisiuni au fost numeroase, dar ele nu s-au și materializat. Ștefan singur i-a uimit pe europeni în ianuarie 1475 și la fel îi va uimi și în luptele viitoare redând țării statul de stat independent.

Note:

¹ Maria Magdalena Novac și Anca Luminița Dumitrescu, *Istoria românilor până la 1821*, București, Editura Teora, 1998, p.166.

„Marea zi a Unirii – 24 ianuarie 1859”¹ Unirea Țărilor Române

VALENTIN ROȘCA

Se împlinesc 156 de ani de la unirea Țării Românești și Moldovei, eveniment de mare însemnătate istorică în viața poporului nostru, în procesul de făurire a statului român de sine stătător.

Sărbătorind **“Mica Unire”** poporul român cinstește memoria patrioților luminați care luptând pentru înfăptuirea unirii țărilor române legau această luptă de năzuința fierbinte a poporului de a scăpa de jugul boierilor și de a dobândi neatârnrarea față de Imperiul Otoman.

Năzuința spre unirea într-un singur stat național a poporului român s-a manifestat în mod direct și puternic încă din primele decenii ale secolului al XIX-lea sub imboldul făuririi unui stat centralizat pentru dezvoltarea forțelor și relațiilor de producție.

O mare însemnătate pentru înfăptuirea ulterioară a unificării naționale a poporului român au avut-o *Regulamentele Organice* din cele două țări. Ele au fost puse în aplicare în Țara Românească în iulie 1831, iar în Moldova în ianuarie 1832, și au contribuit la slăbirea dependenței Principatelor române de Turcia și la modernizarea în parte a instituțiilor publice. Regulamentele Organice scot în evidență comunitatea de origine și limbă a locuitorilor celor două țări și exprimă dorința unirii lor într-un singur stat.

Ideea unirii se dezvoltă în timpul *Revoluției de la 1848* în care masele populare s-au ridicat pentru sfărmașarea feudalismului. Cei peste 40.000 de țărani ardeleni adunați pe Câmpia Libertății din Blaj la 3 mai 1848 au manifestat această dorință

prin strigarea “Noi vrem să ne unim cu țara.”

În anii care au urmat revoluției de la 1848, “chestiunea unirii” devine problema centrală a întregii vieți social-politice a țărilor române. Ideologul de frunte și însuflețitorul luptei pentru crearea statului național și cucerirea independenței naționale a fost până în clipa morții sale democratul revoluționar **Nicolae Bălcescu**, animatorul maselor populare de la 1848.

La 22 mai 1858 se deschide *Conferința de la Paris a celor 7 puteri* care au examinat cererea Moldovei și Țării Românești privind unirea lor. După dezbaterile îndelungate care s-au purtat în cele 19 ședințe s-a hotărât unirea celor două țări române sub numele de **Principatele Unite ale Moldovei și Țării Românești**, însă fiecare principat trebuia să aleagă un principe al său, să aibă un guvern și o adunare legiuitoare.

În ședința Adunării electivă a Moldovei din ziua de 5 ianuarie 1859, Cuza a fost ales în unanimitate de voturi. După ce președintele Adunării electivă a proclamat pe colonelul Alexandru Ioan Cuza ca “domn al Moldovei,” a depus jurământul în fața electorilor, iar Mihail Kogălniceanu rostește un înflăcărat și patriotic discurs “Alegându-te pre tine domn în țara noastră noi am votat să arătăm lumii aceea că toată țara dorește la legi nouă, om nou. O domnie mare și frumoasă-ți este misiunea. Fii dar omul epocii, fă ca legea să fie tare, iar tu Măria Ta ca domn fii bun și blând, fii bun mai ales pentru aceia pentru care mai toți domnii trecuți au fost nepăsători sau răi. Fii simplu Măria Ta, fii bun, fii demn cetățean. Urechea ta fie părerea deschisă la adevăr și închisă la minciună și lingușire.”

Cuza era cunoscut ca un luptător înflăcărat pentru unirea Moldovei cu Țara Românească încă din timpul mișcării revoluționare din 1848. Zvonul

că ar putea fi ales tot Cuza domn în Țara Românească se întări prin ședința secretă din 22-24 ianuarie 1859 la hotelul Concordia din București care se pronunța pentru alegerea unui singur domn în ambele țări, adică a lui Cuza. Când poporul s-a adunat în dimineața zilei de 24 ianuarie 1859 la Mitropolie, el a venit cu gândul hotărât de a cere alegerea lui Cuza ca domn.

În ședința Adunării electivă din ziua de 24 ianuarie 1859, deputații au ales în unanimitate pe Alexandru Ioan Cuza ca domn al Țării Românești. A fost ales sub presiunea mulțimii de afară care se afla pe dealul Mitropoliei. Când se anunța proclamarea lui Cuza ca domn, clopotele prinseră a suna dând poporului vestea cea mare, Cuza domn al Țării Românești.

În dimineața zilei următoare la 25 ianuarie 1859 Adunarea Țării Românești trimise lui Cuza la Iași înștiințarea că a fost ales domn. Cuza răspunde cu "mândrie și recunoștință a fi domn al Țării Românești, precum e domn al Moldovei."

Cuprinsă de entuziasm, populația orașelor și satelor de pe întinsul Moldovei și Țării Românești juca "Hora Unirii," cântând cu bucurie versurile înaripate ale lui Vasile Alecsandri.

La câteva săptămâni după alegerea sa în Țara Românească la 12 februarie 1859, domnul celor două țări își făcea intrarea în București și este primit cu mare triumf și strigăte de bucurie ale întregului popor, unite cu sunetele muzicii și ale clopotelor care umpleau văzduhul. Cuza dădu o proclamație prin care arăta că este hotărât de a realiza "dezvoltarea noilor instituții și adevărata și temeinica punere în lucrare a reformelor ce sunt menite a introduce în societatea noastră marele principiu al societății moderne."

Dincolo de tratativele și protocoalele diplomatice care au recunoscut pe plan internațional unirea celor două țări române, simpatia cu care opinia publică progresistă a salutat acest eveniment constituie un puternic răsunet în rândurile populației din Transilvania care salutau cu căldură frățească înfăptuirea unirii spre care și ei aspirau. Unirea deplină pe plan administrativ a fost realizată în 24 ianuarie 1862 când s-a constituit primul guvern unit și primul parlament al Principatelor Unite la București – capitala țării.

Primele măsuri legislative luate s-au referit la unificarea contribuției personale, organizarea armatei, impozitul pe sare, Consiliul de stat, ținerea actelor Stării civile, sistemul metric, Curtea de Conturi, Compania de Comerț, măsuri ce au contribuit simțitor la realizarea unificării sistemului economico-administrativ, juridic, militar.

Sub domnia lui Cuza s-a votat *Legea pentru secularizarea averilor mănăstirești, Legea rurală care recunoștea libertatea individuală și libertatea muncii,* iar obligațiile iobăgiste au fost desființate în schimbul unor despăgubiri în bani, este aprobată Constituția sub numele de *Statutul lui Cuza.*

În iunie 1865 câțiva fruntași politici liberali și conservatori printre care și I.C. Brătianu, Anastasie Panu, C.A. Rosetti, Grigore Brâncoveanu, D. Ghica au semnat un act prin care se înțelegeau să aducă în locul lui Cuza un prinț străin. La această înțelegere au fost atrași și câțiva ofițeri.

La 3 august 1865 profitând de faptul că Alexandru Ioan Cuza nu se afla în țară, această coaliție a organizat un complot, care fusese de multă vreme pregătit, dar care a fost înăbușit de autorități. Complotiștii au planuit atunci asasinarea lui Cuza cu prilejul balului care urma să aibă loc la 8 februarie 1866, aniversarea sosirii domnului la București. De teama maselor, lovitura a fost amânată pentru noaptea de 18 februarie 1866. În aceea noapte către ora 4 dimineața, conjurații pătrunseră în palat, sparseră ușa camerei unde dormea Cuza și-i impuseră abdicarea. A doua zi Alexandru Ioan Cuza a părăsit țara, stabilindu-se la Heidelberg – Germania unde a murit în 1873. După detronarea lui Cuza s-a format o locotenență domnească care să conducă țările române.

I.C. Brătianu a adus din Germania la 8 mai 1866 pe principele Carol de Hohenzollern care să ocupe tronul în locul lui Alexandru Ioan Cuza. Carol a fost primit de masele populare cu împotrivire. De la intrarea în țară și până la București el a călătorit în huiduieli.

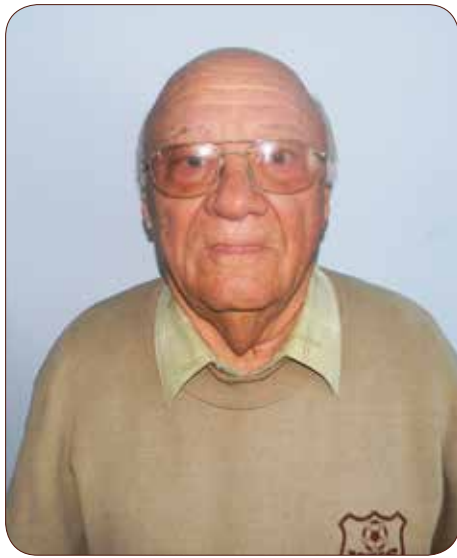
Alături de celelalte tradiții de luptă ale poporului, 24 ianuarie 1859 nu este doar o simplă filă de istorie, e un izvor viu de încredere în forțele proprii pentru cucerirea independenței și libertății sociale și formarea statului național român – 1 Decembrie 1918.

Notă:

* În realizarea acestui material s-au utilizat diverse ediții ale *Istoriei României*

Hora Unirii la C.A.R.P.

Mica Unire *și* *Alexandru Ioan Cuza*

COLONEL IOAN STAȘ

Unirea Principatelor Române cunoscută ca Mica Unire (Marea Unire fiind cea de la 1918) a avut loc la jumătatea secolului al XIX-lea și reprezintă unificarea vechilor state Moldova și Țara Românească. Unirea este strâns legată de personalitatea lui Alexandru Ioan Cuza și de alegerea sa ca domnitor al ambelor Principate la 5 ianuarie 1859 în Moldova și la 24 ianuarie 1859 în Țara Românească (Muntenia) acum 156 de ani.

Unirea a fost un proces complex, bazat pe puternica apropiere culturală și economică între cele două țări, proces început încă din anul 1848.

Toate reformele întocmite de Alexandru Ioan Cuza au avut drept scop: ușurarea vieții celor mulți și săraci.

După înlăturarea lui Alexandru Ioan Cuza de la putere în 1866, Unirea a fost consolidată, iar Constituția adoptată în acel an a denumit noul stat România.

Alexandru Ioan Cuza, Domnul Unirii, s-a născut în 1820 la Bârlad și moare în 1873 în Germania. A trăit 53 de ani dintre care a domnit 7 ani.

Cu respect și cu mândrie ne-amintim
De Domnul nostru, bârlădean,
Niciodată nu îl vom uita.
Comemorându-l an de an.

Colonelul Cuza Alexandru
Brav militar și domnitor,
A fost voitor de unitate
Pentru al său iubit popor.

Odată cu Unirea împlinită,
Atenția lui Cuza e îndreptată
Spre reforme capitale, în averi la mănăstiri
Împroprietăriri, învățământ, armată.

Reformele lui Cuza Vodă
Ca gemeni ai României moderne,
Necesare și voite de popor,
Rămân ca mari înfăptuiri eterne.

Unirea Moldovei cu Muntenia din 24 ianuarie 1859, sub domnia lui Alexandru Ioan Cuza, e o pagină sublimă din istoria noastră; este fapta istorică a moldovenilor și muntenilor realizată din străfundurile conștiinței unității neamului nostru.

Prea mult dorită de veacuri, a noastră Mare Unire

DUMITRU OLARU

A fost o mare, mare bucurie și-o sfântă mare sărbătoare atunci
Când de prin văi, de prin câmpii, de pe dealuri, de prin munți și de prin lunci
Se revărsau șuvoi spre Alba-Iulia în zgomotoase valuri
Români de peste tot, purtând în suflet și în inimi mărețe idealuri.
Veneau cântând și nimeni n-ar fi îndrăznit să le stea-n cale
Încrezători veneau din toate cele patru puncte cardinale.
Veneau, veneau purtați de-un țel sublim spre Alba-Iulia - Mecca noastră
Ca într-un sacru zbor celest de pasăre măiastră.
Veneau cu îndârjire și cu o dorință seculară
Ca iarna ce o adunare de secole în suflet, să o prefacă pe vecie în primăvară.
Veneau cu o firească și durabilă înfrățire
Spre a consfinți statornic dorința sfântă, fără margini de unire.
Acolo pe platoul acela blestemat, entuziaști românii se-adunară
C-o dragoste nespasă de unire și de țară.
Acolo unde stăpânirea cea habsburgă blestemată
Cu bestialitate pe Horia, pe Cloșca și Crișan, nemernicii i-au tras pe roată.
Și tot în locul acela, pe la o 1600, încrezător cu inima curată
A îndrăznit Mihai Viteazul Unirea să o înfaptuiască pentru întâiași data.
Dar iată că astăzi, părtaş și el la această mare bucurie, odată cu poporul,
Demn flutura în vânt, impunător a biruință, de-a pururi tricolorul.
Și Oltul, Oltul și el spre Dunăre avea voios să curgă
Că a scăpat pentru vecie de cizma cea habsburgă.
Și Prutul și el din prea multă iubire, jertfindu-se pe sine
Așa ca-ntr-o teribilă, fantastică minune
Eroic ca un soldat viteaz a fost atunci, fără de preget să-și sece albia
Ca lângă țara mamă să vină pentru totdeauna sfânta Basarabia.
Și uite-așa, de bucurie, într-un vesel chiot o horă mare românii au încins

Din îndepărtatul Nistru până hăt-departe, dincolo de Tisa.
Și fericiți că au scăpat de umilinți și de atâta amar de jele
Au încins o horă din Cernăuți la Târgu Măgurele
Și ca vestea să se ducă și dincolo de hotare
Au încins și a treia horă din creste zvelte de Carpați până la Neagra noastră Mare.
Și tot într-un gând, aceste trei prea nestemate hori
Încins-au România c-un steag măreț și falnic în cele 3 culori.
Dar, dup acest nemărginit potop de bucurie, care s-a abătut divin spre-a noastră dulce Românie,
Așa de-odată, de sus, din ceruri se auzi un glas de om, un glas duios,
Care grăia atâta de frumos
Și glasul lui solemn așa convingător grăia,
Ca mintea și simțirea a ne le deștepta:
"Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Țara mea de glorie, țara mea de dor,
Brațele nervoase, armă de tărie,
La trecutu-ți mare, mare viitor!"
Și omul acela nu era altul decât patriotul fidel și etern
Frumos la chip, la fel și la suflet, visător, profund în simțiri, iubitor de oameni și de-a pururea demn,
Care, de dorul nostru, inima-n mii de fărâme dureros i se frânge
Și sufletu-n hohot pătimaș și amarnic într-una îi plânge.
Așa cum întocmai îi dictează cugetul său pur, nespas de firescu,
Prietenul nostru adevărat, Luceafărul sfânt al poeziei române,
Care cât lumea va dăinui, veșnic arzând va rămâne.
Credincios, de veghe-nestând, etern călător între cer și pământ,
Ca sfântă icoană a poporului său – MIHAI EMINESCU!

Hronicul unor vremi trecute și actuale

PROF. GHIȚĂ CRISTIAN

Ziua de 22 ianuarie 2015 a fost marcată la C.A.R.P. "Elena Cuza" Bârlad de trei momente:

1. Evocarea Unirii Țărilor Române – 24 ianuarie 1859 – prof. Gheorghe Gherghe;

2. Împreună suntem mai puternici - Evoluția în timp a C.A.R.P. "Elena Cuza" Bârlad – prof. Ghiță Cristian;

3. Aniversarea unor colaboratori ai Casei.

Considerând că *nu ar fi rău să*

fie bine, eruditul **Gheorghe Gherghe**, profesor de istorie, a adus în discuție momente inedite ale Unirii mici, cu reverberații în starea actuală a națiunii noastre în care se pare că doar pensionarii mai dau dovadă de patriotism, deoarece cei mai tineri rătăcesc prin țări străine, bărbații cu lopata și femeile cu ȧucalul, prostituându-se și la propriu și la figurat.

În secolul al XIX-lea românii erau împărțiți între Imperiile turc, rus și austro-ungar dominate de forțe oculte, dar năzuiau spre unire de care era interesată și Europa. Exista o elită intelectuală conștientă că unirea este cheia de boltă a întregului edificiu național. Creierul a fost Mihail Kogălniceanu, iar Alexandru Ioan Cuza – omul potrivit la momentul potrivit. Războiul Crimeii din 1856 a dovedit că era necesar un stat tampon între imperii, ideea fiind sprijinită doar cu condiția să fie adus un prinț străin pe tronul ȧărilor române.

În 1857 au loc Adunările ad-hoc la care se renunță la problema ȧărănească a împrumutării, urmând a fi rezolvată după unire, deși istoria a demonstrat că după fiecare reformă agrară producția agricolă a scăzut, iar moldovenii vor fi de acord cu condiția ca primatul la funcția de Patriarh al ȧării să fie al Mitropolitului Moldovei. Totodată se va construi la Iași prima Universitate care poartă numele domnitorului și Cazarma din dealul Copoului. Punând puterile străine în fața unui fapt împlinit, românii l-au ales pe Cuza atât în Moldova, la 5 ianuarie cât și în Muntenia la 24 ianuarie, realizând astfel un deziderat al multor generații. După modelul francez s-a trecut la realizarea statului modern, care va fi definitivat de regele Carol I adus pe tron de „monstruoasa coaliție” a celor două partide liberal și conservator, care l-au detronat pe Cuza în 1866. Abdicarea a fost un act patriotic, demonstrându-se că România va exista și după criză, și a devenit stat național unitar după 1918 până în 1940. În conștiința poporului, statul român este viabil prin limbă și teritoriu ce va putea fi reîntregit în viitor.

Cel de al doilea vorbitor, profesorul **Ghiță Cristian**, a trecut în revistă momentele evolutive ale C.A.R.P. "Elena Cuza" Bârlad - 1898, 1932, 1954 și astăzi la zi aniversară, urând instituției, salariaților, membrilor și colaboratorilor „La mulți ani”!

Arătând că omul este o entitate biologică alcătuită din trup și suflet adică din materie și spirit și a avut și are trebuințe de ordin material: hrană, îmbrăcăminte, adăpost, dar și de ordin spiritual, pentru suflet - artă laică și religioasă, ca punct de sprijin existențial. Istoria civilizației e materializată în artă, dar și în magie, credințe mai mult sau mai puțin oculte.

Noi, în faza actuală, generațiile 50, 60, 70, 80, am trecut de la agonie la extaz și invers, datorită unor politici mai vechi și mai noi. Dacă înainte de 1989 eram închiși ca într-un stup harnic, fără timp de reflecție și libertatea de a vorbi și circula, căci securitatea avea grijă de noi, astăzi am trecut în cealaltă extremă, când nu mai avem asigurată securitatea personală și siguranța zilei de mâine, putem vorbi și umbla haotici prin lume ca albinele dintr-un stup fără matcă. Despre ce am fost și ce am ajuns, ne spune foarte bine conjudețeanul nostru, Constantin Tănase,¹ în cupletele sale, de o mare actualitate:

¹ Despre Constantin Tănase menționăm faptul că s-a născut la Vaslui în 5 iulie 1880 și a decedat la București în anul 1945

Și cu asta ce-am făcut?

Ne-am trezit din hibernare
Și-am strigat cât am putut
Sus cutare, jos cutare !
Și cu asta ce-am făcut?

Am dorit cu mic cu mare,
Și-am luptat cum am putut,
S-avem nouă guvernare!

Și cu asta ce-am făcut?

Ca mai bine să ne fie,
Ne-a crescut salariul brut,
Dar trăim în sărăcie!
Și cu asta ce-am făcut?

la corupția am ploare,
Cum nicicând nu s-a văzut,
Scoatem totul la vânzare!
Și cu asta ce-am făcut?

Pentru a câștiga o pâine,
Mulți o iau de la început,
Și cu asta ce-am făcut?

Traversăm ani grei cu crize,
Leul iar a decăzut,
Cresc într-una taxe, accize!
Și cu asta ce-am făcut?

Totul este ca înainte,
De belele n-am trecut,
Se trag sforile, se minte!

Și cu asta ce-am făcut?

Se urzesc pe ascuns vendete,
Cum nici când nu s-a văzut,
Țara-i plină de vedete!
Și cu asta ce-am făcut?

Pleacă ai noștri, vin ai noștri,
E sloganul cunoscut,
Iarăși am votat ca proștii!
Și cu asta ce-am făcut?

A intrat în tradiția C.A.R.P. "Elena Cuza", celebrarea unor persoane deosebite care își aduc contribuția la bunul mers spiritual, al instituției. Cele două persoane, profesorii Munteanu Lucia și Gherghe Gheorghe, au fost evocați, prin alocuțiuni pertinente, de colegii lor, profesorul Gruia Novac. Au fost ovaționați de întreaga asistență, la 70 și respectiv 65 de ani. Le dorim viață lungă, sănătate!

Și astfel am mai marcat o activitate deosebită în cadrul generos al C.A.R.P. "Elena Cuza" Bârlad.

Doamnei Lucia Munteanu,

PROF. GRUIA NOVAC

E foarte ușor să scrii despre o prietenă. E și mai ușor să scrii despre o colegă. Așa mi-am spus și ce tare m-am înșelat! Dacă eram parlamentar, nu m-ar fi durut nici în fes. Dar, nu sunt. Și din fericire, da, am zis bine, am o baniță de responsabilitate, cel puțin față de mine și, după cum unii chiar aici de față mă cunosc, nu vreau să-mi terfelesc blazonul ... Eu sunt cu adevărul.

Așadar! Eram odată așa de tânăr, încât anii 1962-1963 aproape că am uitat că făceau parte din deceniul 7 al unui veac dus cu amintirea. Eram inspector școlar, dar întotdeauna m-am socotit colegul celor care nu cutezau să gândească mai sus de pragul umil al sălii de clasă. I-am îndrăgit pe temerari și pe cei cu aspirații.

În acest context, în acei ani, am cunoscut o... „necalificată”. Ar putea suna oribil termenul, dar la timpul acela, cu necalificării ambițioși se făcea școală, și încă școală bună. Însuși șeful inspectoratului își completa studiile!... O asemenea perseverență, la o școală din Banca Sat, am întâlnit; ba, am îndrăznit s-o rog să mă suporte la o oră sau două în clasă, să constat dacă... și dacă!

O chema Lucia Munteanu. Oarecum nălțuță, brunetică, zorleancă, ochi zâmbitori, netemătoare și... cu lecțiile învățate. Avea și planuri pentru toate orele! Directorul școlii, înv. Nistor Valentin, cu timiditate, mi-a spus că e conștiincioasă. – Atât? - Atât. – Dar, inteligentă nu-i? – Cred că este. – Credeți sau chiar este? – Păi!... – Domnișoară, am îndrăznit eu pe la sfârșitul orelor, v-ați înscris la fără frecvență la filologie? – Nu. – Ca să nu mă supăr, s-o faceți grabnic! Anul școlar viitor era studentă ... Acum e profesoară, cu o carieră lungă în spate și cu siguranță e o laudă, are statutul de pensionară. Profesoară destoinică, directoare model, femeie citită, om de cultură în cetate și cetățean de marcă al urbei Bârlad.

Când au trecut anii? Aud că Lucia Munteanu a împlinit 70 de ani. Abia acum îmi amintesc că fata, teribil de

talentă în poezie și băiatul foarte serios cu sine, mi-au fost elevi la "Codreanu". Într-un anume fel, elevă mi-a fost și Lucica...

De aceea nu cred că are atâtea decenii. Mai cu seamă că e în putere și în stare să vină în ajutorul multora. Are un prenume frumos! Nu întâmplător, romanii aveau o zeiță pe nume Lucia, cea care ajuta femeile să nască, de atunci rămânând ruga: Lucia, tum fidem! "Lucia, ajută-ne!" Te rog și eu ajută-mă ca la 100 de ani ai tăi să pot rosti, și atunci, cu ton sănătos și acut, LA MULȚI ANI! și frumoși, doamnă colegă, Lucia Munteanu!

Gruiă Novac și sărbătorita

În timpuri mai vechi, când am auzit numele de Gheorghe Gherghe, am zâmbit copios la gândul că și părinții, și nașii, dar și amețiții din Primăria Zăicoi – Dolj trăiau vremuri de teribilă secetă onomastică. Dar anii au trecut cu amăgeli, m-am obișnuit cu acest patronim, ba am ajuns a-l rosti cu respect și drăgălășenie.

M-a făcut mama oleacă deștept și încă și psiholog, de aceea nu mi-a fost prea greu să descopăr în spatele omului ursuz, căruia parcă i-s-au scufundat toate corăbiile, o bonomie rară, de român așezat, repede formator de judecăți, dar întârziind într-adins cu răspunsul sau soluția, fiindcă profesorul Gheorghe Gherghe știe și că graba strică treaba, și că gura bate ... (c) urul!

Dar când e sigur pe sine, când argumentele năvălesc precum informațiile Lui despre ISTORIA LUMII, să nu îi stai în drum.

Atunci vorbele i se bulucesc sub nări și fornăind des precum harmasarii din grajdurile lui Angias, cată să te aducă la adevăr. Poți să te zbați tu mai ceva ca Hercule, tot n-ai să oprești torentul, până nu îți bagă în capul amețit adevărul că neamul ăsta, românesc, a tras atâtea necazuri, fiindcă am acceptat proverbul cu capul plecat... Întoarcerea la tradiție, redescoperirea credinței,

întoarcerea respectului față de școală, autorități și armată, acestea ar fi o parte din mijloacele renașterii noastre naționale. N-are profesorul Gheorghe Gherghe dreptate? Verticalitatea lui a devenit proverbială, pasiunea pentru cercetare l-a "îmbolnăvit" de patimă, dragostea pentru faptele neamului lui și al nostru e model de jertfă, respectul pentru țăran e sfânt, adulația pentru domni și regi e o lege de necălcat, iar ura față de străini nu trebuie să omoară.

Acesta e profesorul Gheorghe Gherghe, istoric, interpret al faptelor neamului românesc, cetățean căruia nu-i doresc să fie modest și care astăzi, împlinește câțiva ani: 65 de ani.

Omul ăsta îmi trezește sentimente contradictorii, probabile în funcție de fizionomia momentului. Oarecum, născut din încâlcirea apelor Oltului cu ale Dunării, nu putea fi decât alunecos și rece. Dar nu tot noi zicem că răceala frige!? Profesorul Gheorghe Gherghe arde ca o lumânare care întreține vie memoria noastră față de cultul celor de ieri. Să-i urăm La mulți ani!, năravurile să și le păstreze rămânând vajnic apărător al românismului. Să ne trăiești, Domnule profesor!

Gruia Novac

Gheorghe Gherghe

Profesorul Gheorghe Gherghe

65

PROF. SERGHEI COLOȘENCO

E uimitor cum vremea, uneori, nu numai că nu estompează detaliile, dar parcă le adaugă o îngroșare pentru a le imprima o lumină mai puternică decât cea obișnuită. Așa își începea un medalion literar scriitorul Alexandru Raicu.

Lucrul acesta este valabil și pentru mine în cazul medalionului pe care vreau să-l dedic profesorului Gheorghe Gherghe.

Îmi amintesc (și asta vreau să relatez) de două momente, care au rămas proaspete în mintea mea. Primul este cel legat de susținerea lucrării lui Gh. Gherghe a pentru obținerea gradului I în învățământ, pe când eram împreună la Școala cu clasele I-X, Gara Banca. Lucrarea i-am tehnoredactat-o la mașina mea de scris, iar după susținere, ne-am deplasat să sărbătorim evenimentul într-o poiană din pădurea de lângă satul Ghermănești cu Comisia de la Iași, și colegii de la școală. Era prin mai, 1990. Profesorul, care pe durata susținerii lucrării era sobru, emoționat, puțin vorbăreț, timid chiar, acum era exuberant, zâmbitor, pus pe glume, îi cântărea cu ochii pe cei ce stăteau pe pături gustând din bunătățile culinare pregătite de Rodica Gherghe, turnând în pahare din licoarea bunicului de la Lățești. Parcă nu fusese el cel ce trecuse cu brio prin furcile caudine!

Al doilea moment are loc la Gara Banca, la școală. Era proaspăt autor de carte, debutase cu monografia „Comuna Banca” în 2002. Cartea a apărut la Editura „Sfera” din Bârlad, unde eram director. Plăcerea de a tipări o carte s-a dublat de bucuria ca autorul să-mi fie un apropiat și am venit cu plăcere la lansarea ei, fiind în mijlocul foștilor mei colegi. Tot atunci i-am vizitat și Muzeul de etnografie al școlii, ctitoria sa, inițial într-o sală de clasă și apoi într-o clădire proprie.

Au trecut câțiva ani de atunci, dar Gheorghe Gherghe nu s-a oprit, ci a continuat cu acribie scrisul, cercetările, interpretările, descoperirile.

Ca să fie un medalion aproape complet, am s-o iau de la începutul... începutului.

Gheorghe Gherghe s-a născut la 20 ianuarie 1950 în satul Zăicoi, comuna Dănciulești, județul Gorj în familia lui Nicolae și Maria Gherghe, agricultori.

Elev la Zăicoi (clasele I-IV), la Dănciulești (V-VIII), la Liceul nr. 2 din Hunedoara (IX-XII) și student la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași, Facultatea de Istorie-Filozofie.

În 1973 a devenit profesor. A peregrinat pe la școlile

din Murgeni, Sărățeni, Banca Gară, Sălceni, Liceul „Mihai Eminescu” și la Școala Gimnazială nr. 4.

Căsătorit cu profesoara de Limba și literatura română, Rodica Enuță, este tatăl a două fete și... bunic.

A fost unul din fondatorii Asociației Culturale Academia Rurală „Elanul” și unul din redactorii publicației lunare „Elanul.” Colaborează la revistele ce apar în județ: „Prutul”, „Viața noastră”, „Gheorghe Ghibănescu”, „Est”, „Țara de Jos”, „Cronica Episcopiei Hușilor”, anualele „Acta Moldaviae Meridionalis”, „Acta Tutovensius” ș.a.

Este preocupat de arheologie, descoperind peste o sută de situri arheologice, făcându-le cunoscute în revistele de specialitate și prin comunicările prezentate la sesiunile științifice.

O latură aparte a dragostei sale pentru istorie, tradiție și scris o constituie editarea revistei „Noi, zăicoienii” a cărui prim număr a apărut în aprilie 2011. A ajuns la numărul 10. El, gorjeanul din naștere, ajuns moldovean prin adopție, face un lucru nemaipomenit pentru consătenii săi, pentru istoria locală și pentru că... așa vrea el!

Pentru cei care nu-i cunosc îndeaproape activitatea editorială, enumăr titlurile unor cărți pe care Gheorghe Gherghe le-a tradit zi și noapte, a suferit pentru ele, ca să se bucure în cele din urmă de efortul muncii sale:

- *Ghenuță Coman – o viață dedicată arheologiei*, 2003;
- *Mănăstirea Moreni*, 2004;
- *Mănăstirea Pârvești*, 2005;
- *Mănăstirea Bujoreni*, 2008;
- *Parohia Banca*, 2009;
- *Prima carte pentru Zorleni*, 2009;
- *Parohia Zăicoi și neamul meu*, 2010;
- *Fedești: oameni și locuri*, 2012 (în colab.);
- *Lățești, Sărățeni, Schineni*, 2012;
- *Grăjdieni – sat și mănăstire*, 2013 (în colab.);
- *Biserica Ghermănești din comuna Banca*, 2014 (în colab.);

- *Monografia Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad*, 2014 (în colab.).

Le-a tipărit la Editura „Sfera” din Bârlad. La cei 65 de ani trecuți așteptăm de la neobositul Gheorghe (George) Gherghe alte cărți care să ne mulțumească și să ne facă nouă bucurii.

La mulți ai, George !

Medalion aniversar Gheorghe Gherghe

PROF. DUMITRU APOSTOLACHE

"Adună cioburi de oale ... sparte de vremuri, zapise, ucaze, monede bătute-n timpuri străvechi de cine știe ce domnitor și-și sparge capul cu toponime, antroponime ori cu geneza neamurilor de pe pământ."

(prof. A. I. Istrate)

S-a născut la 20 ianuarie 1950, în satul Zăicoi, comuna Dănciulești, județul Gorj. Mai întâi a fost elev al Școlii cu clase I-IV Zăicoi, apoi al Școlii cu clase I-VIII Dănciulești în perioada 1961-1964. Din anul 1964 pentru cinci ani a fost elevul Liceului nr.2 din Hunedoara. Între anii 1969-1973 a urmat cursurile Facultății de Istorie, Filosofie a Universității "Alexandru Ioan Cuza" Iași. În anul 1973 se căsătorește cu profesoara Rodica Enuță din satul Lățești, comuna Murgeni, județul Vaslui pecetluindu-și astfel statornicia pe meleagurile Țării lui Dragoș Vodă.

La data de 1.09.1973 și-a început cariera didactică la Liceul Murgeni, județul Vaslui transferându-se apoi la Școala cu clase I-VIII Sărățeni din comuna Murgeni. Între 1978-2009, este profesor și director la Școala cu clasele I-VIII Banca Gară din comuna Banca, județul Vaslui. Menționăm că în această perioadă a fost detașat în anul școlar 1992-1993 la Liceul "Mihai Eminescu" Bârlad și în anul școlar 2005-2006 la Școala cu clase I-VIII Sălțeni din comuna Pochidia, județul Vaslui. Din 2009 a fost profesor la Școlile nr.4 și 7 Bârlad, Grăjdeni comuna Frunțișeni și Liceul "Mihai Eminescu" Bârlad.

Activitatea de bună calitate a fost dublată de o intensă activitate cultural-științifică. În timp ce funcționa la Școala Banca a cunoscut-o pe doamna Ruxandra Alaiba, muzeograf și arheolog, pe care a însoțit-o aproape 10 ani pe șantier arheologice, căpătând astfel experiență și dragoste pentru activitatea de cercetare arheologică. Urmare a acestui fapt a descoperit 100 situri arheologice, iar rezultatele acestor cercetări au fost valorificate în peste 150 de articole publicate în reviste: "Est", "Țara de Jos", "Elanul", "Prutul", "Gheorghe Ghibănescu", "Cronica Episcopiei Hușilor", "Acta Moldaviae Meridionalis", "Acta Tutovensis", "Cronica", "Noi, zăicoienii."

După modelul asociației culturale "Academia Bârlădeană", a fost inițiatorul și creatorul "Academiei rurale." A redactat statutul și regulamentul și de funcționare și a contribuit alături de Dumitru Boroș la avansarea sumelor de bani necesare începutului de drum. Deoarece pentru înregistrarea juridică a asociației a fost nevoie de 3 membri a trebuit să coopteze pe Dumitru Boroș și Marin Rotaru din Giurcani. Fiind creatorul asociației a fost primul președinte.

În 2007, dorind să dea lecție unuia din colaboratori a donat asociația acestuia. Pilda nu a prins, comportamentului celui devenit președinte, preocupat mai mult să-și creeze o legendă a deturnat mesajul profesorului Gheorghe Gherghe. În anul 2011, a înființat asociația culturală "Noi, zăicoienii" în satul natal și revista "Noi, zăicoienii" cu apariție trimestrială. A fost redactor șef adjunct la revista "Elanul" până în 2007.

În prezent este membru al asociației culturale "Academia Bârlădeană" și redactor șef adjunct al revistelor "Prutul", "Gheorghe Ghibănescu" din Huși, ambele fondate de către profesorul Costin Clit. A înființat în județul Vaslui revistele "Grăjdeni" și "Băcani."

Dintre cărțile publicate, toate având caracter monografic amintim: "Comuna Banca" (2002); "Ghenuță Coman – o viață" în colaborare cu Marin Rotaru dedicată arheologiei (2003); "Mănăstirea Moreni" (2004); "Mănăstirea Pârvești" (2005) în colaborare cu Marin Rotaru; "Mănăstirea Bujoreni" (2008); "Parohia Banca" (2009); "Prima carte pentru

Zorleni" (2009) în colaborare cu Sidonia Elena Diaconu; "Parohia Zăicoi și neamul meu" (2010); "Lățești, Săvăteni, Schineni" (2012); "Grăjdeni" (2013); "Parohia Ghermănești" (2014) și "Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor "Elena Cuza" Bârlad."

Lucrând în timp fără de timp, profesorul Gheorghe Gherghe continuă să bată dealurile și câmpiile județului "per perdes apostolorum," pe acolo pe unde totul a fost în căutarea unor însemne ale viețuirii străbunilor noștri pe aceste meleaguri: cioburi și urme ale unor biserici și mănăstiri uitate de vreme.

El se comportă ca un spărgător de nuci, care sparge coaja lucrurilor pentru a ajunge la miezul pur al existenței noastre. Pregătit la universitatea din capitala Moldovei și îndemnat de cuget Gheorghe Gherghe prețuiește dulceața și bucuria scrisului despre istoria Moldovei, spre a fi prezentată celor interesați. Este, în fapt unul dintre cei îmbolnăviți de istoria ținutului în care locuiește, dar mereu mândru de satul natal.

Gheorghe Gherghe este pseudonimul cercetătorului îndrăgostit de munca sa și care nu-și schimbă opiniile

decât atunci când vii cu argumente cel puțin atât de tari ca piatra. Activitatea lui impune respectarea personalității sale, a modelului de a gândi, de a-și concepe activitatea și de a-și exprima gândurile și ideile prin scris. El știe să calce pragmatic cuvântul și silaba, știe să țină condeiul apăsător și energic pe hârtie. Articolele sale sunt adevărate cărămizi pe care le folosește în construirea operei sale publicistice.

Înainte de a publica profesorul Gheorghe Gherghe adună cu meticulozitate documente, le compară între ele, le confruntă atunci când este posibil și cazul cu mărturiile orale și supune actului unui examen sever.

El știe pilda celui ce a îngropat talantul stăpânului său (Matei 25, 14-30) și de aceea nu-și permite să tacă, nu vrea să țină doar pentru el știința înțelegerii și cercetării trecutului nostru. De multe ori beneficiază de inspirație și conștientizează revelația (acțiunea directă a divinității).

La cei 65 de ani, profesorul Gheorghe Gherghe este un OM adevărat moral, cinstit, respectuos și demn, un om de aleasă ținută spirituală, fiind unul dintre cei mai agreabili domni, mai ales dacă ai știința de a-l stimula cu chestiuni interesante și pentru el.

Este un om întreg, puternic și echilibrat impresionând, în permanență pe cei de lângă el prin imensa sa forță de muncă. Este un învingător care a muncit cu determinare și pasiune la catedră ori în afara ei, unul din cei care au divorțat din primul moment al intrării în câmpul muncii de gândul că este mai bun decât altul.

Spirit pragmatic, a știut să radieze căldură și lumină în familia sa.

Multă sănătate și mult succes în publicistică, domnule profesor.

La mulți ani!

Medalion aniversar *Gheorghe Clapa*

CRONICAR

(Furmuzache) viitorul director Vasile Mihail, erou în războiul pentru cucerirea independenței de stat a României, 1877 – 1878) Educat în spirit disciplinar, a urmat cursurile primare și gimnaziale la Școala elementară nr.2 de băieți din clădirea fostei Primării a orașului Bârlad din cartierul Podeni, școală situată la bifurcarea străzilor Alexandru Ioan Cuza (fostă Cuza Vodă) și Dimitrie Cantemir (fostă Dunării) în apropiere de Podul Pescăriei, (locul unde și-a desfășurat activitatea piesa de teatru „Take, lanke și Cadâr” de Victor Ion Popa, care locuiau în același cartier) în care funcționase Institutul Particular de fete Nathalie Druhet și Școala normală de băieți între 1944-1948.

După absolvirea Colegiului Național „Gheorghe Roșca-Codreanu” urmează cursurile Facultății de Istorie – Filosofie a Universității Alexandru Ioan Cuza din Iași. Examenul de licență l-a susținut în fața comisiei al cărei președinte a fost cel care avea să devină academician prof.univ.dr. Gheorghe Platon. Și-a continuat munca în învățământ până la 10 noiembrie 1976, când a devenit muzeograf la Muzeul Județean Vaslui (azi „Ștefan cel Mare și Sfânt”) unde a funcționat până la 1 octombrie 1977, când a fost transferat la Muzeul „Vasile Pârvan” din Bârlad.

În perioada de până la 17 ianuarie 1987 a luat contact cu Arhivele din București, Iași și Vaslui, precum și cu principalele Biblioteci și Muzeu din țară. A organizat expoziții temporare în cadrul Muzeului „Ștefan cel Mare” Vaslui și la Muzeul „Vasile Pârvan” din Bârlad. A participat la editarea de cărți, comunicări științifice, a publicat articole în presă.

În calitate de muzeograf a exercitat o triplă funcție: cercetare, păstrare și verificare a mărturiilor civilizației omenești, știind că funcția de cunoaștere constituie funcția cultural-educativă. În anii 1976 și 1977 a efectuat cursuri de perfecționare postuniversitare la Cumpătul din Sinaia, la Padeș, unde erau depozitate obiectele aduse pentru restaurare și conservare de la Castelul Peleş. Și-a continuat perfecționarea în cadrul unor cursuri de îndrumare la Muzeul Național de Istorie București, precum și la perfecționarea efectuată la Muzeul Județean Brașov, Muzeul Județean Prahova (Ploiești), Muzeul

Profesor, muzeograf, istoric, publicist, etnolog, eseist s-a născut la 2 februarie 1942, în orașul Bârlad, județul Tutova, strada Principatele Unite nr.50, în cartierul Podeni. (În acest cartier s-au născut și Alexandru Ioan Cuza, la 20 martie 1820, precum și Gheorghe Gheorghiu-Dej, la 8 noiembrie 1901)

Primii pași în „societate” i-a făcut în Grădinița de lângă Biserica „Sfântul Nicolae Tuchilă” din Podeni. (În chiliile acestei biserici, după spusele lui Gheorghe Vrăbie în „Bârladul cultural”, 1937, a învățat la clasa dascălului Hurmuzachi,

Municipiului București și la Castelul Peleş din Sinaia. În 1978 a absolvit programul de perfecționare a pregătirii de muzeologie generală, specialitatea istorie, desfășurat sub formă „curs și stagiul de practică” cu durata de un an. În anii 1984 – 1985, Centrul de perfecționare a cadrelor (C.C.E.S.) a organizat din nou cursuri de perfecționare la București, la care a participat și profesorul muzeograf Gheorghe Clapa.

Revenind în învățământ, va profesa la Liceul Industrial nr.2 „Alexandru Vlahuță” (fost Complexul Școlar Bârlad, azi Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”). A fost titularul catedrei de istorie a Școlii cu clase I-VIII nr.11 „George Tutoveanu” din Bârlad (prin concurs). Și-a susținut examenele de definitivat, de gradul II și gradul I (la care a obținut nota 10) în anii 1966, 1967, 1971, 1972, în vacanță a urmat cursurile de regie – teatru cu regizorii Cristian Nacu și Tiberiu Pențea la Bârlad și Iași, cu actorul Constantin Petrican și secretarul literar Vasile Mălinescu la Vaslui, toți activând în cadrul Teatrului „Victor Ion Popa” din Bârlad. Profesorul Gheorghe Clapa este căsătorit, are 2 copii, o nepoțică și un nepoțel.

A publicat articole de specialitate și a participat la numeroase manifestare județene și naționale. A primit Diploma onorifică de colaborator la volumul „Bârladul odinioară și astăzi”, în 1981 Diploma jubiliară „80 de ani de existență a Muzeului „Vasile Pârvan” din Bârlad și altele. Este membru fondator al Societății culturale „Renașterea Tutoveană” cu sediul la Bârlad, membru al Societății de Științe Istorice, filiala Bârlad, membru al Societății culturale „Academia Bârlădeană”, membru al filialei Bârlad a Societății de Astronomie Române de amatori, redactor al periodicului „Părerii tutovene” și al hebdomadarului „Bârladul.” Lucrări în manuscris: „Bârladul în antichitate”, „Bârladul medieval”, „Bârladul în epoca modernă”, „Bârladul contemporan”, „Istoria presei vasluiene”, „Bisericile Bârladului”, „Bisericile parohiilor rurale din județul Tutova”, „Istoricul episcopiei Hușilor”, „Dezvoltarea învățământului istoric în județul Tutova”, „Evoluția demografică a orașului Bârlad”, „Dezvoltarea învățământului în municipiul Bârlad între 1989 – 2007.”

Publică **articole și studii în volumele** „Bârladul odinioară și astăzi”, volumul I – 1980; volumul II – 1982; volumul III – 1984; în „Acta Moldaviae Meridionalis”, anuarul Muzeului „Ștefan cel Mare” Vaslui; Anuarul Muzeului Județean Botoșani; Anuarul Muzeului Național București; „Cronica Episcopiei Hușilor;” **studii și articole în antologie, reviste, periodice:** „Părerii tutovene”, „Academia Bârlădeană”, „Ecoul”, „Bârladul”, „Clepsidra”, „Est”, „Flori dalbe”, „Ultima oră”, „Pagini medicale bârlădene”, „Prutul”, „Adevărul”, „Vremea nouă”, „Școala bârlădeană”, „Cuvântul liber bârlădean”, „Realitatea evreiască”, „Păstorul Tutovei”, „Primii pași”, „Aripă de

lumină”, „Sclipiri de stele”, „Orizonturi”, „Baaadul literar”, **cercetări istorice:** „Visătorii”, „Gheorghe Ghibănescu”, „Ecouri literare”, „Amurg sentimental”, „Noi, zăicoienii”, „Viața noastră”, „Cuvântul adevărului”, revistă bianuală publicată de parohia ortodoxă română „Sfinții Constantin și Elena”, Edmonton, Alberta, Canada conținând articole de spiritualitate ortodoxă și culturală românească, Asociația bibliotecarilor din învățământ, filiala Vaslui; Casa Corpului Didactic; „Biblioteca – Educație – Cultură”, Vaslui nr.4/2004, p.75; „Elanul”, revistă de cultură editată de Asociația culturală „Academia rurală”, Școala „Mihai Ioan Botez” din Giurcani, comuna Găgești, județul Vaslui, fondată în anul 1998, anul IX, nr.60, februarie 2007, p.1, 17; Ioan Balan, „Universul cultural și literar vasluian.” **Autori - publicații – societăți. Dicționar,** editura Pim Iași, 2008, p.119-120; *Elanul*, anul XIV, nr.120, februarie 2012, p.15-16; Constantin Hușanu, Ana Dumitrescu în *Ion N. Oprea. Omagiu*, editura Pim Iași, 2012, p.205-207; prof. Gheorghe Clapa, *Omagiu scriitorului Ion N. Oprea la împlinirea vârstei de 80 de ani*, editura Pim Iași, 2012, p.335-362; Oltea Rășcanu Gramaticu, *Personalități bârlădene. Dicționar*, 2 volume (volumul I de la A la J și volumul II de la E la Z) editura Pim Iași, 2012, 975 pagini; volumul I, pag. 196 – 197; *Baadul literar*, revistă trimestrială de cultură, redactor coordonator șef Gruia Novac, director Cezar Ivănescu; pe ultima pagină a revistei ce apare în trimestrul I, (ianuarie – martie) în colțul din stânga sus se află scris „C.R.O.N.O.S.” Vasile Dumitrescu semnează rubrica Calendar selectiv unde la 2 februarie 1942 s-a născut profesorul și publicistul Gheorghe V. Clapa. A se vedea revista sus citată: anul II, nr.1 (4) februarie 2008, p.72; ibidem, anul III, nr.1 (8), februarie 2009, p.84; ibidem, anul IV, nr.1 (12), februarie 2010, p.96; ibidem, anul V, nr.1 (16) februarie 2011, p.104; ibidem, anul VI, nr.1 (20), februarie 2012, p.112; ibidem, anul VII, nr.1 – 2 (24 – 25), februarie – mai 2013, p.163; Gheorghe Clapa, Bârlad, (Curriculum vitae) în cartea „Vasluiul și vasluienii pe coordonatele istoriei”, semnată de prof. Gheorghe Clapa, cu o prefață ad hoc, editura Pim, 2013, p.536 – 539; *Baadul literar*, anul VIII, nr.1-2 (28-29), ianuarie-mai 2014, p.81.

De același autor: *Bârladul de altădată*, editura Sherpa, Târgu Mureș, 2001; *Bârladul – pământ de conviețuire pentru diferite culte*, editura Opera Magna, Iași, 2007; *Situația învățământului din orașul Bârlad între anii 1944-1948*, editura Darcri, Bârlad, 2007; *Evoluția învățământului bârlădean între anii 1948-1990*, editura Darcri, Bârlad, 2007; *Traian Nicola – personalitate de prestigiu a culturii române*, editura Darcri, Bârlad, 2010; *Ideal și împliniri. Omagiu scriitorului Ion N. Oprea la împlinirea vârstei de 80 de ani*, editura Pim, Iași, 2012; *Vasluiul și vasluienii pe coordonatele istoriei*, editura Pim, Iași, 2013.

Bine ați venit în familia noastră!

PROF. DORINA LUPAȘCU

Acestea sunt cuvintele ce mi-au fost adresate acum 25 de ani, când am devenit membră a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor din Bârlad. Pe atunci, instituția respectivă nu purta numele pe care îl poartă astăzi, numele nobil și atât de drag nouă – Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza.”

Totul s-a petrecut la începutul iernii anului 1989. La trei luni, de când devenisem pensionară, m-am hotărât să mă înscriu ca membră a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor. Așadar, în ziua de 5 decembrie 1989, mi-am îndreptat pașii spre această instituție. Mergeam agale, cuprinsă de nostalgie, de această flacără eternă de aducere aminte. Eram mereu cu gândul la școala în care am profesat în ultimii 22 de ani din cariera mea didactică. Mă învăluiau amintirile timpului petrecut în mijlocul copiilor, pe care i-am iubit atât de mult.

Este vorba despre una dintre prestigioasele unități de învățământ din municipiul Bârlad și anume despre Școala gimnazială nr.8 „Episcop Iacov Antonovici,” pe care eu o numesc „școala mea de suflet” deoarece aici am avut unele dintre cele mai mari satisfacții profesionale.

Și tot mergând așa cu gândurile mele, depănând firul amintirilor am ajuns în sfârșit, la birourile C.A.R.P. Aici, m-a întâmpinat o doamnă foarte tânără, frumoasă și deosebit de amabilă. După ce i-am comunicat scopul prezenței mele acolo și i-am înmănat și documentele necesare, mi-a adresat următoarele cuvinte: ***Bine ați venit în familia noastră!***

Trebuie să recunosc faptul că am

fost plăcut impresionată de această primire. Eu mă așteptam doar la un act formal, birocratic și nimic mai mult. Dar n-a fost așa. Cu toate că a trecut un sfert de veac de atunci, aceste cuvinte mi-au rămas ca o amintire plăcută pentru totdeauna.

Știu foarte bine că nu le-a pregătit special pentru mine și că au mai fost adresate de atâtea ori și altor persoane, dar mi s-a părut că au venit la timp, când poate aveam și eu nevoie de ele. Am trăit sentimentul că într-adevăr voi face parte din această mare familie. Începea o nouă etapă din viața mea.

Cea care mi-a făcut atunci o primire atât de frumoasă este doamna secretară *Paraschiva Ciobică*. Deși a trecut destulă vreme, a rămas și azi la fel, cum am cunoscut-o. Doar că și-a mai adăugat în buchetul vieții încă 25 de ani. Când ne întâlnim, întâmplător, pentru mine este o mare plăcere. Cu mare amabilitate ne zâmbim, schimbăm câteva cuvinte, apoi dumneaei pleacă mai departe la treburile de serviciu, iar eu rămân visând (vorba titlului poeziei „Eu rămân visând...”).

Azi, în zadar mă întreb când a trecut acest timp. Filele din calendar s-au desprins una câte una, pe nesimțite, anii s-au adunat, iar eu am mers braț la braț cu ei. Acum constat cu uimire, dar nu și cu părere de rău, că iarna vieții s-a așternut din plin și pentru mine.

În intervalul acesta de timp – în cei 25 de ani – de când am devenit membră a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor din Bârlad, având privilegiul să fiu și bârlădeancă, am asistat la evoluția deosebită a instituției. Cel puțin, în ultimii 4 – 5 ani, aceasta s-a dezvoltat într-un mod spectaculos și a crescut „ca voinicul din poveste.” Sub conducerea vrednicului său președinte, domnul magistrat Nicolaie Mihai, având contribuția inimosului colectiv al Casei și a distinșilor colaboratori, C.A.R.P. „Elena Cuza” din Bârlad a înregistrat remarcabile realizări.

În această privință, un merit deosebit îl are domnul președinte Nicolaie Mihai așa, ca un magnet, a reușit să atragă în jurul său un număr impresionant de colaboratori valoroși, care desfășoară o bogată și diversificată activitate în sectorul cultural și artistic. Printre numeroasele împliniri ale Casei, în mod deosebit se desprinde activitatea admirabilă a revistei de cultură și viață cu un nume sugestiv „Viața noastră,” care este condusă de un colectiv de redacție alcătuit din personalități marcante ale vieții culturale bârlădene.

Fiecare număr al revistei trimestriale cuprinde o tematică bogată în conținut și variată în formă, prin contribuția valoroasă a colaboratorilor săi. Totodată, revista „Viața noastră” ilustrează o serie de evenimente culturale și artistice foarte importante care se desfășoară în cadrul Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad. Consider că această revistă este o „bijuterie spirituală.” Cu admirație și cu respect îi felicit călduros pe membrii colectivului de redacție, care conduc și coordonează întreaga activitate a revistei. Felicitări și domnului Bogdan Artene pentru realizarea artistică privind tehnoredactarea și condiția grafică deosebită.

Alături de prestigioasele reviste „Academia Bârlădeană” și „Labirint”,

conduse de domnul profesor Serghei Coloșenco, și de revista „Baaadul literar” condusă de domnul profesor Gruia Novac, revista „Viața noastră” își aduce contribuția din plin pentru ca activitatea culturală bârlădeană să vibreze și să ducă mai departe bogata și frumoasa tradiție a orașului nostru.

În continuare, vreau să precizez ce m-a determinat anume să scriu aceste rânduri. Mai întâi, am dorit să evoc împlinirea celor 25 de ani de când am devenit membră a C.A.R.P. Bârlad (5 decembrie 1989) și să-mi exprim gândurile în legătură cu evoluția impresionantă a acestei instituții, mai ales în ultimii 4-5 ani. Îl felicit cu respect și apreciez în mod deosebit strădania, pasiunea și efortul depuse de domnul președinte Nicolaie Mihai, pentru obținerea în acest timp a unor admirabile realizări.

Un alt motiv care m-a determinat să scriu aceste rânduri este și acela de a-mi arăta admirația, stima și prețuirea față de personalul care lucrează în cadrul C.A.R.P. „Elena Cuza” din Bârlad. Acești oameni minunați și-au pus priceperea, capacitatea, noblețea sufletească și întreaga putere de muncă în slujba noastră, a celor care avem nevoie de ajutor. În orice sector de activitate mergi, te întâmpină o atmosferă primitoare și o imensă disponibilitate de a fi alături de cei care vin aici să rezolve diverse probleme de viață.

Este o plăcere să descoperi înțelegerea, răbdarea și respectul pe care personalul Casei le manifestă față de oamenii în vârstă. Parcă ar avea o pregătire specială în domeniu. Interrelația umană din această instituție este un model de comportament civilizată. Colectivul care lucrează în C.A.R.P. „Elena Cuza” din Bârlad știe foarte bine că persoanele în vârstă nu au nevoie nici de avere și nici de bani mulți. Acestor oameni le ajunge o vorbă bună, o mângâiere și bucuria de a fi înconjurați cu afecțiune și respect. Îmi exprim admirația și prețuirea și îi felicit călduros pe cei care lucrează

în această instituție, dorindu-le multă sănătate, putere de muncă și multe bucurii.

De asemenea, domnului președinte Nicolaie Mihai îi doresc sănătate deplină și multă putere de muncă pentru a organiza în continuare, cu iscusință, întreaga activitate a unității și pentru a conduce pe mai departe, cu aceeași dăruire și competență destinele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad pe culmi mai înalte de progres și prosperitate.

La ceas aniversar

PROF. PETRUȘ ANDREI

(Cu prilejul sărbătoririi a 117 ani de la înființarea Casei de Ajutor Reciproc „Elena Cuza” și a 61 de ani de la reorganizare)

Aducem celor dinainte
Adâncă noastră mulțumire
Și în buchetul de cuvinte
Noi punem floarea de iubire.

Acei ce casa o zidiră
Și la un loc au pus puținul
Pe Fiul Domnului slăviră
Și-au împărțit pâinea și vinul.

Iar cei de azi continuară
Ca să mențină clar izvorul
Și când ne-apasă o povară
Să ne ofere ajutorul.

Văzându-i rostul și folosul
Acum, în prag de sărbătoare,
Aducem tuturor prinosul
Și milosărdnică urare:

***În bunătate stă averea
Și-al nostru număr să tot crească
Fiindcă mulții au puterea
Iar CASA mulți ani să trăiască!***

Un poet al esențelor

Grigore Vieru este, deopotrivă, poetul cunoscut pe cât este de necunoscut. A devenit un caz, la fel cum e un fenomen, fiindcă paginile scrise despre el sunt tot atât de multe pe cât, după alte numărători, îs cum nu se poate mai puține. E genial și banal, e simplu și complicat, e ușor de interpretat și greu de înțeles sau poate că e invers în analiza altora. Poate fi socotit poet, dar totodată e primitiv ca limbaj, e opac unde pare transparent și înălțător unde crezi că e deja epuizat.

Pentru Adrian Păunescu e sublimul, pentru Nicolae Manolescu e teatralul cu fond bun, realizat cu mijloace rudimentare.

Adevărul e că Grigore Vieru îi fascinează pe mulți printr-un mod de **populism poetic** greu de combătut, iar cealaltă categorie îl acceptă dintr-un bun simț care seamănă cu sentimentul nedefinit al respectului față de sonoritatea versului popular.

Cum se explică fenomenul? Grigore Vieru plânge cu lacrima copilului, iar lacrima asta impresionează chiar și când agasează. Asta e tehnica infailibilă cu care-și durează versul vinovat și plin de candoare... reală.

Impresia, greu de combătut, e că poetul comunică deschis, colocvial. În privința asta pare „artist” desăvârșit, sentimental și, totodată, emoțional. Nu întâmplător tema

lui de bază, durabilă ca zidul chinezesc, e **Mama**, temă care, alături de altele: Țara, pământul, natura, cerul, erosul, copilăria, paradisul recuperat, îi creează **reazemul moral-patriotic** de care are nevoie. „...Și-ascult pe malul de nisip/ (...) / Cum cineva în aer, tainic, / La buze duce marea blând, / Cântând din ea ca dintr-o frunză, / De dor țăriile umplând” („Mai sunt”).

Afirmam că Poetul comunică deschis, într-o libertate de expresie aproape totală. Așa ceva n-ar fi posibil fără o sinceritate netrucată, sinceritate care la Grigore Vieru răzbate mai din fiecare pas poetic pe care-l face: „Să iubesc până la capăt - / Cine iubește până la capăt / Trăiește mult, se zice. / Să cuget până la capăt - / Cine gândește până la capăt / Are unde se-ntoarce. / Până la capăt să cred / Cine crede până la capăt / Se dezleagă de spaimă. / Să spun albului alb / Și negrului negru.” („Pregătindu-mă de fericire”).

Sinceritatea se cere sprijinită. Nu din teamă, din precauție. Poetul își motivează astfel pornirile, stările, dorurile, pentru că nimic în viața asta, și-n lumea asta, nu se face doar de dragul lui „siesi”. Destinul dacă nu e prefăcut în aspirație încetează de a mai fi blazon etnic, fiindcă interesul doar personal e meschin și pentru totdeauna trecător: „Dar mai întâi / Să fii sămânță. / Tunet să fii. / Ploaie să fii. / Să fii os / De-al fratelui tău / Retezat de sabia dușmană. / Brăzdar să fii. / Doină să fii. / Duminică să fii. / Ca să ai dreptul / A săruta / Acest pământ / Îndurerat / De-atâta rod” („Dar mai întâi”).

Aceasta-i și pricina pentru care în întreaga poezie a lui Grigore Vieru nu ne vom întâlni cu versul prolix. Limpezimea rostirii sale se explică și prin întrebuintarea permanentă a unor variate procedee stilistice – noian de metafore, epitete la tot pasul, personificări lipsite de stridențe – care par, în mai toate împrejurările, flori la butoniera unui costum de recepție. „Peste dealul de aramă / Curge soare-asfințit. / „Odihnește-te, mamă, - / Pot rosti în sfârșit, - / Vrei? Ședea-vei la mine, / Sfântul grai să-ți ascult. / Albei tale lumine / Închina-mă-voi mult.” / Ea se șterge cu mâna / De sudoare și de mit, / Coperând cu țărână / chipul ei ostenit” („Mama în câmp”). La unii poeți simplitatea e o virtute care, înălțându-te, te ajută să devii profund. „Să treci desculț dimineața / Prin iarba verde de-acasă / Cu lanțul de rouă la glezne - / Iată ce este Patria! / (...) / Să mori cu liniștea pe față / În linia ta lumină / Ori sub al spatei fulger - / Aceasta este Patria!” („Poem”). Și poate că simplitatea clamată de noi n-ar fi motivată dacă dublura ei nu s-ar numi **adevăr**. E atât de adâncă aplecarea Lui către veridicitate – ades ea luând forma exactității – încât poate apărea, când și când, primejdia, dacă nu a simplismului, atunci a zădărniceii. Deși impresia asta e trecătoare, versurile incriminate rămân, salvate arar de înveșmântarea lor cu melodie... Iată, o atare situație, într-o poezie numită *Trandafirul din vază*, în care sentimentul fabricat nu poate tulbura, iar finalul e ratat, fiindcă te așteptai la o revoltă, dar ți se oferă o mostră de complicitate cu lașitatea. „Prin cătușa frumoasă / De cristal

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR "ELENA CUZA" BĂRLAD

Împreună suntem mai puternici!

Grigore VIERU,
poet
al
esențelor

CONFERINȚĂ ȘI RECITALURI

de muzică și poezie, dedicate
zilei de naștere a poetului
14 februarie 1935

Prezintă: profesor Gruia Novac
profesor Munteanu Lucia

Manifestările vor avea loc în sala A.I.Cuza,
Joi 12 februarie 2015, începând cu ora 10.30.
Vă așteptăm cu drag.

bogat/ *Se vede negrindu-ți/ Picioarul scurtat, / Trandafirule.”*
Și strofa ultimă: „Unde-i cămașa de rouă, / Cea de mire
bărbat? Durerea-mi întunecă chipul, / Nu, nu sunt supărat,
/ Trandafirule”.

Și, totuși, **Grigore Vieru** este un poet care nu crede în altceva decât în poezie. Ea este pentru El totul, incluzându-l și pe Dumnezeu. El vede, în toate, minuni ale lumii, taine, asemenea lui Lucian Blaga. De la universul mic, al copilului, până la năzăririle de dincolo de zare, ale maturului, toate i se relevează, după fiecare „descoperire” având revelații divine. Iată-l pe Grigore Vieru în postura de copil-observator și interpret al lumii: „S-a stins soarele cel bun, / Eu mă culc, povești îmi spun./ Dar niciuna nu-i frumoasă.../ Greu e singurel în casă!” („Cântecul pușorului de melc”). Sau: „A ieșit un ghiocel, / Nimeni nu știe de el, / Stă în pâclă tremurând:/ «Singurel sunt pe pământ»./ Pâcla în amurg s-a dus/ Și ies stelele de sus/ Bucurând pe ghiocel.../ «Las’ că nu sunt singurel!»” („Primăvara”). Încă una plină de morală: „– Bună vreme, moș Martine!/ – Bună vreme, măi copile!/ – Încotro cu noaptea-n cap?/ – La oraș să-mi iau un brad./ – Bradul und’ să-l pui, mă rog? – În pădure, în bârlog./ – Păi, în codru brazi nu ai?/ – Am, da-mi pare rău să-i tai” („Iată, vine Anul Nou”).

Să mai urcăm niște trepte, așa cum și poetul a făcut, descoperind chipul mamei. „Mă rog de tine ploaie, / Când zbor către planete –/ Stropește gura mamei/ Și-o apără de sete./ Mă rog de tine, codru –/ Căci anii tot fi-vor! –/ Cuprinde-i cald ființa/ Și-o apără de vișor./ Mă rog de tine, iarbă, / Mângâie-i talpa goală/ Și sarea grea din oase/ Și-o apără de boală./ Mă rog de tine, munte, –/ Cât zboru-o să mă poarte –/ Sărută ochii mamei/ Și-i apără de moarte” („Mă rog”).

Ce înseamnă iubirea și respectul fără sfârșit pentru reprezentanții sufletului neamului? Ascultați o poezie dedicată lui M. Eminescu: „Știu: cândva la miez de noapte/ Ori la răsărit de soare/ Stinge-mi-s-or ochii mie/ Tot deasupra cărții Sale./ Am s-ajung atuncea poate/ La mijlocul ei aproape./ Ci să nu-mi închideți cartea/ Ca pe recile-mi pleoape./ S-o lăsați așa, deschisă, / Ca băiatul meu ori fata/ Să citească mai departe/ Ce n-a dovedit nici tata./ Iar de n-au s-auză dânsii/ Al străvechii slove buciom, / Așezați-mi-o ca pernă/ Cu toți codrii ei în zbucium” („Legământ”).

Vă mai amintiți că Mihai Eminescu își numea Țara ca fiind „de glorie”, „de dor”, menindu-i „arme de tărie”, „suflet românesc”, înflăcăându-ne parcă în clipe de restriște. Grigore Vieru nu e mai puțin pasional, însă tonul lui e doar cald și mai calm. În poezia *Patria* e colocvial și sfătos, dar la fel de convingător. „Piatra asta e o pâne caldă./ Vântul ăsta e un vin domnesc./ Și pelinul – busuioc sălbatic./ Vine ziua aburindu-mi pânea, / Vine vântul aromindu-mi vinul./ Vine mama îndulcindu-mi gândul.”

Ce mai înseamnă **patria** în viziunea lui Vieru? Liniștea natală a satelor și sălașelor de oameni gospodari, care se înțeleg doar în limba străbunilor și buneilor noștri. „Caldă e piniștea./ Singur ca liniștea./ În jur miresmele/ Plutesc ca miresele./ Dulce pacoste/ Cuvânt de dragoste, / Pe verdele vântului/ Suină iar gândului./ Asupra codrului/ Stelele totului/ Licăra multului/ Ca ochii mutului/ Pe grâul plaiului/ Când i se-ntoarnă/ Pasărea graiului” („Doina”). Armonia

acestor stihuri o dă monorima, împrumutată conștient de la *Miorița* și alte balade.

Grigore Vieru este un poet cunoscut. E un poet acceptat, mai întâi prin accesibilitate și printr-un, așa numit de mine, populism poetic. Grigore Vieru s-a dorit iubit și a fost iubit. Un asemenea câștig se obține numai prin concesii axiologice. Nu există o legătură organică între a fi bun și a fi acceptat. Grigore Vieru s-a mulțumit cu osanalele cititorului mediocru, cel mai ușor de convertit prin sentimentalisme cu încărcătură patriotică, oricât de sincere ar fi acestea. Asemenea lui Nichita Stănescu, cu a cărei atitudine seamănă până la copiere, Grigore Vieru are mai mulți prieteni decât cititori. Șezătorile literare, la care erau invitate grupuri groase de copii, tineri și adulți, manifestându-se însă cu entuziasm sincer, erau dragostea, bucuria și pânea de fiecare zi ale Poetului Vieru.

Poetul Grigore Vieru va dura în poezia Basarabiei și a României. Cu câtă intensitate, nimeni nu poate nici măcar presupune! Doar, știți și dumneavoastră, ochii care nu se văd, se uită! Iar cu studiul literaturii de azi în școală, eu prevăd un destin incert poeziei lui. De revoluționat, n-a revoluționat cu nimic poezia, nici măcar cea dintre Prut și Nistru. Unii ca noi, cei de azi și de acum, mai amintim, cui vrea să rețină, că s-a născut pe 14 februarie (în 1935) și a murit pe 18 ianuarie (în 2009). Dar cei de după noi, ce vor face!!! Vor analiza poeziile lui măcar așa cum am făcut și am reușit noi acum?

Pentru cei de mâine, dar și pentru noi, cei de azi și de acum, în numele dragostei de oameni și de viață, a iubirii de pământ și cer, de păduri și ape, de satele în care ne-am născut și de orașele în care ne-am amanetat tinerețile și puterea noastră de muncă, dar mai cu seamă cu gândul la copiii frumoși de azi și la tinerii zburând pe aripile aspirației și speranței, voi transcrie o poezie, care se numește, simplu, *Bucurați-vă*:

Încă izvorăsc izvoare
Drag, chemându-ne pe nume.
Bucurați-vă de viață,
Bucurați-vă de lume!

Încă rupe, ca de aur,
Struguri mâna cea robace.
Bucurați-vă de viață,
Bucurați-vă de pace!

Încă de cântări de mierlă
Codru-și leagănă lin creasta.
Bucurați-vă de viață,
Bucurați-vă de-acesta!

Încă nu sorbim, ah, doamne,
Aer cumpărat în rate.
Bucurați-vă de viață,
Bucurați-vă de toate!

Pomenindu-l creștinește la aniversare – ar fi împlinit 80 – și la comemorare – au trecut 6 ani de la moarte –, vreau să-l copiez, fără să-l pun între ghilimete, adresându-vă, în final, chiar cuvintele lui **Grigore Vieru**:

*Bucurați-vă de viață,
Bucurați-vă de toate!*

CABINETUL DE TERMOMASAJ

al C.A.R.P. "Elena Cuza" Bârlad

Tratamentele GRATUITE
pentru membrii Casei.

Etaj 2, camera 30

SALONUL DE ÎNFRUMUȘETARE "EVELINE"

Oferă clienților de toate vârstele o gamă largă de tratamente la
prețuri neașteptat de mici!

- Masaje limfatice,
- Masaje relaxante,
- Masaje cu roci vulcanice,
- Împachetări în alge și parafină, etc.

Etaj 2, Camera 24

MAGAZINUL DE PRODUSE ȘI SERVICII FUNERARE

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor "Elena Cuza" din Bârlad vă oferă o
gamă largă de produse funerare la cele mai avantajoase prețuri din municipiul
nostru, unele servicii fiind chiar gratuite pentru membrii noștri!

al C.A.R.P. "Elena Cuza" Bârlad

- ❖ Sicrie de diferite mărimi și calități (fag,
brad, plop), îmbrăcate complet;
- ❖ Îmbrăcăminte sicriu;
- ❖ Coroane și jerbe;
- ❖ Cruci (inclusiv inscripționare);
- ❖ Lumânări artisanale;

- ❖ Transport capelă;
- ❖ Transport înmormântări;
- ❖ Lumânări;
- ❖ Prosoape de diferite dimensiuni;
- ❖ Produse alimentare de bază necesare pentru
în mormântări și pomeni.

MAGAZINUL DE PRODUSE ȘI SERVICII FUNERARE

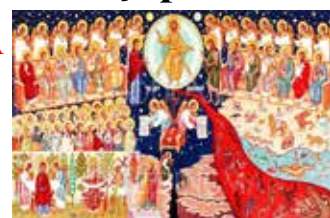
Produse și servicii funerare marca C.A.R.P. "Elena Cuza" Bârlad

- ❖ Sicrie de diferite mărimi și calități, îmbrăcate complet;
- ❖ Îmbrăcăminte sicriu;
- ❖ Coroane și jerbe;
- ❖ Cruci (inclusiv inscripționare);
- ❖ Lumânări artisanale;
- ❖ Transport capelă;
- ❖ Transport înmormântări;
- ❖ Lumânări;
- ❖ Prosoape de diferite dimensiuni;
- ❖ Produse alimentare de bază necesare pentru înmormântări și pomeni.

SUNTEM ALĂTURI DE DUMNEAVOASTRĂ
PÂNĂ LA CAPĂT

Dumnezeu să-i ierte!

Solicitările pentru pachetul de servicii (sicriu, cruce și transport) se pot face în orice zi lucrătoare
la Magazinul funerar, iar pentru produse la Magazinul Economat.

ÎN ZILELE DE SÂMBĂTĂ ȘI DUMINICĂ SAU SĂRBĂTORI LEGALE SERVICIILE ȘI PRODUSELE POT FI
SOLICITATE LA NR. DE TEL. AFIȘAT MAI JOS

Bunicuța

În numărul 17 al revistei noastre, v-am povestit despre poeta ELENA ANDRIEȘ, acea bunicuță, având venerabila vârstă de 85 de ani, fiică a satului RĂDĂȘENI, județul SUCEAVA. Când am văzut-o pentru prima oară pe BUNICUȚA din Rădășeni, am avut pentru o clipă impresia că mă întorc în timp, în copilărie, și am în fața ochilor pe bunica mea. Această bunicuță, așa-i spun toți oamenii din satul ei, este înaltă, zveltă, o fire blândă, drăgăstoasă, credincioasă, așa cum era și bunica mea. Și pe a mea bunică o chema tot Elena, dar nu Elena Andrieș, ci Elena Hriscu. Bunica mea n-a avut talentul bunicuței din Rădășeni, dar avea harul povestirii. Am rămas cu multe povețe de la ea. De la aceasta, am învățat prima rugăciune și multe povești de viață. Dar cum am constatat de-a lungul timpului, nu toate femeile care se numesc Elena au aceste însușiri, ci doar cele două despre care am amintit.

Satul Rădășeni se mândrește cu poeta ELENA ANDRIEȘ, fiind, după cum o caracterizează profesoara Paraschiva Jora, „tipul femeii de la sat, ” înzestrată cu înțelepciune, credință și talent.

Poeta a avut o viață zbuciumată, dar a fost răsplătită de Dumnezeu cu harul scrisului, reușind să înșire pe hârtie gândurile ei, dar nu numai atât, gândurile ei, care o frământau neconținut au fost mereu îndreptate spre viitor, simțind nevoia să le facă tuturor cunoscute prin poeziile sale și să consemneze unele tradiții din satul ei. Bunicuța, trăind în sat, era mereu ocupată cu treburile câmpului, gospodăriei cu animale, războiului de țesut, creșterii copiilor, dar în toate a pus dragoste și a reușit din toate să facă o poezie. Astfel, scrie despre satul în care a trăit, despre părinți și bunici, tradiții, sănătate, speranță chiar și despre uneltele de scris, care cu greu le procura, dar care i-au fost totdeauna prieteni. (condeiu și hârtia) Transmițând generațiilor viitoare tradițiile satului și evocarea amintirii părinților scrie aceste două poezii.

SATUL MEU (RĂDĂȘENI)

De satul în care m-am născut
Și-atâția ani mi-am petrecut,
Multe amintiri mă leagă
Din viața mea întregă

Mult iubesc acest pământ,
Pe care primii pași am făcut;
De-aș trece peste hotare,
Nu-i găsesc asemănare.

Sat frumos și renumit
În livezi, grădinărit,
Oameni harnici, gospodari,
Moșteniri de la romani

Cine vine-n Rădășeni,
În anotimp de primăveri
Când tot satul parcă-i nins
De floare, ca-n paradis
Să plec spre zări pustii
Se duce la el acasă
C-o impresie aleasă.
Mulți rămân și numai pleacă
Toată viața lor întregă.
În veșmânt negru-ți învelesc
Țărâna veșnic amortită,
Și printre lacrimi îți șoptesc
Rămâi, în pace fericită!

MORMÂNTUL MAICII MELE

În veșmânt negru te-nvelesc
Te spăl cu lacrima-mi fierbinte,
Azi, când mormântul ți-l privesc
De anii dragi mi-aduc aminte.

În vremea când te-am cunoscut
Erai atâta de frumoasă,
Și-acum demult te-ai făcut lut
Un mănunchi rece de oase.

Cad frunze galbene pe mormânt
Și suflă vântul cu urgie,
Te chem și nu-mi spui un cuvânt
Din casa neagr-a veșniciei.

Deschide-mi, maică, ușa ta
Să zac alături de tine,
Unde durerile vor sta
Scăpând de rău, să trec spre bine

Unde tăcerea-i așternută,
Căci n-ai la mine cum să vii
Ești oase și țărână mută.

In memoriam

Urme peste timp **CONSTANTIN CLISU**

PROF. VIRGIL GIUȘCĂ

În curând se vor împlini doi ani de când profesorul și scriitorul bârlădean Constantin Clisu ne-a părăsit. A plecat într-o altă lume, iar noi, care am rămas aici, vrem să nu-l uităm și să-l omagiem. Acesta este motivul pentru care, ca bârlădean, ce am avut o relație specială cu cel comemorat, îmi asum onoarea de a reaminti concetățenilor noștri, și nu numai lor, momente din viața și activitatea culturală a celui plecat dintre noi, dar, în mod deosebit, ca posesor al unei bogate corespondențe purtate cu Constantin Clisu din momentul stabilirii acestuia în Canada, să pun la dispoziția celor interesați, opinii ale unor personalități culturale din țară și străinătate, privitoare la opera fostului nostru concitadin.

Constantin Clisu s-a născut în anul 1931, în ziua de 14 octombrie. A plecat la ceruri pe 11 februarie 2012 urmat la numai un an de doamna domniei sale. S-au despărțit pentru totdeauna de dragii lor copii Nausica și Corina, de nepoți și ginerele lor, dar și de cei care l-am îndrăgit, de aici, din orașul în care a trăit și muncit peste 60 de ani și, firește, și de alți prieteni pe care îi avea, acolo, peste mări și țări.

Vă propun să rememorăm succint câteva urme de spirit pe care Constantin Clisu și-a pus amprenta prin lumea, în care am fost împreună.

A debutat în anul 1959 cu o poezie publicată în ziarul local „Steagul Roșu.” A coordonat mai multe tipărituri locale, precum: ziarul „Rulmentul”, volumul de poezii „Inscripții” al Cenaclului literar „Mihail Sadoveanu”, revista „Școala bârlădeană” în care au publicat tineri condeieri, deveniți peste timp importante personalități

ale culturii noastre naționale, precum: Cezar Ivănescu, Simion Bogdănescu, Mircea Coloșenco, Serghei Coloșenco, Gruia Novac, George Irava etc. A condus timp de 10 ani cenaclul literar „Alexandru Vlahuță.” Debutul editorial în volum a avut loc în anul 1979 cu volumul de

povestiri pentru copii „Pentru un pui de sturz.” Până în anul 1995 i-au mai apărut încă nouă cărți pentru copii.

În anul 1999 publică primul său roman „Mama nu e vinovată” cu o prefață de prof. univ. scriitor Virgil Cuțitaru, în 2002 romanul „Bastardul”, prefațat de prof. univ. Constantin Parfene, în 2005 romanul „În calea vânturilor”, prefațat de scriitorul Lucian Vasiliu și romanul „Restul... e tăcere”, iar în anul 2009 romanul „La marginea nopții”, prefațat de prof. univ. medic-scriitor C.D. Zeletin.

Constantin Clisu, din anul 1996, s-a stabilit în Canada. În primii ani a efectuat excursii în diverse țări și orașe ale lumii printre care S.U.A. (Florida, Hawaii) Costa Rica, Mexic. Un interes deosebit a acordat Cubei,

țară pe care a vizitat-o de mai multe ori și unde se petrece acțiunea ultimului său roman rămas în manuscris și care, se pare că se va numi „Cobra.” Fiicele autorului se preocupă de finalizarea procedurilor de publicare a acestuia.

Spre fericirea mea, din toate aceste excursii sunt unul din puținii beneficiari a unor ample scrisori care cuprind interesante descrieri privitoare la geografia locurilor vizitate, obiective istorice și culturale, comportamentul locuitorilor cu care a intrat în contact, diverse alte curiozități. Toate aceste scrisori au fost adunate

Într-un „Epistolar” cu peste 150 de pagini și predate spre documentare la câteva instituții culturale din Bârlad.

În toată perioada șederii în Canada, Constantin Clisu a fost redactorul șef al revistei „Cuvântul Adevărului”, revistă susținută de Biserica Ortodoxă din Edmonton, păstorită de preotul George Bazgan. În această calitate, Constantin Clisu a colaborat cu mulți oameni de cultură din diaspora. În scurt timp, s-a remarcat ca scriitor, devenind membru al Asociației Scriitorilor Români din Canada, Montreal.

Pentru ilustrarea unor opinii ale celor care i-au citit cărțile publicate, voi prezenta câteva secvențe din scrisori sau articole apărute în diverse publicații, referitoare la cel comemorat acum. Alexandru Cetățeanu, Președintele Asociației Scriitorilor Români din Canada îi trimite o scrisoare, cu următorul conținut: „Prea stimată domnule Clisu. Ieri mi-a parvenit poșta de la Montreal și am găsit pachetul cu minunata dumneavoastră carte „Mama nu e vinovată.” Soția mea s-a apucat imediat s-o citească, și, nu a mai lăsat-o din mână până târziu în noapte, susținând că este o carte atât de captivantă, că nu poate fi lăsată din mână. Azi de dimineață am rugat-o să-mi citească și mie puțin, având o grămadă de treburi de terminat și, ce credeți că s-a întâmplat? Acum câteva minute am terminat de citit cartea. Am uitat de toate pregătirile pentru Sfânta zi de Paști, și, vă declar total vinovat...! Și pe noi ne-a „zdruncinat” istoria incredibilă pe care o relațai cu mult talent. Ne-ați cucerit din nou, și pe mine și pe soția mea care a citit mult în viața ei, și este oarecum „de specialitate” (a fost medic pedopsihiatru în România, iar în Canada, de G.P.) și a cunoscut destule istorii din viața oamenilor. Iar pe cititorii din România cred că i-ați captivat la fel și i-ați câștigat cititori pe viață.

Felicitări, iar zilele de sărbătoare creștinească a Învierii să vă aducă bucurii și numai bine, înconjurat de cei dragi. La mulți ani, HRISTOS a înviat! Cu deosebită stimă Julia și Alex. Cetățeanu. 10 aprilie 2004”

Iată ce îi scrie doamna Livia Nemțeanu, Vicepreședintă a Asociației Scriitorilor Români din Canada, Montreal, în 26 august 2005 privitor la romanul „În calea vânturilor:” „Mi-ați cerut să vă scriu dacă mi-a plăcut. Aproape că nu mai e cazul, nu? Din moment ce am citit-o pe nerăsuflăte, ca să spun așa. Dar consider că totuși trebuie spus ceva, că doar n-am citit-o ca o manechiuristă în timpul liber dintre clienți sau în tramvai. Cartea e sortită să placă și place. Mie personal mi-a plăcut foarte mult, pentru o serie de motive. Cred că aveți ușurință la scris, pentru că stilul curge. Adică te împresoară, te include în peisaj și din spectator devii actor, ești acolo, fie că e vorba de viața oamenilor simpli de la țară, fie a celor din palate... Și apropo de aceste două planuri, foarte bine delimitate, dialogurile țăranilor și copiilor lor sunt fermecătoare prin realismul lor. Evident, ca unul care știi ce însemnează documentarea, sunt conștientă de lungă și serioasă documentare pe care a implicat-o scrierea ei. Și în plus, puterea de a umple golurile cu o imaginație demnă de

invidiat. Aveți frumoase metafore, cu atât mai frumoase cu cât sunt mai simple: ex: „casa amintirilor” sau cuvinte noi formate ex: „plinătate”, „vântuit”, sau expresia „e preferabil să adaugi viață anilor decât ani vieții”, care e aproape un aforism. Unele secvențe amoroase au lungimi și descrieri siropoase. Te găsești în ele ca într-un loc comun. M-am întrebat dacă asta a fost intenția autorului sau o scăpare. Eu aș fi pus fie mai mult mister, fie mai multă gravitate, fie o exprimare mai prozaică, deci critică, la adresa unora dintre femeile cărora personajul principal nu a vrut să le acorde importanță. Dar această impresie rămâne „în urma trenului” care te îmbarcă și te duce ca vântul prin viața acestui nemapomenit personaj, pe care l-ați îmbrăcat în toate anotimpurile sufletești, cu o măiestrie admirabilă. Iertată fie-mi nepriceperea pentru o mai competentă privire critică. Am vrut doar să vă transmit entuziasmul meu pentru autorul pe care acum l-am descoperit și altfel...”

Prezint în continuare alte câteva opinii ale aceleiași autoare, de data aceasta apărute pe câteva pagini în revista lunară de cultură și politică editată în Danemarca, nr.192 din aprilie 2006, „Dorul”, despre romanul „În calea vânturilor.” „Însuși titlul cărții „În calea vânturilor” a lui C. Clisu ne trimite cu gândul la altă carte majoră „Pe aripile vântului” de Margaret Mitchell. Ambele cărți <proportions gardes> au un suflu comun, își poartă personajele ca bătute de vânturi prin spații și timpi, cu o anvergură, cu o voință și o energie debordantă, așa încât cititorul devine din spectator actor și este târât, aproape fără voia lui, ca o tornadă în scenele succesive ale povestitorului. Ambele sunt cărți pe care le citești fără a te opri măcar să te răsuflă. Dar cine este acest C. Clisu de care sunt sigură că majoritatea dintre dumneavoastră n-ați auzit încă, și de care nici eu, până nu demult nu auzisem. Până când? Până în vara aceasta, când a apărut, ca un musafir, venit de la Edmonton unde locuiește, la întrunirea Asociației Scriitorilor Români din Canada, Montreal. Musafir și autor al cărții mai sus citată. Un bărbat trupeș, dar modest și timid, ca de vreo 60 de ani (dar are 75!), cu părul mai degrabă alb. E blând și tăcut. Noi ne înfruntăm în păreri diametral opuse, fiecare cu argumentele lui, el părea a fi prezent numai fizic. Poziție a luat numai la sfârșit, cu un autograf pe o carte: „vă respect pentru verticalitate și onestitate”, raliindu-se astfel uneia dintre „tabere...” (după prezentarea unor date biografice din perioada activității din România) scrie: „C. Clisu a devenit membru al Academiei Universale Guglielmo Marconi, Scienze-Lettere din Roma, din 1974 și al Centrului Cultural Artistic din Milano, din același an. A colaborat la revistele Vento Nuovo din Florența și Tempo Sensibile din Novara și a intrat în Antologia poetică universală apărută în 1970 la Atena. Și multe altele s-ar mai putea spune despre acest scriitor, pe nedrept prea puțin cunoscut pe aici și totuși autor a 15 cărți, din care 4 romane și 11 cărți pentru copii...”

Despre C. Clisu s-a scris și în publicațiile de limba

română din Alberta, Edmonton – Canada. Voi menționa un articol din publicația comunității românești „Aici România” nr.20 din iulie 2006, unde la rubrica „Oameni și profile” apare un amplu articol cu titlul „Edmonton deține o piesă a culturii românești” cu subtitlul: *Scritorul C. Clisu este autorul a 13 volume și membru al unor cunoscute centre și academii culturale de peste hotare.* După prezentarea unui amplu C.V. al acestuia, cititorii sunt informați că o parte a volumelor lui C. Clisu se găsesc, la prețuri foarte mici, la biserica Sf. Constantin și Elena din Edmonton, care îl are ca paroh pe George Bazgan, cel care, împreună cu C. Clisu au asigurat apariția revistei „Cuvântul Adevărului” timp de peste 15 ani, și unde s-au publicat creații literare, articole, diverse informații și știri din România, Bârladul fiind cel mai bine reprezentat.

De interes în rândul intelectualilor, dar și a cititorilor au fost și opiniile literare ale unor personalități locale sau cu origini bârlădene, dintre care voi prezenta în continuare, demonstrând în acest fel, respectul și aprecierea pe care au avut-o față de C. Clisu mulți dintre cei care l-au cunoscut.

Profesorul și criticul literar Gruia Novac, în ziua de 8 august 1999, cu ocazia lansării romanului „Mama nu e vinovată”, spunea: „*Azi, prezentăm o carte pe care o socotesc unică, nu știu dacă îmi veți da sau nu dreptate, dar o pun în șirul marilor creații. Cartea este scrisă de un prea cunoscut fiu al acestor locuri care, din când în când, mai merge și prin Canada pentru a arăta celor de pe acolo ce mai este și pe la noi... Sunt plin de uimire că asemenea cărți se mai pot scrie acum când se abdică de la spirit... Proza literară de azi, spun că s-a mai îmbogățit cu o carte..., dulce și amară după cum este și viața.*”

Prof. univ. Virgil Cuțitaru, care este și prefațatorul cărții, face următoarea constatare: „*... Romanul lui C. Clisu este o creație complexă, odiseică, care nu-și mărginește combustia la cele câteva sute de pagini, ci, mai departe de lectura lui.*”

Prof. univ. Constantin Parfene, prefațatorul romanului „Bastardul”: „*C. Clisu narează direct, din perspectiva auctorială, omniscientă, scene, întâmplări bine sudate într-un tot, fără arabescuri digresive, punând personajele să se autodefinească prin propriile acțiuni, condiție, de fapt, a epicului autentic. De aceea lectura romanului „Bastardul” este captivantă și emoționantă în multe momente, punând în lumină invincibila forță a iubirii și a solidarității umane.*”

Scritorul Simion Bogdănescu publica în „Dacia Literară” din martie 2006 articolul „Aprecieri în timp” în care afirma faptul că: „*În romanul „Bastardul” C. Clisu ne surprinde printr-un discurs narativ lipsit de artificialitate, prin naturalețe și înțelepciune, prin aducerea în prim plan a unor destine de excepție, romantice, așadar, în confruntarea cu antinomiile dintre legitatea istoriei și complexitatea psihologiei umane.*” Despre romanul „Restul... e tăcere”, Simion Bogdănescu considera că: „*Încununează lucrarea de taină a domnului C. Clisu, un*

autentic și prestigios prozator. Așteptăm de sub pana de foc tainic a inspirației sale noi împliniri estetice.”

Scritorul Constantin Hușanu, în numărul din decembrie 1999 al revistei „Convorbiri Literare”, în cronica „O construcție cinematografică”, scrie despre romanul „Mama nu e vinovată” următoarele: „*C. Clisu nu experimentează soluții avangardiste, el scrie clasic, ca un profesor de literatură ce este, se adresează direct cititorului dar nu simplist, așa cum ar face un gazetar, ci metaforic, teaurizând cu grijă înțelepciunea creației populare și alegând cu o măiestrie surprinzătoare, cuvintele cu rezonanța maximă, ce sporesc dimensiunea tragicului uman.*”

Prof. univ. C.D. Zeletin, Președintele de onoare al Societății culturale „Academia bârlădeană”, în „Cuvântul înainte” la romanul „La marginea nopții” al scriitorului C. Clisu face următoarele aprecieri: „*C. Clisu a scris un roman captivant, bine construit, de o apreciabilă putere narativă. Este un minunat povestitor. Roman obiectiv al unui artist cu o sensibilitate vie, și chiar duios, care se achită corect de vămile pe care viața le cere scriiturii și care dispune de curajul de a pune pe prim plan etica și apoi estetica. Stilul îi este numai instrument, nu scop... Deși poet, C. Clisu este în proză, imun la tentația lirismului, și bine face. Eventualei necesități lirice el îi răspunde prin puneri în scenă de un romantism suav, ușor convențional, realizând o confortabilă senzație de plutire și măiestrind valuri care acoperă, dar lasă străvederii, zbaterile sorții, care ne absorb...*”.

Profesorul și scriitorul Petruș Andrei, următor al destinului scriitoricesc al lui Constantin Clisu, face următoarele aprecieri asupra romanelor acestuia „În calea vânturilor” și „Restul... e tăcere”: „*Înarmat cu acribie de cercetător, înzestrat cu un pătrunzător spirit de observație, cu o privire obiectivă, cu un talent robust și cu un deosebit simț al limbii, romancierul C. Clisu reînvie un întreg trecut, creând un adevărat arc peste timp, peste țări și continente. Constantin Clisu surprinde câteva trăsături specifice unor personaje și implicit, unor națiuni; șovinismul bolnav al ungarilor, pe de o parte, iar pe de alta, ospitalitatea proverbială a românilor, a rușilor și a americanilor, spiritul justițiar, dar și sentimentul de prietenie și loialitate, pasiunea, inteligența, cumpătarea, cinstea și respectul față de oameni și de legi, dorul de aventură, voința de a învinge și credința în Dumnezeu și în forțele proprii... Remarcabile sunt la acest romancier farmecul limbajului și al peisajului, măiestria dialogului și portretului, precum și arta evocării... Scriitorul C. Clisu îmbogățește considerabil literatura diasporei, ram viguros al arborelui genealogic al literaturii române în universalitate...*”.

Încheiem aici omagierea celui comemorat în această perioadă, cu intenția de a informa cititorii, în continuare, și cu alte opinii ale altor personalități, privitoare la scrierile lui Constantin Clisu.

Un reper moral: medicul Vasile Voiculescu

Încercător în dorința de a face bine, Vasile Voiculescu vizita nechemat pacienți vârstnici sau săraci din cartiere mărginașe. Îi examina cu grijă și îi sfătuia să creadă în vindecare. Pleca, nu înainte de a le lăsa medicamente, ceaiuri, daruri mărunte. Colegii de profesie au afirmat că se identifica ușor cu psihicul bolnavului, gândind ca el, simțind ca el, suferind pentru câteva clipe, întocmai ca el, și nu a negat că este vorba de o tehnică prezentată de învățatul catalan Raymondus Lullus (1235-1318), „*acel doctor iluminat al Evului mediu spaniol.*” A fost un intuitiv și un medic-sfătuitor a cărui experiență s-a strâns în lucrarea „*Toate leacurile la îndemână,*” care a cunoscut mai multe ediții în tiraje de masă: două în 1935, câte una în 1938, 1945 și 1947. Într-o evocare târzie (1966), prietenul Adrian Maniu a reconstruit contextul social în care a fost scrisă această carte de pionierat medical: „În acei ani grei, când poezia era o floare neplătită, iar medicina o carieră la care mulți întrezăreau numai îmbogățire grăbită, V. Voiculescu nu căuta faimă și nu se lăsa ispitit de chivernisire, ci (...) a fost ani de zile un conștiincios medic de plasă în lumea țăranilor, refuzând plocoanele fără de care mulți nu consultau și rămânând conștient în menirea de a tămădui dezinteresat pe cei săraci, fără ca din această binecuvântată izbândă să se simtă ispitit a parveni într-o situație politică.

Voiculescu a scris o adevărată carte de medic social intitulată *Toate leacurile la îndemână*, o carte binevenită și reeditată de multe ori, pentru că era cerută în lumea satelor, unde nu existau pe atunci nici doctor, nici spițeri nespeculanți! Cartea a avut un deosebit răsunet pentru că ajuta pe cititori să deslușească primele simptome de boală la toți cei care altminteri *mureau* cu zile – iar sfaturile cuprinse în carte nu erau o compilație speculativă, ci reconsiderau toate leacurile băbești și vrăcești din străvechime, deosebind cu pricepere, limpede, pe înțeleșul oricui, *primele ajutoare firești* ce urmau să fie luate în așteptarea doctorului, care în mai

toată țara era zadarnic așteptat! Mii de bolnavi îi mai poartă cu recunoștință amintirea acestui tămăduitor despre care pot spune că fugea de clientelă, dar se scula în toiul nopților de iarnă ca să aline un chin și lăsa fără plată leacuri gratuite, adică din punga lui, la căpătâiul bolnavilor sărmani! Sub acest aspect l-au cunoscut și l-au iubit și mulți scriitori și artiști, care pe atunci erau foarte săraci, îl țin minte, iar glasul doctorului Voiculescu – drag și celor de la Institutul Cantacuzino, prin râvna lui dezinteresată trezea nu o dată în cei de sus un simțământ de ascultare, pentru o dreptate strigătoare la cer.”

Lucrarea de 331 de pagini a apărut în 1935, în colecția „*Cartea satului*” a Editurii Fundației, cu o copertă color, reproducere după Luchian. Într-un „*Cuvânt de lămurire,*” autorul a mărturisit că a scris o „*carte gospodărească,*” „*un îndreptar casnic al sănătății, cu sfaturi pentru suferințe și accidente.*” Sfaturile medicale sunt prezentate după leacurile necesare, deoarece „*un leac se potrivește*

la mai multe pătimiri.” E un dicționar de leacuri. La fel sunt înșirate și bolile, cu trimitere la antidotul și sfatul potrivit. Medicul dezvăluie puterea nevăzută a leacurilor știute și neștiute: apa, aerul, munca, cenușa, sarea, cărbunele, mătasea de porumb. Buruienile și florile de leac constituie o zestre a trecutului, după cum plantele otrăvitoare sunt leacuri primejdioase. Cartea se mai străduiește să înlătore obiceiurile greșite, eresurile și „credințele rătăcite” în privința leacurilor false, precum sticla pisată, scrumul de tutun, balega, insectele, pânza de păianjen. Dicționarul se adresa, în primul rând, oamenilor sănătoși, care aveau timp și „gust de citit.” Sunt descrise și medicamentele uzuale care nu puteau lipsi din trusa familiei: chinină, aspirină, iod, acid boric. Sunt explicate legile sanitare cărora sătenii li se vor supune necondiționat din dorința de a fi sănătoși, ca și noțiuni elementare de prim-ajutor.

Crescut la țară, profesând opt ani în dispensare rurale, Vasile Voiculescu nu se putea înșela în privința cauzelor reale ale bolilor: lipsa asistenței medicale și a medicamentelor, sărăcia, neștiința, lipsa de igienă publică și privată, lupta crâncenă pentru supraviețuire. Speranțele mari pe care și le pune în rolul social al medicului erau disproporționate în raport cu aportul administrației locale și centrale. În 1934, în colaborare cu doctorul Manoliu, publica lucrarea „Călăuza farmaciei căminului cu leacuri de întâiul ajutor pentru căminele culturale și igiena satelor” (Editura Fundației”).

În linia eticii vlahuțiene își asumase, împreună cu G. D. Mugur, activitatea de misionar cultural, crezând cu tărie în transformarea, prin știință și cultură, a vieții omului de la țară. Un rol important trebuia să-l joace școala, ca o verigă între tradiție și civilizație. În acest scop a scris și a publicat câteva sute de articole cu temă sanitară, în „Lamura, ” „Albina, ” „Vatra, ” „România administrativă.” Multe conferințe erau trimise pe calea undelor la emisiunea „Ora satului, ” în fiecare sâmbătă la ora 21. Erau admirabile texte de popularizare a medicinei și de întărire a sănătății. El considera lipsa de educație ca o cauză majoră a sărăciei țăranilor, adăugată la aceea a pământului care era o problemă de stat, pe când cea dintâi stătea la îndemâna intelectualilor să o combată. Hrana proastă și neîndestulătoare aducea, pe lângă boli, și scăderea rezistenței biologice a unei generații întregi și, în final, provoca degenerarea neamului. Pe lângă hrană, mai trebuia odihnă, dar unde să se culce țăranul, când toată familia dormea laolaltă, pe lavița goală. „Cei mai mulți dorm îmbrăcați, chiar încălțați, acoperiți cu o velință, căci, iarăși, plapumă nu se află. E adevărat că truda și obișnuința îi fac să doarmă duși, somn adânc, dar nu sănătos cum s-ar crede” („Sărăcia minții și cea a pământului”). Medicul considera că femeile erau expuse celor mai multe riscuri, munca lor desfășurându-se în mare parte în camere neaerisite, cu fum și igrasie, reci:

„Slăbirea sănătății generale și îndeosebi sleirea femeilor menite să zămislească și să sporească neamul; scăderea nașterilor, marea mortalitate a copiilor – iată cele trei laturi ale triumghiului fatal în care e înscrisă pieirea unui popor” (idem). Înfricoșat de mortalitatea infantilă ridicată, medicul V. Voiculescu trăgea un răsunător semnal de alarmă, atunci, ca și acum, România aflându-se într-un nedorit loc prim între țările Europei: „Un Irod mai crunt decât cel din Bethleem ne ucidea la fiecare an câte cincizeci de mii de prunci de la un an în jos...Câte genii, câte talente mult așteptate nu sunt sugrumate și acum printre cei două sute de mii de copii care se sting pe fiecare an. Dar nenorocirea e că acum numărul nașterilor a scăzut” („Mai crunt decât Irod”). Reformele sociale trebuia să aibă în vedere întărirea sănătății femeii-mame și „îngrijirea pruncilor încă din pântecul matern și până trec de vârsta primejdioasă a copilăriei”. Îngroșau rândurile inapților de muncă tuberculozii și bolnavii de friguri. Era chipul real al unei țări lipsite de igienă și trai omenesc, nedepinsă a lupta pentru sănătate prin cultură, educație morală și intelectuală. „Cine – în satul său, oricât de mic și pierdut ar fi pe harta țării – face acolo igiena satului, face totodată igiena națiunii românești”, încheia, încrezător, V. Voiculescu.

În spiritul moralei sămănătoriste, afirma că fiecare om muncește după aptitudinile și priceperea sa. Nimeni nu poate face toate obiectele de care are nevoie. Lucrul cu mintea e la fel de trebuitor omenirii, fiind, uneori, mai greu de săvârșit, deoarece este coordonat de un organ plăpând care se istovește mai ușor – creierul. În acest sens recomanda lucrul cu măsură, munca echilibrată permanent cu odihna („Munca de dimineață este cea mai lesnicioasă și cea mai cu folos”). Sorocul la muncă și la odihnă, atât la om cât și la vită, e „bogătos, dar și sănătos.” Totuși, prea multă activitate fizică nu ne face mai inteligenți. Lăsați uneltele și luați cartea sau gazeta ca să vă luminați mintea și să vă limpeziți gândurile, îndemna marele medic. Desigur, în 1919, ca și în 1938, ca și în primele decenii ale secolului XXI, importanța socială a apostolilor rurali: medicul, preotul, învățătorul, avea o eficiență scăzută. Sfaturile și exemplul personal al acestora nu au întrecut niciodată bariera utopiei și a amăgirii. Atunci, ca și acum, Binele lupta cu mâinile goale.

Prin grija medicului V. Bistriceanu, Fundația Academică „Vasile Voiculescu” a editat în anul 2002 albumul „Sfinții doctori fără de arginți, ” dedicat marelui om, „valoare inestimabilă a spiritualității românești, un adevărat sfânt al intelectualității.”

Venerația s-a exprimat și sub forma jocului de cuvinte încrucișate. În colecția „Biblioteca Rebus” a Editurii Sfera din Bârlad, a apărut în anul 2011, la poziția 74, o plachetă enigmatică închinată vieții și operei lui Vasile Voiculescu, având ca autor pe campionul incontestabil al rebusisticeii românești, profesorul și editorul Serghei Coloșenco.

Trei cuvinte încruciate: „La Mulți Ani!”

VASILE CHELARU

La începutul lunii februarie 2015, în finalul unei convorbiri telefonice cu președintele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad, domnul Nicolaie Mihai, mi-a adresat o întrebare, la care, după tonul interlocutorului, ar fi trebuit să fi știut răspunsul: „Știți că pe 14 februarie este ziua domnului profesor Coloșenco?” Am recunoscut încurcat că nu știam, ulterior amintindu-mi că citisem mai demult, în presa locală, un articol dedicat acestui eveniment, asociat cu sărbătoarea care de ceva vreme cutremură inimile îndrăgostiților.

După recunoașterea vinovăției, am luat decizia de a elibera câteva gânduri, ferecate în cotloane secrete ale sufletului, în care sunt păstrate cele mai alese sentimente menite oamenilor dragi, pe care apoi le voi lipi cu ajutorul tastelor de această coală de hârtie. În realitate, luna februarie îmi oferă cel mai potrivit pretext de a vorbi despre **domnul profesor Serghei Coloșenco**.

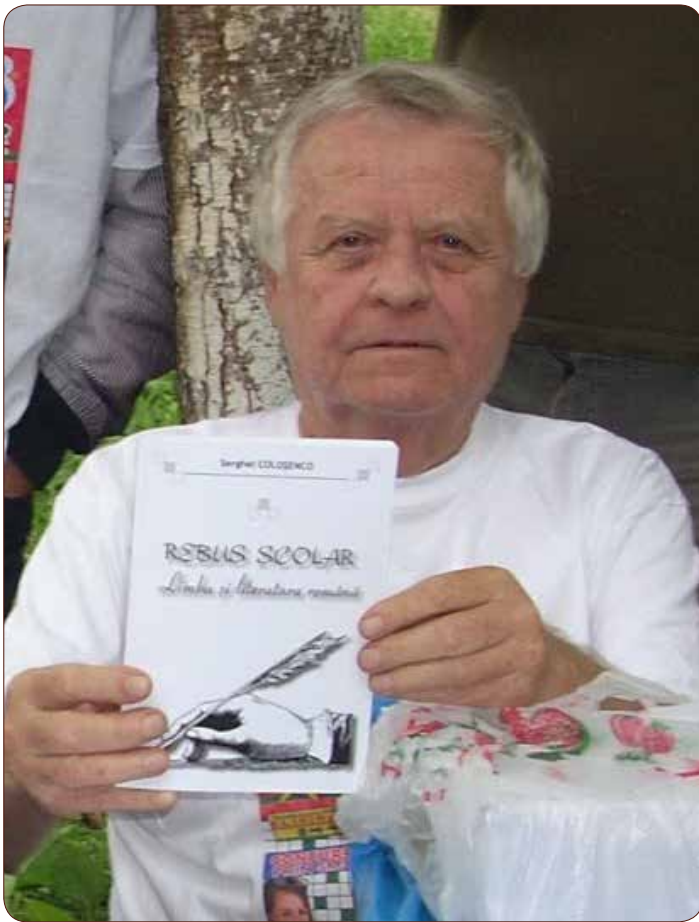
Îl știu de mulți ani, deseori intersectându-mă cu domnia sa în fața blocului în care locuiește, dar am avut privilegiul să-l cunosc mai bine la întâlnirile organizate de „Academia bârlădeană”, apoi să-l îndrăgesc cu ocazia discuțiilor purtate în legătură cu materialele publicate la revista societății literare amintită mai sus.

Nu atrage atenția prin înălțime, ci prin înfățișare, prin chipul pe care se distinge foarte clar omenia, respectul pentru semenii, pentru faptele lor. Cunosc destul de multe persoane, dar sunt puține cele care atunci când le întâlnești transmit de îndată mesajul nerostit al încântării, al mulțumirii că te afli cu ele pe aceeași orbită a existenței, stare resimțită în mod reciproc, dezinteresat. Un zâmbet amical însoțește mereu răspunsul la salut, completat de ridicarea brațului, ca un simbol de recunoaștere a bucuriei revederii. Cred că cea mai pronunțată calitate a sa este răspândirea către cei din jur a unei stări de relaxare sufletească, realizată și de o construire potrivită a propozițiilor, garnisite mereu cu câte o glumă sau trimitere ironică la sinonime, concomitent cu deprinderea de a folosi jocuri de cuvinte, bine alese și mereu potrivite contextului în care se găsește.

Țin minte că la o activitate culturală ce se desfășura în sala mică a Casei de Cultură „George Tutoveanu”, având sarcina de moderator, a surprins pe toată lumea cu stilul atipic de a conduce

dialogul. Îi priveam pe cei care dețineau rolul principal, așezați în stânga dumnealui la masa de pe podiumul din fața publicului, cu figurile solemne, derutați de tiparul diferit al ședinței, până ce, ușor,

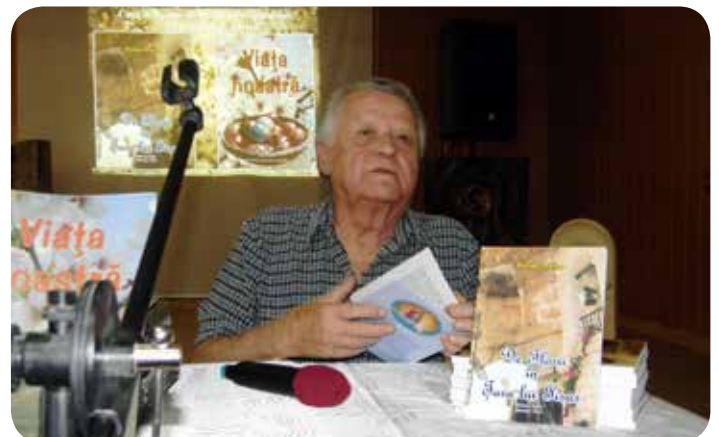
ușor, au pătruns în metabolismul momentului, în final fiind chiar încântați de reușita activității. Cu același optimism l-am remarcat și la „Academia bârlădeană”, așezat cuminte pe unul dintre scaunele aliniate spre fereastră, venind câteodată cu câte o completare, în sprijinul sau spre iritarea vorbitorului, dar fără ca nimeni să se supere din această cauză. Este evident că se bucură de respectul tuturor, această poziție fiind câștigată cu ani mulți de trudă la școală, în bibliotecă, la editura „Sfera”. De câte ori l-am vizitat acasă, l-am găsit înconjurat de cărți, reviste și materiale pe care le trece prin sita ochilor pentru a nu ajunge la tipar presărate de inadvertențe gramaticale sau lexicale. Își primește prietenii, colegii, colaboratorii, cu amabilitate și îngăduință, deși sunt convins că nici dânsul nu este ferit de griji omenești ori probleme de sănătate, pe care reușește să le ignore abil, ca nu cumva să împietzeze atmosfera degajată a discuțiilor. Are mereu câte o întâmplare hazlie la care face trimitere pentru a desprinde morala necesară, cunoaște o mulțime de oameni de cultură din toată țara cu care discută la telefon, care îi trimit reviste din zona lor sau articole pentru revistele de care se ocupă să apară la noi, povestește cu tâlc întâmplări despre personalități ale orașului, descrie clar locurile vechi ale Bârladului și istoria neștiută a lor, se pricepe la treburi gospodărești, este un izvor de experiențe și amintiri acumulate de-a lungul anilor. Mi-a vorbit despre pitoreasca vale a Oituzului, unde periodic se refugiază cu soția și prietenii pentru a se bucura de frumusețea naturii, de liniștea nopților, de aerul proaspăt dătător de energie. L-am ascultat relatând

cu satisfacție cum a construit și amenajat cabana, la temelia căreia stau agoniseala materială și sufletească a doi oameni care și-au pus toată priceperea în slujba educației și formării vârstarelor societății, școala fiind lăcașul ideilor, cunoștințelor transmise copiilor, atelierul în care au fost modelate caractere, unde au fost înălțate idealuri spre care tinerii au fost îndrumați și învățați să zboare. Pentru a înfăptui un tablou complet al acestui colț de rai, potrivit pretențiilor domnului profesor, în urmă cu vreo doi ani și jumătate căsuța sa a devenit gazda edițiilor Simpozionului „Casa rebusiștilor”, unde renumiți maeștri din țară se întrec în cuvinte încâlcite, fiind la final răsplătiți cu bucate și băuturi de pe meleagurile noastre.

De altfel, pasiunea pentru careuri și enigmistică a trecut de mult dincolo de hotarele Bârladului, profesorul Serghei Coloșenco fiind recunoscut și apreciat pentru priceperea, inventivitatea și sânguința cu care face să rodească munca sa. Primele rebusuri le-a croit în anii de gimnaziu, fiind răsplătit cu apariția în ziarele și revistele de atunci, prin anul 1970 a înființat Cercul rebusist „Alb și negru”, a realizat mii de careuri și mii de probleme de enigmistică, publicate în sute de reviste și ziare, a tipărit sute de cărți, cu dimensiuni mici, în care sunt adunate careuri, a corectat și redactat mii de articole, în fiecare rând al revistelor „Academia Bârlădeană”, „Labirint” și „Viața noastră” ochii săi scormonind cu mult înainte de tipar după semne de punctuație și ortograme. Desigur, „culorile” în care am îndrăznit să-l zugrăvesc pe profesorul Serghei Coloșenco nu au strălucirea necesară pentru a evidenția fidel dimensiunea personalității domniei sale, dar fiind invadat de nefățarnice sentimente de admirație, în semn de recunoștință pentru contribuția la educația și cultura locală, pentru rafinamentul și pasiunile trainice ce le are, am considerat că se cuvine să-i mulțumesc.

Pe domnul *Nicolaie Mihai, președintele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad*, fără de care aș fi pierdut ocazia de „a-l discuta” pe onorabilul aniversat, îl voi invoca drept unul din martorii credibili ce ar putea confirma impresiile mele. Totodată, cu ocazia aniversării a 74 ani de viață, mă alătur mulțimii de prieteni și colaboratori pentru a-i transmite urări de sănătate, zile liniștite alături de distinsa sa soție, fericire, clipe luminoase aducătoare de bucurii și împliniri.

La mulți ani!

Curajul împlinirii visului la vârsta ghioceilor în păr

Dorina Stoica – poet și prozator

ÎNV. VICTORIA RUDI

În contextul sărăciei materiale, dar și spirituale, ce ne afectează traiul zilnic, a cumpăra o carte, pentru noi, pensionarii, constituie un "lux."

Întâlnirile tradiționale cu cititorii au loc rar; «*sponsorizările se fac cu zgârcenie și pe sprânceană*» – după cum remarcă prof. dr. univ. Ion Dodu Bălan – critic și istoric literar, poet, prozator și folclorist. Tot domnia sa, mai spune că presa, radioul, televiziunea scriu și vorbesc foarte puțin despre viața culturală de astăzi; „*se promovează din ce în ce mai mult urâtul și răul decât binele și frumosul, parcă numai asta ar dori publicul.*”

Dar chiar și în aceste condiții vitrege, datorită unor oameni inimoși, îndrăgostiți de cultură, administratori de edituri, de reviste de profil, cartea apare! Dovadă este apariția la Editura Anamarol din București – patronată de talentata scriitoare, poetă și realizatoare de emisiuni radio și tv., prozatoarea Rodica Elena Lupu – „*cu nume de idilă și epopee,*” așa cum o numește același Ion Dodu Bălan – a trei volume de proză *Scripta Manent* și a opt volume de poezie *Simbioze Lirice*.

Editoarea Rodica Elena Lupu și-a propus publicarea a zece volume de poezie și a tot atâtea de proză în care să adune un număr impresionant de poeți și prozatori contemporani seniori, dar și debutanți.

«*Scripta Manent*» – Antologie de proză Anamarol este „*o carte plină și grea de spiritul românesc, o carte ca o pâine românească*” – așa cum o numește prof. Ștefan Dumitrescu. Și tot domnia sa mai spune „*citind aceste creații literare nu poți să spui decât, carte românească, cinstei cui te-a scris.*”

Cititorul se va întâlni cu prozatori talentați, cărturari cu dragoste de limba strămoșilor lor, care scriu întorcându-se la matca românismului.

Mulți sunt autorii adunați de pe toate meridianele globului între copertile acestei cărți: Ion Dodu Bălan, Sergiu Găbureac, Rodica Elena Lupu, Lucia Olaru Nenati, George Roca, Elisabeta Preda, Elena Angheluță Buzatu, născută la Bârlad, și alții, alături de care publică și Dorina Stoica, concitadina noastră binecunoscută de iubitorii de lectură.

„*Visul cel mai frumos de a scrie cărți*” a urmărit-o de-a

lungul vieții. A debutat în anul 1970 în revista „*Debuturi și Tradiții*” a Liceului „Gh. Roșca Codreanu,” iar debutul editorial tomnatec s-a produs în anul 2008, cu placheta de poezie religioasă „*De la poezie la rugăciune,*” editura Sfera Bârlad, reeditată și adăugită în anul 2010.

De atunci a publicat, trei volume de poezie și trei de proză, devenind aproape nelipsită de la evenimentele culturale ale orașului Bârlad ca invitat sau ca simplu spectator. Poezii, proze scurte, eseuri sau ample articole pe diferite teme i-au fost publicate în reviste locale: «*Arheu,*” „*Academia Bârlădeană,*” „*Păstorul Tutovei,*” „*Viața noastră,*” dar și în numeroase reviste din țară și străinătate tipărite sau online. Citez doar câteva: „*Confluente literare,*” „*Cuvântul adevărului,*” a parohiei ortodoxe din Edmonton Canada, „*Constelații diamantine,*” „*Sfera eonică,*” „*Revista Apollon*” și „*Apollon junior*” din Craiova, revista „*Singur*” din Târgoviște, „*Dacia eternă,*” „*Slova Creștină*” din Cluj și multe, multe altele.

Administrează un blog personal dorinastoica.blogspot.ro.

A fost recompensată cu o diplomă de excelență de către Consiliul Local și Biblioteca „*Stroe S.*

Belloescu,” și cu o diplomă de merit de către C.A.R.P. „*Elena Cuza*” Bârlad pentru promovarea culturii.

Am primit două volume ale Antologiei „*Scripta Manent,*” cu ocazia dezbaterii de la Centrul Eminescu care a avut loc la începutul lunii noiembrie intitulată, „*Antologia păreri pro și contra,*” în care autoarei Dorina Stoica i-au fost oferite 40 de pagini pentru a publica proză de către editura Anamarol din București.

Am citit cu plăcere captivantele povestiri despre vacanțele de vară petrecute la țară într-un sat aflat într-o zonă deluroasă și împădurită a Moldovei, (ulterior am aflat că este vorba despre satul Pungești din județul Vaslui) din cartea „*Raiul în care am fost.*” O proză plăcută uneori veselă alteori nostalgică, ușor poetizată, în care autoarea, cu iscusință de povestitor ce mânuiește cu măiestrie condeiul, te poartă într-o călătorie în trecutul său. Și cum toți am avut o copilărie, e firesc să devii nostalgic atunci când citești povestirile Dorinei Stoica!

Lecturând fragmentul din jurnalul de călătorie «*De*

Florii în Țara lui Iisus” te încearcă gânduri și sentimente de altă factură și cugeți că omul este și ființă spirituală nu numai materială. Ți se oferă ocazia de a descoperi fapte de milostenie creștină, credință, curățenie și frumusețe sufletească, dar și informații teologice corecte.

Am găsit și câteva eseuri deosebite intitulate „Dragostea ca libertate” sau „Eu nu cred în bătrânețe.”

În eseu „Dragostea ca libertate” autoarea caută și dă răspuns la întrebarea «Care dragoste te face cu adevărat liber? Dragostea egoistă pornită din dorința de posesiune, de a stăpâni trupul și sufletul celui pe care ți-l dorești aproape? Nicidecum! Dragostea este de fapt prezența lui Dumnezeu în viața noastră, este înșuși Dumnezeu. Dragostea aceasta este esența Creștinismului, ea este imparțială, jertfelnică, este darul pe care Dumnezeu ni l-a făcut.”

Prozatoarea Dorina Stoica, în eseu „Eu nu cred în bătrânețe” mărturisește că nu e rău deloc când îmbătrânești, dar să nu uiți să ai mereu un suflet tânăr. Declară că, acum trăiește anotimpul rodului bogat al împlinirii. „Nu cred în bătrânețe, sunt pozitivă, iubesc vara, n-am temeri și nu am tristeți.”

„Scrierile mele doresc să fie punte între trecut și prezent, un dar din preaplinul inimii pentru contemporanii mei dornici de decent, de spiritualitate și frumos” – mărturisește Dorina Stoica.

De pe poziția de participant la evenimente culturale, de cetățean implicat, dar și de cititor, văd în Dorina Stoica un poet și prozator reabil, în plină afirmare (deși poartă cu simplitate, zâmbitoare și încrezătoare doar în Dumnezeu, ghiociei în păr), un nume care va rămâne în istoria culturală a orașului meu, Bârlad.

Strigătul nemărginirii – farmecul tăcut al poeziei

Motto: „În viață contează ce simțim, ce dorim, ce iubim și doar prin măsura faptelor noastre, să demonstrăm pentru ce trăim.”

Poezia a fost, este și va fi haina de puf și catifea a sufletului, cămașa de sărbătoare a inimii, ia de foc și de jar a iubirii, a dragostei și a nemărginirii.

Poezia este zâna cea bună, dulce, blândă și frumoasă a literaturii care ne aduce în dar liniștea, pacea, starea de bine, excelența clipei de curat care face diferența și dă înălțime, tensiune și intensitate sentimentelor, viselor, trăirilor și dorințelor atât creatorului cât și iubitorilor, consumatorilor de poezie.

Poezia sălășluiește și domină universul mirific al cuvintelor pe care le mângâie, le alintă, le dezmiardă, le incită și le împletește în cununi și corole de minuni, storcând nectarul din neprevăzut, înnobilând parfumurile iubirii, trăirii și ale dragostei ce tind a evada din feerie și extaz în formidabilul și idealul nemărginirii.

Poezia reprezintă un exercițiu de gimnastică sentimentală a spiritului creației când creatorul își invocă muza, se dezbracă de prejudecăți și ca un actor care a uitat rolul, improvizează și discerne, motivând claritatea mesajelor care pot mai mult sau mai puțin fi răsplătite prin aplauze de final.

Avem nevoie de poezie, pentru că poezia înseamnă viață, speranță, lumină, mesaj, adevăr și un strop lumesc de dulce nebunie.

La începutul începuturilor a fost cuvântul și bunul Dumnezeu a clădit cu el universul, pe noi, oamenii și pământul. Poeții asemenea divinității au preluat cuvântul, l-au înnobilit dându-i personalitate, l-au alintat, l-au îndulcit să producă emoții, l-au înălțat în slăvi preamărindu-l să-i dea grandoare, l-au provocat, l-au incitat înduioșându-l să se lase semănat în sentimente, trăiri, afecțiuni cu profunde simțiri și nobile sensibilități ale realității și valorilor absolute.

Poeții au dat cuvântului rotunjimi și fascinante valențe de vis, de frumos și dulce, invocând muza, seducând cititorul cu muzicalitate, duioșie, armonie și încântare, rostuiind momentele de veselie și bună dispoziție sufletească, oferind clipe magice de euforie, de dăruire, de compasiune și reverie într-un pictorial spiritual incitând seducător și inedit.

Poezia se desprinde dintre celelalte ramuri ale artei prin excelența misiunii de a emana puritate, de a produce emoții, de a stoarce lacrimi, de a lupta pentru dreptate, demnitate și adevăr și de a deschide porțile iubirii, ușile inimilor, orizonturile împlinirii celor ce sunt melomani, trubaduri, nebuni spre fericire, romantici incurabili, de frumuseți devoratori, îndrăgostiți mereu, neobosiți și visători.

Poezia din punct de vedere fizic, paradoxal cu poetul a fost, este și va fi nemuritoare, prin timp și prin spațiu, purtându-și mesajul prin milenii, eternizând în stare pură, nesuportând modificări, schimbări și transformări asemeni materiei, dovedind cu tărie și demonstrând cu fermitate că ceea ce se face din iubire, cu dragoste profundă și gânduri curate durează o eternitate.

Deci, putem spune că poezia se naște din harul divin, din darul spiritului sacru și din frumusețea nebuniei unei minți efemere care a îndrăznit să bată la poarta unei muze, să o lumineze, să o ajute, să treacă mai ușor și mai frumos de pragul în care, oricât de mult ar încerca poetul și și-ar dori să se întoarcă nu se va mai putea.

Poezia este o mare sărbătoare a literaturii care aduce lumină și culoare în sufletul națiunii prin diversitatea genurilor și varietatea mijloacelor de stil, prin multitudinea temelor, a mesajelor, a trimiterilor și a evocărilor sociale, culturale, prin chemare, strigăte și îndemn la solidaritate, integritate, independență și iubire.

Ne potolim setea de frumos, chemare și nerăbdare prin limpezimea poeziei

care uneori curge lin ca o apă, altelei zbruciumat ca un torent printre pietre și stânci dăruindu-ne prin susurul fermecat, ori prin zgomotul sălbatic și brutal sunetul, mesajul, puritatea, voința care o capătă când se revarsă în râu, vrednicia, stoicismul și puterea când râul se revarsă în fluviu, grandoarea, măreția și plenitudinea când fluviul se revarsă în mare.

Începând cu un vers, apoi o strofă urmată de o poezie, un volum, o carte, mai multe volume până la ultima picătură când muza îl părăsește, iar poetul se va ascunde prin eternitatea cea mai lungă, mai rece și mai imposibil de ocolit noaptea.

Poezia fi-va purerea șansa fiecărui cititor și iubitor de frumos de a excela în regatul de vis al existenței prin densitățile valorilor spirituale ale creațiilor lirice, epice, dramatice ale literaturii, vânturate de valurile curentelor literare tulburate vremelnice ca o hărăuire apoteotică a mai mult sau mai puțin îndreptățitorilor critici literari.

Spune ce ai făcut tu bine, nu ce a făcut altul rău.

Este greu să te ridici dar, și mai greu este să te menții.

Nu e bine să dăruim ceea ce tu nu vei putea înălța vreodată.

Nu e bine să spui "nu" din moment ce există cuvântul iartă.

Nu e bine să faci rău și să nu uitați: nu ignorați iubirea niciodată.

Cei ce vorbesc numai prostii sunt proști.

Cei ce fac numai rău sunt oameni răi.

Cei ce iubesc, respectă, sunt umili și credincioși, sunt frumoși ca îngerii cerești, sunt frumoși ca oamenii, sunt frumoși ca florile, sunt frumoși și frumosul izvorâște din măsura faptelor, din blândețea cuvintelor ce le rostesc, din seninătatea chipului lor și din zâmbetul ce tuturor cu drag îl dăruiesc.

Citiți poezia, căci poezia vă încălzește inimile, vă liniștește sufletele, vă îndulcește cugetele, vă aduce un strop de speranță și deschide porțile viselor ce vă vor conduce pe cărăturile fascinante ale imaginației care vor da frâu liber sentimentelor, trăirilor și emoțiilor, de a controla neprevăzutul, de a îmbrățișa nemărginirea, de a jubila aureolați de sărbătorile împlinirii și complici mesajului veți deveni martorii muzei și a poetului când vor

dăruii posterității mesaj după mesaj de nemurire.

Poezia poate fi un remediu spirital care poate trata și vindeca imaginările răni bioenergetice, bioritmice, bioafective, chiar și psihice, stimulează autosugestia, vindecă golurile netrării, neîmplinirii și pesimismul amăgirii; alungă gândurile negre, murdare, necurate ale vulnerabilelor obsesii de siluire, automutilare și sucombare voită.

Poezia reprezintă binele, dulcele, frumosul și eleganța din parfumurile vieții ce se află pretutindeni în natură, pe pământ, în apă, în atmosferă și în nețărurilel tărmuri de vis ale imaginației, ale fascinației gândurilor, dorințelor, râvnelor și enigmaticelor vreri care nu țin de reguli, legi și dicționare.

Poezia există, persistă și rezistă prin timp și spațiu ca atare, ca fenomen, ca formă, ca revelație și așteaptă aedul, trubadurul, bardul, rapsodul, scaldul, boemul să o culeagă, să o înobileze, să o gătească și să o pregătească de sărbătoare, să o preamărească, să-i dea timbru, personalitate pentru a o defini, pentru a o elibera și a o înfățișa, pentru a fi savurată, devorată, citită și adulată și în final aplaudată de iubitorii de frumos, de romantici, de îndrăgostiți, de cei fericiți și de cei ce vor a-și pune sentimentele în ordine pentru a-și făuri liniștea interioară a sufletelor lor, de a-și așterne la porțile inimilor împlinirile rătăcitorarelor ascunse râvniri, porniri și seducătoarelor sentimente secrete, unice, diabolice, din născociri de dulce păcat și nebunii de neuitat.

Poezia este comunicarea dintre suflet și cuget, dintre muză și divinitate, dintre poet și posteritate și toate acestea când iubirea, dar mai ales dragostea reprezintă victoria imaginației asupra rațiunii din tumultul inteligenței și existenței pline de magie și neprevăzut.

Atașamentul de poezie poate deveni o virtute spirituală a înțelepciunii realizată prin a citi, a înțelege și a trăi poezia și apoi pentru a o recita artistic, oferind ascultătorului adevărata valoare, bazată pe vers, intonație și punctuație, pentru a parcurge mesajul poetului raportat la prezentul ce mereu interacționează cu istoria ce se repetă de mii de ani, reliefând viitorul ce - și trage seva pentru a se hrăni din trecutul

îngropat de milenii, uitat și de bunul Dumnezeu câteodată.

Poezia este o revelație a binelui din noi, al frumosului, omeniei și buneii credințe, a iubirii fără de margini, a dragostei fără hotare, fără prejudecăți și fără sfârșit. Ea stabilește adeseori, relația de încredere, de autonomie a trăirilor și de bucurie a împlinirilor, din sufletul reverberației iraționalului și a purității absolute motivate de necesitatea însușirilor cu un temei integru care definesc starea pură a lucrurilor privind esența perpetuării, dezvoltării și promovării firescului și a neprevăzutului, imparțial, efemer și totuși dumnezeiesc.

Poezia ne răcorește sufletul
Ne liniștește cugetul
Ne încălzește inima
Ne aprinde iubirea
Ne încântă dragostea
Ne tulbură firea
Ne-ndeamnă a vrea
Ne cheamă în viață
Ne-nvață a opina.
Să trecem peste toate
Să învățăm a ierta
Să facem din zi noapte
Și noaptea să-ncercăm a lumina.
Să înălțăm iubirea
Pe cea mai de sus stea,
Să devenim oameni
La trup, la chip, la fapte
Iar verbul "te iubesc"
Să-l semănăm în toate
Și-n tumultul nebunesc
Și-n liniștea de la cetate
Căci fără poezie
Literatura, arta și cultura
Ușor vor șchiopăta.
Și nici un medic
Din lumea-ntreagă
Nu ar putea
Această rană vindeca.
Ucigând poezii
Ucizi nația ta.
Fără poezie
Limba națională
Dulce românească
Va plânge
Și va sângea.
La porțile iubirii
Existența noastră
Ar îngenunchea
Cerșind la nemurire
Un poem în care
Să-și adoarmă visul
Să-și culce lacrima.

Porunca lui Dumnezeu și legea omului

AVOCAT CARMEN FRĂȚIMAN

Fie că religia „o învățăm” acasă, așa cum de veacuri au făcut cu bun simț românii, fie o inoculăm cu forța copiilor la școală, așa cum ne-au impus alții să o facem, cele zece porunci stau la baza „pregătirii noastre religioase.”

Cele scrise mai jos nu se vor a fi un studiu, ci o scurtă luare aminte.

Prezente de trei ori în Vechiul Testament, dictate conform Bibliei de către Dumnezeu lui Moise, Decalogul este, de fapt, pecetluirea unui jurământ dintre Moise, ca reprezentant al evreilor și Yahve, Dumnezeul acestora. Inițial, cele zece porunci se adresau numai bărbaților israeliți și reprezentau un set de porunci dat de Dumnezeu omului pentru că „Dumnezeu nu legiferează, ci El comandă.”¹ Cerințele morale exprimate în Decalog se regăsesc și în codurile de conduită ale altor religii, dar ceea ce este de observat este faptul că au apărut în plină perioadă politeistă (existența mai multor zei).

Primele patru porunci vizează relația omului credincios cu divinitatea, dar au și legătură cu dreptul constituțional. Libertatea de gândire, libertatea opiniilor și a credințelor religioase sunt drepturi garantate de Constituție la art. 22, 23 și următoarele. De asemenea, Constituția recunoaște dreptul la identitate în sensul că ea garantează persoanelor aparținând minorităților naționale dreptul la păstrarea,

dezvoltarea, exprimarea, identității lor etnice, culturale, lingvistice și religioase. Aceste drepturi nu pot fi îngrădite și nici limitate, întrucât această libertate reprezintă garanția unei democrații constituționale.

Potrivit art. 29 din Constituție, cetățenii români au libertatea gândirii și a opiniilor, precum și libertatea credințelor religioase. Cultele se pot organiza și funcționa conform statutului propriu și în condițiile legii, iar statul laic are o obligație negativă de a nu se amesteca în activitatea acestor culte religioase. Mai mult decât atât, statul este cel care trebuie să asigure, să sprijine asistența religioasă în armată, în spitale, în penitenciare, azile și orfelinate. Totodată statul, garant al libertății religioase, asigură și libertatea învățământului religios potrivit cerințelor fiecărui cult (art.32 al.7 din Constituție).

Altfel spus, statul este cel care garantează că nerespectarea primelor patru porunci, de către necredincioși, nu atrage nicio răspundere. Evident că vorbim de o răspundere a legilor omului, pentru că în fața lui Dumnezeu răspundem individual.

Porunca a șaptea - „Să nu ucizi” - se regăsește în Constituție la art. 22 acolo unde statul garantează dreptul la viață și la integritate fizică și psihică. Porunca a opta „Să nu furi „ se regăsește și ea în Constituție atunci când statul garantează proprietatea privată în toate formele ei.

O discuție destul de interesantă se poartă de către juriști cu privire la formula de final a jurământului pe care președintele României, dar și prim-ministrul, miniștrii îl depun la investire. Mai concret, ne referim la formula de sorginte religioasă „așa să-mi ajute Dumnezeu.”Ce se întâmplă dacă „numitul „ sau „alesul „ este de altă religie? Evident președintele Iohannis nu are această problemă, lutheranii fiind la fel de creștini ca și ortodocșii.

Atunci când discutăm de normele regăsite în dreptul familiei porunca a cincea stabilește relația dintre părinți și copii „Cinstește-l pe tatăl tău și pe mama ta ...” înseamnă de fapt obligația filială de a ne respecta părinții. Suntem datori să facem pentru părinții noștri tot ceea ce au făcut ei pentru noi atunci când eram copii.

Legislația stabilește chiar și o ordine de plată a întreținerii, descendentul fiind obligat la întreținere înaintea ascendentului, iar dacă sunt mai mulți descendenți (fii, nepoți, strănepoți) sau mai mulți ascendenți (părinți, bunici) cel în grad mai apropiat este obligat înaintea celui în grad mai îndepărtat. Obligația de întreținere a părintelui aflat în nevoie poate fi prestată în natură sau într-o sumă de bani și are în vedere nevoia celui care o cere și mijloacele celui care o dă. Ați cinsti părinții implică și o obligație morală care se extinde dincolo de viață. Această cinstire o reprezintă respectarea tradițiilor de înmormântare și pomenile ulterioare. În religia Shinto, specifică Japoniei nu există o divinitate propriu-zisă, ci un cult al strămoșilor, „o cinstire” a memoriei acestora. Evident că această „cinstire” a înaintașilor asigură într-un fel și propria cinstire.

„Să nu furi, Să nu ucizi, Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău, Să nu preacurvești, Să nu poștești casa aproapelui tău și niciun lucru ce este al

1 Jean-Cassien Billier și Aglae Maryioli, *Hystoire de la philosophie du droit*, ed. Armond Colin, p.90

lui...” toate aceste porunci se regăsesc reglementate într-un fel sau altul în norme de drept penal.

„Să nu ucizi” – poruncă clară, precisă care a născut totuși atâtea discuții teoretice. Ce să nu ucizi?... un om, o vietate, o plantă, orice formă de viață așa cum statuează religia budistă?

Potrivit art. 188 din codul penal „uciderea unei persoane, se pedepsește cu închisoarea de la”. Dreptul la viață, garantat de Constituție implică și „datoria” de a trăi, tocmai de aceea suicidul nu este prevăzut ca infracțiune. Numai determinarea sau înlesnirea sinuciderii se pedepsesc considerându-se aceasta un atentat la viața altei persoane.

Chiar dacă avortul nu mai este privit ca infracțiune, lăsând femeii libertatea de a decide în primele 3 luni și jumătate de sarcină cu privire la menținerea sau nu a acesteia, întreruperea cursului sarcinii – art. 201 din codul penal – se regăsește ca infracțiune în codul penal. Întreruperea cursului sarcinii în afara instituțiilor medicale, de o persoană care nu are calitatea de medic de specialitate obstetrică – ginecologie, dacă vârsta fătului a depășit 14 săptămâni sau dacă întreruperea se face fără consimțământul persoanei însărcinate sunt considerate tot „atentate la viață.”

Art. 200 din codul penal reține o situație cumplită din punct de vedere uman, dar perfect explicabilă din punct de vedere medical, „uciderea ori vătămarea noului născut săvârșită de către mamă” – „Uciderea copilului nou-născut imediat după naștere, dar nu mai târziu de 24 de ore, săvârșită de către mamă aflată în stare de tulburare psihică...”

Prin a nu fi desfrânat, legiuitorul a văzut, nu numai termenul de relație sexuală, ci și accepțiunea de corupt, depravat, imoral. Astfel, sunt incriminate infracțiuni privitoare la viața sexuală precum sunt infracțiunile de viol, act sexual cu un minor, perversiunea sexuală, corupția sexuală, seducția și mai nou hărțuirea sexuală. Tot aceleorași teme li se circumscriu și infracțiunile privitoare la prostituție și proxenetism.

În a nu fi desfrânat putem încadra și infracțiunea de bigamie, ce presupune căsătoria cu două persoane în același timp (art.376 cod penal). Manifestări ale „desfrânării” sunt și reprezentarea infracțiunilor privind contaminarea venerică (art. 353 cod penal), transmiterea sindromului imunodeficitar dobândit. (art. 354 cod penal)

În vremea comunismului, atunci când familia era celula de bază a societății și adulterul se regăsea între infracțiuni. Condițiile constatării lui erau aproape imposibile pentru că infracțiunea se dovedea numai prin flagrant sau prin scrisori ce trebuiau să emane de la soțul infidel.

„Să nu furi” este evident o poruncă la fel de clară ca cea privitoare la viața persoanei. Furtul este prima infracțiune dintre cele enumerate în titlul privind infracțiuni contra patrimoniului. Acest îndemn se

regăsește și la porunca zece atunci când Dumnezeu arată că nu trebuie să poștești la casa aproapelui tău și la niciun lucru ce este al lui.

Furtul constă în luarea unui bun mobil din posesia sau detenția altuia, fără consimțământul acestuia, în scopul de a și-l însuși pe nedrept. Interesant este că legiuitorul consideră furt, și atunci când bunul aparține în întregime sau în parte făptuitorului, dar la momentul săvârșirii faptei acesta se găsea în posesia sau detenția legitimă a altei persoane. Chiar dacă pentru Dumnezeu „Să nu furi” este o poruncă clară și drastică, legiuitorul se dovedește a fi mai îngăduitor și permite iertarea astfel că, împăcarea este permisă.

Există și o formă mai gravă a furtului cea în care sunt utilizate acte de violență fiind vorba evident de tâlhărie și piraterie. Tot în această poruncă regăsim și infracțiunile din Capitolul III al codului penal, acele infracțiuni contra patrimoniului prin nesocotirea încrederii (abuzul de încredere, abuzul de încredere în fraudă creditorilor, bancruta simplă, gestiunea frauduloasă, însușirea bunului găsit sau ajuns din eroare la făptuitor, înșelăciunea etc.)

„Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău” această poruncă privește evident infracțiunile care împiedică înfăptuirea justiției respectiv mărturia mincinoasă, inducerea în eroare a organelor judiciare, obstrucționarea justiției, influențarea declarațiilor, sustragerea sau distrugerea de probe ori înscrisuri precum și infracțiunea prevăzută de art. 276 „presiuni asupra justiției.”

Această nouă infracțiune merită să fie analizată într-un articol separat, deoarece ea privește fapta persoanei care, pe durata unei proceduri judiciare în curs, face declarații publice nereale referitoare la săvârșirea de către judecător sau de organele de urmărire penală, a unei infracțiuni sau a unei abateri disciplinare grave legate de instrumentarea cauzei în scopul de a influența sau intimida.

Cea din urmă poruncă „Să nu poștești la casa aproapelui tău și la niciun lucru ce este al lui...” nu mai vizează relația om-intimitate, ci relația dintre oameni. Încearcă prin această poruncă să îngredească meschinăria dorințelor și poftelor ascunse în proiecția stărilor sale inconștiente, de domeniul psihanalizei. Este mai mult decât o porunca, este un îndemn la înfrânare și prin aceasta mai greu de respectat pentru că nu are un obiect determinat, poftele omului putând fi multiple. Așa cum omul este periculos pentru alții poate fi periculos și pentru sine astfel încât Dumnezeu s-a gândit să-l păzească prin cea de a zecea poruncă.

Evident, implicațiile celor zece porunci în legile omului sunt mult mai vaste. Se pot face discuții legate de dreptul bancar, dreptul financiar, pentru că fiecare ramură a activității umane implică respectarea acestor norme generale, porunci date de Dumnezeu omului.

ANETA MATEI

EȘTI VINOVAȚĂ!

Ești vinovată când aștepti
Ca el să vină și nu vine,
Iar de-ndrăznești să-i zici ceva,
Tot el se supără pe tine.

Ești vinovată când se duce
Să bea ca să-și înece amarul,
Se-ntoarce acasă dimineața
Pe trei cărări și alb ca varul.

Tu ești de vină atunci când stai
Doar lângă el să-i treacă boala
Și-i dai să bea tone de ceai,
Când, doar cu vin trece răceala!

Ești vinovată când îi faci
Până și nodul la cravată;
I-o aranjezi frumos la gât
Sperând să fii doar sărutată.

Și iarăși ești tu vinovată
Când el mergând la braț cu tine
Se-mpiedică și cade-odată
Uitându-se după cadâne.

Ești vinovată când ai vrea
Să-ți spui din când în când părerea,
El a jurat că-n viața lui
Nu îl va conduce muierea!

Tu ești de vină că ți-ai pus
O rochie puțin mai scurtă!
La alta i-ar plăcea nespun,
La tine nici nu vrea s-audă!

Ești vinovată când vorbești!
„Mai tacă-ți gura aia, odată!”
Și când vorbești tu îl jignești,
Așa că las-o baltă!

Ești vinovată și când râzi,
Ce e cu-atâta veselie?
Decât să râzi mai bine plângi
Și vezi ce bine o să-ți fie!

Ești vinovată când dansezi,
Îți place și te simți și bine.
Oprește-te ! îți strigă el,
„-Ce-ar fi să faci toți ca tine?”

Ești vinovată când îl rogi
Să-l ducă pe copil la școală.
”-Cu mare drag!” răspunde el,
”Dar nu am timp, căci timpul zboară!”

Și ești de vină când îl suni
Să cumpere ceva din piață.
„-Ăsta-i tupeu! Auzi la ea!
Eu nici nu știu s-ajung la piață.”

Tu ești de vină când îi spui
Că nu prea e atent cu tine.
”-Ba tu nu ești, dacă gândesc:
-Ce ai făcut tu pentru mine?”

Ești vinovată c-ai zis DA
Când te-a rugat să-i fii soție,
Acuma stai și plângi în pumni
Zicând: de capul lui să fie!

Ești vinovată că-l iubești
Mai mult, ți-ai da și viața toată,
Atât de mult tu ți-l dorești
Dar tu rămâi tot vinovată!

DORINA STOICA

ÎN NOAPTEA DINTRE ANI

Privește-n zare tristă, pe geam, o bătrânică
s-a gârbovit de ani, e slabă și e mică.
Își numără-ncet anii, sunt mulți, nouăzeci.
Murmură-ncet „viață, ce repede mai treci”!
În casă-i întuneric, doar candela-i aprinsă
Și-n pat o pisicuță pe perna ei stă-ntinsă.
Pe cer sunt artificii, e noaptea dintre ani.
Copiii merg cu plugul s-adune ceva bani.
E singură bătrâna în casa ei pustie,
Cui de-o bătrână-i pasă, la ea cine să vie?
Nici urători nu calcă al casei sale prag,
Vecinii nu-i mai strigă numele mic cu drag.
Pe masă are-o pâine și-un măr pe-o farfurie.
Așa un dor o arde pe suflet de fiice, de nepoți
Ar vrea în noaptea asta să-i mângâie pe toți...
*

În dimineața zilei de-ntâi din noul an,
S-o semene cu boabe o fată și-un puștan
Au tot bătut la poartă, dar nimeni n-a venit.
Nu s-a dat nici o știre și nici nu s-a jelit.
Ce mare lucru oare? În noaptea dintre ani,
O mamă a murit. O, bieți părinți sărmani!

MAI E CREDINȚĂ

În timpurile-acestea de sfârșit de lume
Când răul și păcatul au bun nume,
Biserici sunt și locuri ce te cheamă,
În Muntele cel Sfânt se roag-o Mamă.
Nu-ți pierde timpul vieții în zadar!
Fiecare clipă ce a trecut e-un dar.
Așa cum în răcoarea dimineților, în zori,
În codri cântă mierle și privighetori.
Mai sunt și oameni ce se nevoiesc
În taină dăruiesc, se roagă, iartă și iubesc,
Iar Sfânta Jertfă încă se mai face
Duminica și-n sărbători.
Mai sunt creștini, mai e credință,
Mai este har în marea lumii de păcate,
Pe ici, pe acolo, câte-un pic de puritate,
În inimi pioase, milostive și curate.
Doar pentru ei mai face Dumnezeu
Din când în când dreptate!

Mai este har și nevoință. Mai e credință!

DORINA STOICA

E HAR, E DAR

E har să poți trăi în lume,
De parc-ai fi plecat din ea.

E har să crezi că lumea-i bună,
Când știi că este-atât de rea!

E har când poți iubi vrăjmașii
Și să te rogi pentru-al lor bine,

E har când ți se-ndreaptă pașii
Doar către facerea de bine.

E har când poți trezi la viață
Un suflet care a murit,

E har când ochii varsă lacrimi,
Dar sufletul e fericit.

E har când dai la cel ce n-are
Fără a-l face să se simtă umilit.

E har când prigonirea-i
Prilej de-a fi mai fericit.

E har când te ascunzi de oameni,
După ce-n taină ai dăruit.

E har în multe, dar e-n toate
Când mergi pe calea către sus,

Când lupți să scapi de patimi, de păcate
Și îl urmezi pe-al tău Mântuitor, Iisus.

E har, e har, e har, e dar.

TIBERIU SZENTI

O INCERCARE

Mergând spre răsărit
Mereu,
L-am întâlnit pe Dumnezeu.

Mirat, m-a întrebat:
- De unde ai apărut?
- Din lacrimile tale, Doamne,
căzute dimineața,
vara,
pe iarbă și pe flori.

GABRIELA ANA BĂLAN

CÂNTEC¹

Lacrima sfredelește în gheață
Clipa ridică șiraguri de ceață
'Nalt dăltuit se ridică din foc
Gândul cu aripa în cioc

Câte zidiri, atâtea amintiri
Fără să vreau, văd orașul tresare
Încă adânc mă mai doare
În cuget setea de regăsiri

Spre care vatră vine înapoi te miri
Cum de-și păstrează întreaga tărie
Cenușă a luminii vie
Desprinsă din milenii de iubiri

Aripă singurei priviri
Întoarsă spre noi din veșnicie
Cu câtă patimă va fi să fie
Aceasta focul mării împliniri!

PAT DE LĂCRĂMIOARE²

Veșnic prizonier
Furtunii urii tale
Unde am îngropat atâta soare?
Sub tunele negre din privirea ta
Plângând
De ce am semănat atâta vânt?

De astăzi
Doar semințe rare
Iubire,
iertare

visez
Dormind
pe un pat de lăcrămioare

¹ Poezia face parte din volumul *Împăratul de ceară*, Târgoviște, Editura Singur, 2012

² Poezia face parte din volumul *Labirintul de cristal*, București, Editura Self Publishing, 2014

PROF. PETRUȘ ANDREI

CARTE DE ÎNVĂȚĂTURĂ

Omu-i o ciudată-alcătuire,
Uneori, prea strâmbă i-i măsura:
Înfrânează-ți pântecul și ura
Și te du-n nemargini de iubire.

Sufletul, ca apa limpezită,
Ține-ți-l departe de gâlceavă
Și nu mi te face de ispravă
Să nu fii ca oaia rătăcită.

Cariul pizmei inima îți strică
Dacă-l lași să ți se cuibărească,
Lumea e făcută să bârfească,
Tu o lasă bârfele să-și zică.

Relele să ți le-nece marea
Că îți vor aduce mângâierea
Ruga, postul și cu privegherea
Iar nu patima și desfrânarea.

Săvârșește numai fapta bună
Ca aceasta să te mântuiască,
Toate or să ți se-ndeplinească,
Dacă ești cu Domnul dimpreună.

Rugăciunea-i prescură sfințită
Și cu lacrimi ea e frământată,
Toată suferința îndurată
Doar cu dragoste-i tămăduită.

Tu păzește bine rânduiala,
Vorbele cu grijă ți le scrie
Doar așa pe coala de hârtie
Nu se șterge-n veci de veci cerneala.

CÂNTEC DE TOAMNĂ

Toamna asta ca niciuna
Se anunță-a fi mai lungă
Primenind în ceruri luna
Până-n suflete s-ajungă.

Toamna asta aurie
Se anunță a fi mai caldă
Că, în fotă și în ie,
Pești de aur în râu scaldă.

Toamna asta-atât de blândă
Se anunță a fi frumoasă
Ca o dragoste plăpândă
Sub o salcie pletoasă.

Într-o dulce armonie
Toamna vine în Cetate
Cu un vâl de poezie
Peste-a lumii răutate.

Și-i păcat acum să suferi
Și-mpotriva firii-i parcă
Doar un lac cu galbeni nuferi
Mai cutremură o barcă.

Toamna asta capricioasă
Se anunță a fi mai bună
Cât adună lumea-n casă
Și poezii dimpreună.

Toamna asta precupeață
Cu arome ne îmbie
Îndulcind cu dor de viață
Un crâmpei de veșnicie.

Și prind glas de-argint poezii
Că e toamnă cu dulceață
Să dea poezie vieții
Iară poeziei viață.

ȘTEFAN DURLAI

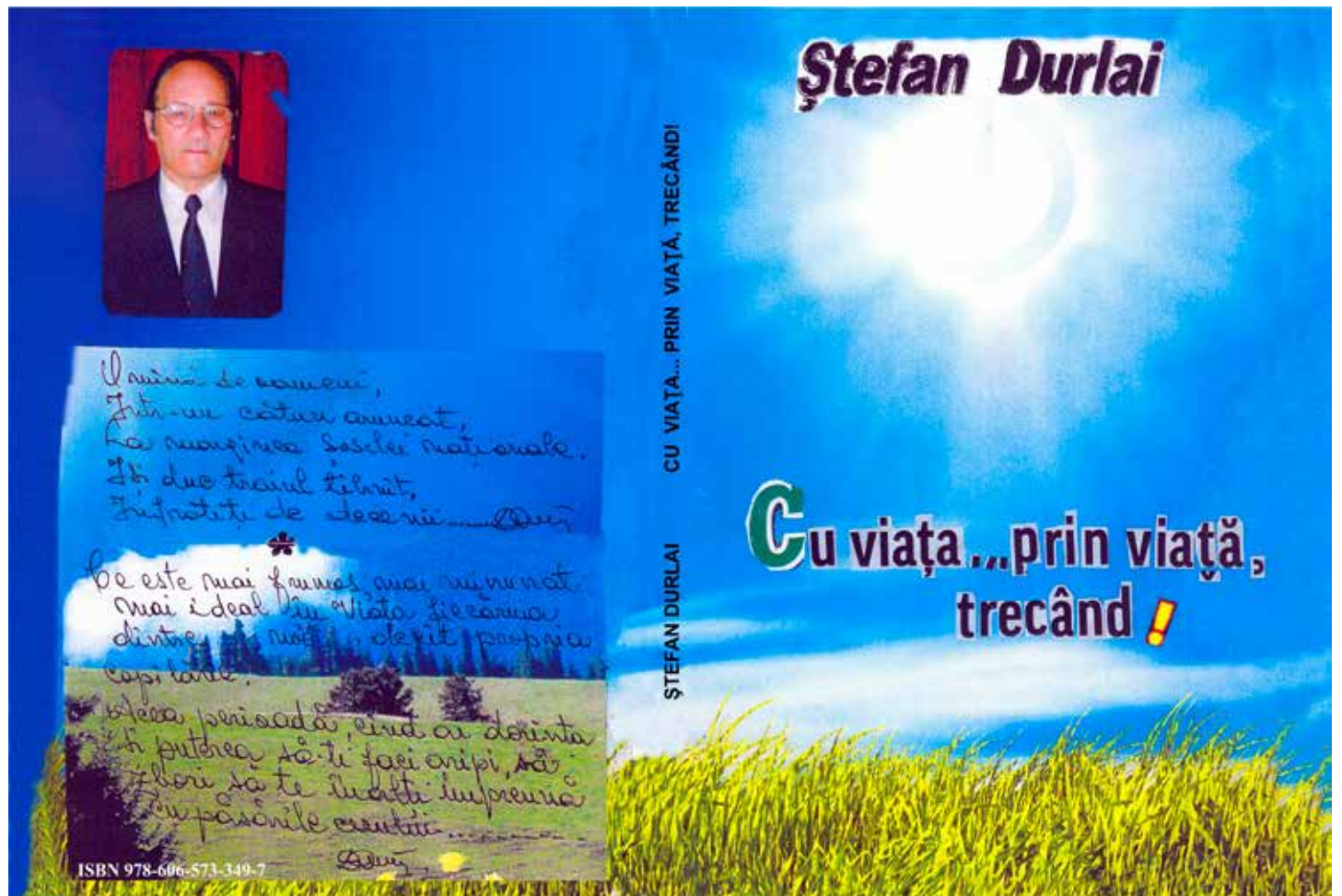
NUNTA DE AUR (1964-2014)

Iubiții mei concitadini, iubiți sărbătoriți!
Aducem azi ofranda vieții, la anii împliniți,
La jumătatea unui secol, de făuriri familiale,
Căci soarta ne-a ținut uniți, pe luminoasa cale.

Ne-am bucurat de binecuvântarea ce ne-a dat-o Dumnezeu,
De sănătate și copii, de nepoței și bucurii mereu.
Ne-a ajutat ca să învingem obstacolele vieții,
Fiind precum un trup și-un suflet, în vârtoarea tinereții.

Să mulțumim lui Dumnezeu că ne-a ținut sub soare,
Să mulțumim părinților care ne-au dat vigoare.
Să mulțumim și țării că pacea a menținut,
Iar noi, ca fii ai ei, am supraviețuit,
Clădindu-ne familii, pe Românescul plaur,
Iar azi, sărbătorim în cupluri "Nunțile de Aur!"

Închei cu o urare, dorindu-vă noroc și sănătate!
Și-a doua tinerețe să nu vă fie umbră de niciun nor.
De zâmbete de Soare, mereu să aveți parte,
Plutind pe valul vieții acum și-n viitor!
Și fiecare cuplu să rămână tot tânăr și șarmant,
"Întru Mulți ani și Fericiți!"
"La Nunți de Diamant!"

Pușcăriile comuniste - laboratoare de sfinți - Valeriu Gafencu -

PROF. MAXIM IULIAN

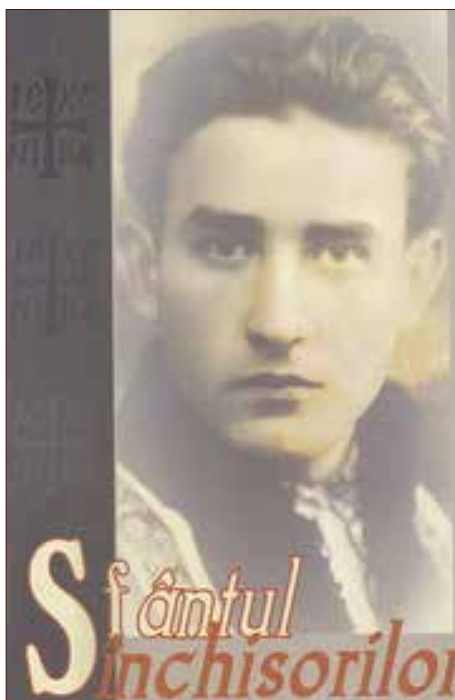
În decembrie 1989, poporul român a găsit putere să învingă regimul demonic al comunismului. Urme, sechele ale acestuia, au rămas atât în memoria cât și în comportamentul multor persoane care au cunoscut regimul, cât și a urmașilor lor.

În cartea lui Ioan Ianolide „Întoarcerea la Hristos – document pentru o lume nouă,” ni se prezintă suferințele pe care le-au îndurat cei care au avut curajul să îl mărturisească pe Hristos și care au fost aruncați în temnițe. Li se inventau tot felul de acuze dintre cele mai nefondate și mai ilogice. Astfel, au intrat în temnițele comuniste oameni nevinovați care au fost nevoiți să suporte regimuri inumane și insuportabile. Printre ei îl menționăm pe **Valeriu Gafencu**, care a fost numit Sfântul Închisorilor.

S-a născut în Basarabia, în ajun de Crăciun, la 24 ianuarie 1921. Tatăl lui, Vasile Gafencu, era intelectual și luptase ca deputat în Sfatul Țării, pentru unirea Basarabiei cu România. S-a retras în gospodăria sa deoarece i-a displicut politicianismul venal ce se instalase în țară. Valeriu a urmat liceul în localitatea Bălți.

În 1940 Basarabia era ocupată de Armata roșie. Valeriu este sfătuit de tatăl său să plece în România. Vasile Gafencu era conștient că nu va fi iertat deoarece votase pentru unirea Basarabiei cu România¹. La ocuparea Basarabiei de către trupele sovietice, în 1940, a fost arestat și deportat. De atunci nu s-a mai știut nimic despre el.

Valeriu a trecut Prutul și a ajuns la Iași în 1940. Aici s-a înscris la Facultatea de Drept și Filosofie. Ca un adevărat patriot, era trup și suflet atât pentru Basarabia cât și pentru patria mamă, România. Conștient fiind de pericolul bolșevismului ateist care se afla în expansiune și care amenința și România, aderă la organizația „Frățiile de Cruce.” Aceasta se ocupa de educația creștină și

națională a elevilor și a tineretului în general. Însă, organizația a fost declarată ilegală de către guvernul militar din România, cu asentimentul Germaniei. Valeriu a dat tot ce a avut mai bun în el, pentru a forma o conștiință creștină elevilor din Iași. Nu a putut fi de acord cu hotărârea nedreaptă de punere în ilegalitate a Frățiilor de Cruce. Acum mai mult ca niciodată era nevoie de o înviere spirituală.

Se atașase mult de elevi. Era foarte iubit de aceștia. Vibrau înlăuntrul lui necesitatea curăției, imperativul adevărului, o imensă capacitate de dragoste și visul unei lumi ideale. Îl înfiora materialismul și ateismul bolșevic din Rusia, precum și concepția burgheziei egoiste, exploatare, afaceriste, indiferente

moral. De aceea, apela la tot ce era mai bun în tineri tocmai pentru a-i pregăti pentru marea confruntare.

În 1941 a început războiul germano-sovietic, cu participarea românilor. A fost dată o lege severă care condamna orice acțiune subversivă. Valeriu este arestat împreună cu un grup de elevi din Iași. Avea numai 20 de ani. Era student în anul II. Este condamnat la 25 de ani de muncă silnică. Nu era acuzat decât de educație morală și națională pe care o susținea. De aceea, s-a simțit liber de orice vinovăție². Reputatul profesor de Drept Civil, Constantin Angelescu l-a apărat la proces pe Gafencu, declarând: *Este unul dintre cei mai buni studenți pe care i-am avut de-a lungul întregii mele cariere didactice.* Pledoaria a fost inutilă.

În ianuarie 1942, Valeriu este adus în Penitenciarul Aiud, cu lanțuri la mâini și la picioare. În temniță el a continuat să se ocupe de educația tinerilor. Temnița l-a determinat să își pună mai multe probleme de conștiință. Citește mai mult, în special cărți de teologie: Patericul, Mântuirea Păcătoșilor, Viețile Sfinților, Urmarea lui Hristos. De asemenea, l-a citit și pe Sf. Ioan Gură de Aur, Sf. Vasile cel Mare, Grigorie Palama, Grigorie de Nazianz,

1 *Întoarcerea la Hristos*, Ioan Ianolide, Ed. Christiana, București, 2006, p. 44

2 *Idem*, p.42

Efrem Sirul, Ioan Damaschin. A studiat pe Pascal, Bulgakov, Berdiaev, Papini, precum și toate cursurile care se predau la Facultatea de Teologie. Citirea Sfintei Scripturi era o ocupație de bază ca și rugăciunea.

Tot ce a citit a căutat să pună în practică. A devenit un autentic trăitor al Ortodoxiei pe care o mărturisea. Descoperind lumea lăuntrică, a început să pună ordine în ea. Și-a părăsit ideile de odinioară pentru a se dedica lucrării duhovnicești.

Într-o zi a izbucnit în lacrimi spunând: „Sunt cel mai păcătos om!” Acum era momentul crucial al vieții sale duhovnicești. De aici înainte va trăi pentru a se curăți lăuntric și a se desăvârși prin unire cu Hristos.

Valeriu a devenit un apărător al Ortodoxiei, un adevărat mărturisitor al credinței străbune. Dialogurile lui îndrăznețe cu deținuții comuniști, cu politrucii, cu inspectorii comuniști în care Valeriu îl mărturisește pe Hristos și muștră nebunia lor, sunt impresionante. Tot la fel și discursurile pe care le ține colegilor de suferință, prin care îi îmbărbătează și îi ajută să descopere Ortodoxia și să se angajeze în viața duhovnicească.

Valeriu se ruga mult. Adesea cădea cu fața la pământ și plângea cerând mila, ajutorul și luminarea cerească. Treptat a înlocuit studiul cu rugăciunea.

Noaptea citea Paraclisul Maicii Domnului, iar ziua acatiste. Mergea regulat la slujbe³, se spovedea smerit și se împărtășea cu Sfintele Taine. Îi plăcea să cânte rugăciuni și psalmi. Bătea multe metanii, în funcție de starea fizică. Liniștea era deplină, izolarea de lume aproape totală. Avea deci, condiții prielnice lucrării duhovnicești. Se străduia să împlinească în sine virtuțile duhovnicești. Acest proces se va desăvârși pe parcursul anilor. Se sfătuia mereu cu cei de un cuget cu el și împreună au luptat să se curățească. Zi de zi sporea duhovnicește, harul Sfântului Duh acoperindu-l.

Prin 1943, Valeriu împreună cu alți deținuți a fost izolat, fără cărți, fără contact cu familia și cu o rație de mâncare insuficientă care l-a distrofiat. Aici s-a dedicat în întregime rugăciunii inimii spunând neîncetat rugăciunea „Doamne, lisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”

Primii ani au fost de căutare, următorii de lacrimi și pocăință, iar acum erau anii de vorbire cu Dumnezeu, de trăire și unire cu Dumnezeu pe calea rugăciunii. Îndrumătorul în acest urcuș duhovnicesc a fost cartea *Pelerinul Rus*⁴.

De acum toate chinurile și neajunsurile nu mai puteau îndupleca tăria sufletească a tânărului ostaș a lui Hristos. Trăirea duhovnicească era prea adâncă, bucuria era prea mare.

La Aiud, Valeriu statornicește o legătură sufletească strânsă cu trei prieteni apropiați: Virgil Maxim, Marin Naidim și Ioan Ianolide. O vreme au stat în aceeași celulă mărturisindu-se unii altora. Năzuiesc împreună. Se roagă împreună. Nu lipseau însă nici ispitele sau frământările ivite din forme subtile de mândrie sau invidie. Înceau să repare greșelile prin spovedanie comună, dar nu întotdeauna a dat rezultate pozitive. S-a simțit lipsa unui povățuitor încercat, cu autoritate.

Mica lor comunitate era o școală a desăvârșirii. Au învățat că fiecare patimă se poate înlocui cu o virtute, prin care Dumnezeu este activ în om. Au învățat să se iubească, să se îngăduie și rabde unii pe alții. Așa s-a ajuns la lepădarea de sine, la moartea eului fiecăruia dintre ei. Au ascultat unii de alții și s-au supus unii altora așa cum s-ar supune lui Dumnezeu. S-au încredințat lui Dumnezeu, au trăit prin El și în El.

De cele mai multe ori, Valeriu a fost cel care nu s-a înșelat, care a ieșit primul la lumină⁵. El ardea ca o lumină în mijlocul celorlalți atât timp cât a fost la Aiud cât și în alte părți precum la Galda sau la Târgu Ocna.

Intensa lui trăire lăuntrică se vede și din scrisorile pe care le trimitea familiei sale. Redăm mai jos câteva fragmente din aceste scrisori:

14 Octombrie 1942

„În viața lumii blestemată de aici mă simt singur. Îmi petrec timpul gândindu-mă mereu la Dumnezeu. Singur Dumnezeu mă înțelege pe deplin și pe El, spre marea mea mulțumire sufletească, îl simt veșnic lângă mine, ocrotindu-mă și luminându-mi calea. Cât sunt de fericit când simt în mine vibrând duhul creștin, voi poate niciodată nu veți înțelege!

Sunt atât de puțini cei care îl înțeleg pe Hristos, ca să nu mai vorbesc de numărul extrem de redus al celor ce-L trăiesc. În viața asta credința e totul. De aceea omul fără credință este mort.”

1 Noiembrie 1942

„Faptul că am ajuns a înțelege, a trăi chiar învățătura lui Hristos, m-a făcut să mă simt mulțumit și ca trezit din mormânt. La aceasta au contribuit singurătatea, viața pe care o duc și înfrânarea firească de aici. Mă gândesc uneori că într-o viață normală n-aș fi ajuns la o asemenea transformare lăuntrică.”

20 Februarie 1945

„Maica Domnului îmi îndeplinește rugăciunile. Trăiesc pe revărsarea unor adevărate valuri de dragoste, care îmi copleșesc toată ființa pătrunsă de conștiința nimicniciei mele ca om pe pământ. Stau căzut în fața icoanei, în genunchi, implorând milă, ajutor și dragoste pentru mine și pentru toți ai mei, părinți, rude, prieteni, binefăcători, vrăjmași. (...) Tac mîlc și meditez ore în șir. Îmi trimit gândurile departe și când mă trezesc la realitate, zâmbesc. Cânt și mă rog. Sunt vesel sufletește. (...)”

3 Sub regimul antonescian se îngăduia oficierea de slujbe religioase în capelele închisorii. Era posibilă și deținerea de cărți. Aceste lucruri, nu vor mai putea fi posibile mai târziu sub regimul comunist. Vor fi strict interzise.

4 *Întoarcerea la Hristos*, Ioan Ianolide, Ed. Christiana, București, 2006, p. 47

5 Idem, p. 57-60

Mă lupt cu păcatele. Și cu cât mă adâncesc mai mult în mine, cu atât găsesc altele noi. Dar cu ajutorul Domnului le birui. Am căpătat o seninătate sufletească permanentă și mă mulțumesc cu darurile pe care mi le dă Dumnezeu, căci sunt neprețuite. Vă mărturisesc iarăși același lucru: trăiesc fericirea, o gust mai ales în lacrimi și durere, acolo o găsesc mai dulce, mai adâncă. Trăiesc cu conștiința omului păcătos. Trăiesc pe Dumnezeu, Izvorul tuturor bucuriilor vieții. (...) Sunt foarte mulțumit acum că am trăit o viață morală curată. În relațiile mele cu fetele am fost cinstit, corect și curat, mai exact, n-am căzut în păcat. Și am iubit atât de mult! (...) Înțeleg și iert totul, oricine m-ar lovi pe mine personal îl iert.”⁶

Din cauza torturilor și regimului bestial din temnițele comuniste, Valeriu Gafencu a ajuns la sanatoriul-închisoare Târgu Ocna într-o stare atât de gravă încât supraviețuirea sa timp de doi ani (până la 18 febr. 1952) poate fi considerată drept o minune. La Pitești, Valeriu și-a pierdut definitiv sănătatea. În ciuda faptului că era foarte bolnav (TBC pulmonar, osos și ganglionar, reumatism, lipsa hranei necesare), chipul său era scaldat în lumină nepământească, despre care mulți colegi de suferință au dat mărturie.

Este impresionant momentul în care Valeriu salvează de la moarte pe Pastorul evreu Richard Wurmbrand. La

Târgu Ocna, un deținut, Victor Stratan, care nu avea o afecțiune TBC gravă, a oferit streptomicina lui Valeriu Gafencu, ca să-l salveze de la moarte, căci era grav bolnav. Acesta însă donează streptomicina pastorului evreu Richard Wurmbrand spre uimirea și disperarea celorlalți deținuți. Wurmbrand era grav bolnav de TBC pulmonar, osos și ganglionar (ca și Gafencu). Astfel, Wurmbrand scapă cu viață, iar Valeriu va muri ceva mai târziu⁷.

În ultimul an, hemoptizia (scuipa sânge) îl transformase într-o „epavă.” Avea numeroase plăgi tuberculoase pe corp – care supurau permanent. Gafencu își aștepta de acum moartea. Avea o seninătate în fața morții care i-a înmuiat și pe gardienii călăi. Valeriu a fost învrednicit să-și cunoască ziua morții sale. Pe 2 februarie 1952, el și-a rugat camarazii să-i procure o lumânare și o cămașă albă, pe care să i le pregătească pentru ziua de 18 februarie a aceluiași an. A mai cerut o cruciuliță (pe care se pare că o avea de la logodnica sa) să-i fie pusă în gură, pe partea dreaptă, spre a fi recunoscut la o eventuală dezgropare.

La 18 februarie, între orele 14.00 și 15.00, după ce s-a rugat, Valeriu a rostit ultimele cuvinte: „Doamne, dă-mi robia care eliberează sufletul și ia-mi libertatea care-mi robește sufletul!”⁸

6 *Întoarcerea la Hristos*, Ioan Ianolide, Ed. Christiana, București, 2006, p.224-226

7 “Valeriu Gafencu, un sfârșit anunțat?” în *Revista Rost*, an I, nr. 8, octombrie 2003, p. 3

8 “Fenomenul Tg. Ocna” în *Revista Rost*, an I, nr. 8, octombrie 2003, p.5

Măsuri locale împotriva încălzirii globale

PROF. VIRGIL VESEL

Încălzirea globală definește creșterea sistematică a temperaturii planetei, fenomen la care asistăm cu îngrijorare în ultimii ani. Măsurătorile au demonstrat că în anul 2014 temperaturile medii lunare și cele anuale au atins valori nemaîntâlnit de mari în țara noastră.

Pentru a înțelege mecanismul producerii fenomenului de încălzire globală, trebuie să pornim de la cunoașterea modului în care soarele transmite căldură planetei noastre. Un rol deosebit în primirea și gestionarea căldurii solare îl are atmosfera planetei, acest amestec de gaze, care, în mod normal, este constituit din: 78% azot, 21% oxigen, 0, 03% dioxid de carbon, vapori de apă, etc. În stratosferă, stratul de ozon reține o mare parte din radiațiile ultraviolete, ce au efect nociv asupra vieții.

Razele soarelui, purtătoare de lumină și căldură, străbat atmosfera și încălzesc mai întâi suprafața uscatului și a apei. Încălzirea atmosferei se realizează de jos în sus din căldura purtată de radiațiile infraroșii reflectate de suprafața continentelor și a oceanelor. Acestea urcă în păturile superioare și se pierd în spațiul cosmic.

Desfășurarea circuitului căldurii este perturbată de așa-numitul efect de seră. Unele componente gazoase din atmosferă, cunoscute astăzi sub denumirea de *gaze cu efect de seră* precum: vaporii de apă, dioxidul de carbon, metanul, clorofluorocarburile, oxizii de azot, depășind concentrațiile normale, se constituie într-un fel de plapumă călduroasă, împiedicând iradierea căldurii în spațiu, asemenea pereților transparenti ai unei sere, ce permit pătrunderea razelor soarelui, dar opresc ieșirea în spațiu a căldurii.

Gazele cu efect de seră au fost

cunoscute încă din secolul al XIX-lea și s-a apreciat rolul lor pozitiv pentru apariția și evoluția vieții pe pământ. Absența acestora ar fi dus la realizarea unei temperaturi în jur de – 15 grade Celsius pe planetă, generând condiții improprii proceselor vitale. Atâta timp cât omenirea a trăit în armonie cu natura, concentrația gazelor cu efect de seră s-a menținut în limite normale. Ca urmare, milenii la rând, clima a rămas neschimbată, stările de vreme succedându-se cu regularitate odată cu anotimpurile.

Unele activități desfășurate de pământeni, cum ar fi exploatarea și utilizarea pe scară largă a combustibililor fosili: petrolul, cărbunii de pământ, gazele naturale pentru producerea energiei electrice și punerea în mișcare a autovehiculelor, dezvoltarea fermelor zootehnice, a culturilor de orez, concomitent cu defrișarea intensă a pădurilor, apariția metropolelor cu platforme industriale și aglomerări umane, au determinat, în ultimele sute de ani, o creștere necontrolată a concentrației gazelor cu efect de seră în atmosferă și, implicit, pericolul încălzirii globale. Cu excepția vaporilor de apă, celelalte gaze cu efect de seră rezultă din activități umane și provin, în special: din arderea combustibililor fosili în termocentrale, în motoarele autovehiculelor; din plantațiile de orez, din fermele zootehnice etc.

Contribuția acestora la producerea efectului de seră, exprimată procentual, se prezintă astfel: dioxidul de carbon 48%, clorofluorocarburile 18%, gazul metan 17%, oxizii de azot 6%. Clorofluorocarburile și oxizii de azot contribuie și la distrugerea stratului de ozon din stratosferă.

În ultima sută de ani, temperatura medie globală a crescut cu 0, 5 grade Celsius, determinând ridicarea nivelului oceanului cu 20-25 cm. În ultimii 200 de ani, omul a produs gaze cu efect de seră mai mult decât a generat natura în mii de ani. Dacă acest proces nu se oprește, atunci temperatura medie, până în 2100, va spori cu aproximativ 5 grade Celsius.

Consecințele acestui fenomen sunt greu de imaginat, constând în topirea

ghețarilor polari și alpini, creșterea nivelului oceanului, inundarea litoralului și a numeroase insule, modificarea habitatului, dispariția a numeroase specii de viețuitoare, stări de vreme neobișnuite precum canicule, incendii de vegetație, ploii torențiale, alunecări de teren etc. Studiile au arătat că în intervalul 1750-2014 ghețarii din Europa au pierdut 2/3 din masa de gheață.

În fața amenințărilor enumerate, oamenii de știință au atenționat liderii politici să întreprindă măsuri pentru stoparea acestui proces. Astfel, în 1992, are loc la Rio de Janeiro *Convenția* ce elaborează *Documentul Cadru al Națiunilor Unite* asupra schimbărilor climatice, menit să determine stabilizarea concentrației gazelor cu efect de seră; în 1997, are loc *Protocolul de la Kyoto*, prilej cu care cele 154 de țări semnatare obligă statele industrial-dezvoltate să reducă până în 2012, față de 1990, cu 5% gazele cu efect de seră. România a participat și ratificat alături de statele Uniunii Europene, Japonia și alte țări, protocolul. SUA, care

la nivel național.

Franța a creat în 2001 *Observatorul Național* asupra încălzirii climatice. A reușit să reducă, prin măsuri adecvate, în intervalul 1990-2006, gazele cu efect de seră cu 22% în industrie și cu 10% în agricultură.

În orașul nostru, efectele încălzirii climatice sunt evidente și măsurabile. Valorile temperaturii aerului indicate de termometrul din fața primăriei sunt superioare cu peste 10 grade Celsius, celor prognozate de meteorologi pentru zona noastră. Dacă am putea monitoriza și alți parametri ai atmosferei locale, cum ar fi procentul de oxigen și cel de dioxid de carbon ne-am da seama cât de nociv este mediul în care trăim!

Considerăm că principala sursă a gazelor cu efect de seră, în cazul Bârladului, nu este industria locală ci traficul auto local, dar mai ales cel de tranzit. Construirea unei centuri ocolitoare se impune cu prioritate. Nu trebuie amânată sub niciun motiv înlăptuirea acestui vital obiectiv!

Traficul greu interurban afectează nu numai calitatea aerului ci și infrastructura rutieră, structura de rezistență a construcțiilor, nivelul zgomotelor, confortul locatarilor. Nu se poate ca un proiect bine documentat în acest domeniu să nu devină credibil și să nu obțină finanțarea cuvenită. E necesar să se canalizeze toate resursele financiare, de care dispune bugetul local, pentru înlăptuirea cât mai grabnică a acestui obiectiv.

Alte măsuri ar putea avea în vedere înlocuirea autobuzelor cu troleibuze în transportul local. Motorul acționat electric nu consumă oxigen și nu generează gaze cu efect de seră. S-a constatat că gazele de echipament emise de motoarele Diesel, conțin nu numai gaze cu efect de seră ci

și alte substanțe periculoase, cancerigene ca: azbestul, arseniul și iverita – produs care în al doilea război mondial a fost folosit ca substanță toxică de luptă.

Dimensiunile relativ reduse ale orașului nostru ar putea fi parcurse prin mersul pe jos, modalitate recomandată de medici pentru menținerea sănătății la orice vârstă. Autoturismele proprietate personală ce umplu parcările și blochează benzile de mers ale rețelei stradale, sunt producătoare de poluare. În unele orașe din țara noastră accesul acestora pe străzile principale, în zilele sfârșitului de săptămână, este interzis.

Deplasarea cu ajutorul bicicletei ar fi mult încurajată dacă ar fi amenajate pe principalele străzi piste pentru acest mijloc de deplasare ecologic individual.

Considerăm că cel mai eficient mijloc de combatere a încălzirii planetei este plantarea de arbori pe întreg domeniul public al așezării: pe trotuarele tuturor străzilor, în parcări amenajate în ultima vreme, pe terenuri de joacă ale copiilor, în incinta unităților publice, pe versanții văii râului ce străbate orașul, pe aleile și căile de acces dintre blocuri etc. încât cea mai mare parte a suprafețelor asfaltate și betonate să fie umbrite de coroanele arborilor.

produc singure 36% din gazele cu efect de seră, au refuzat ratificarea acestui document.

În anul 2000 are loc *Conferința de la Haga*, care analizează aplicarea angajamentelor pentru reducerea gazelor cu efect de seră și stabilește metodele de calculare a emisiilor pentru fiecare țară. Se oferă unele sfaturi practice locuitorilor planetei, precum:

- reducerea volumului gazelor cu efect de seră prin limitarea utilizării autoturismelor în interiorul orașelor, în favoarea practicării mersului pe jos sau cu bicicleta;

- folosirea în locul termocentralelor pe bază de combustibili fosili a centralelor eoliene, hidro și atomoelectrice;

- reducerea consumului de energie prin izolarea termică a locuințelor;

- reciclarea hârtiei, plasticului și sticlei;

- economisirea apei; păstrarea echilibrului natural al ecosistemelor.

În anul 2015 va avea loc *Conferința de la Paris* pe aceeași temă.

Dacă încălzirea planetei este un proces global, măsurile de prevenire trebuie efectuate prin acțiuni locale asumate

Infrastructura verde trebuie să-și găsească loc în orice demers întreprins pe domeniul public al orașului.

Lăudabilă acțiunea de împădurire a celor 110 ha terenuri degradate, situate în zona preorășenească, pe versanții văii Bârladului și a râului Simila, la vest de lacul de acumulare de la Râpa Albastră, inițiată și finanțată de primăria municipiului Bârlad, din fonduri nerambursabile și de la bugetul local. Efectele acestei viitoare păduri vor fi benefice pentru ameliorarea calității mediului, însă acțiunea este tardivă privind protecția lacului împotriva colmatării. Stabilizarea versanților văii râului prin împăduriri și terasări trebuia să precedă construirea barajului. Aceasta cu atât mai necesar în zona noastră unde solurile sunt friabile, pantele accentuate, iar regimul ploilor torențial. În prezent lacul este deja puternic colmatat și impune intervenții costisitoare de dragare.

Pe când o concentrare similară de resurse financiare și umane consacrată acțiunii de împădurire a vetrei orașului?! Totodată ar putea fi transformat în spațiu verde fostul islaz al cartierului Munteni situat între actualul Obor și sediul Centrului de Afaceri Tutova. Zona ar putea deveni, prin împădurire, un obiectiv care să rivalizeze cu grădina publică.

Se știe că plantele verzi sunt singurele care, în procesul specific de hrănire, consumă dioxid de carbon, principalul gaz cu efect de seră și produc oxigenul atât de necesar respirației. Umbrirea întregului spațiu pietonal ar stimula mersul pe jos, promenada, joggingul, în detrimentul utilizării autoturismului personal în deplasările intraurbane.

O cultură ecologică corespunzătoare a posesorilor de autoturisme personale i-ar determina la o conduită ecologică responsabilă, care să-i îndemne să renunțe pe cât posibil la deplasările comode și confortabile intraurbane cu propriul autoturism poluant, pentru a merge la serviciu, la cumpărături, preferând mișcarea în aer liber, în mod sistematic, zilnic, așa cum ne recomandă specialiștii, dacă vrem să fim sănătoși.

Personalități ale muzicii

Sergiu Celibidache

PROF. MARIANA MARIN

S-a născut la Roman, la 12 iunie 1912 și s-a stins din viață la 14 august 1996, la Neuville sur Esone, departamentul Loiret, Franța.

Își începe studiile la Roman, după care la București va urma cursurile Facultăților de Filosofie și Matematică.

În 1945, devine dirijor protempore la Orchestra Filarmonică din Berlin unde va rămâne 5 ani. A dirijat 400 de concerte fiind foarte exigent și devenind incomod pentru unii care l-ar fi preferat pe fostul director, demis temporar întrucât

a colaborat cu naștii.

În perioada următoare, ține cursuri de perfecționare în arta dirijorală la Academia Muzicală Chigina din Viena, la Fontainebleau, în Franța și la München, în Germania.

Va dirija Orchestra Radio din Stuttgart, Orchestra Națională din Paris și Orchestra Simfonică radio din Stockholm, iar în 1979 devine director muzical general al orașului München. În 1996 este numit Director permanent al Orchestrei Filarmonice din München care va deveni una din cele mai bune orchestre din lume.

A dirijat Simfoniile lui Anton Bruckner, Claude Debussy, Maurice Ravel. A compus 4 simfonii Requiem și Concert pentru pian și orchestră.

A devenit cetățean de onoare al orașului München, membru al Academiei Române și Doctor Honoris Causa al Universității din Iași. În 1993 a primit Ordinul Maximilian pentru Știință și Artă în Germania și a fost profesor universitar la Universitatea din Mainz.

A fost în bune relații cu George Enescu și, din unele surse, se pare că erau chiar și rude.

Din bibliografia citită, am aflat că străbunicul lui George Enescu se numea Enea Galin, doar că la un moment dat dânsul ar fi renunțat la numele de Galin în favoarea celui de Enescu.

Tot din surse se spune că Enescu ar fi fost rudă cu familia Galin din Bârlad. El a venit în oraș de mai multe ori având o bună relație cu familia Manolache Costache Epureanu și mai ales cu fiica acestuia, principesa Elena Bibescu, în saloanele căreia s-a lansat la Paris.

PROF. NECULAI GHEȚĂU

Familia Mureșenilor

Din marea familie a artiștilor români (muzicieni, scriitori, interpreți), care au avut un rol deosebit în dezvoltarea culturii românești a făcut parte și familia Mureșenilor, ardeleni cărora le datorăm o deosebită cinste pentru contribuția lor la implementarea idealurilor revoluționare din jurul anilor 1848 în cultura românească din Ardeal.

Astfel – **Iacob Mureșianu** – născut în 1812 în Rebrîșoara și decedat în 1887 la Brașov – a venit în 1837 în Brașov. Timp de aproape 50 de ani a fost profesor și director la Liceul Latino-German, editor și proprietar al primului ziar politic românesc din Transilvania - „Gazeta Transilvaniei”, membru al Academiei române, întemeietor de instituții și întreprinderi precum „Reunirea femeilor române”, „Casina română”, „Fabrica de hârtie Zărnești” etc. În 1840 s-a căsătorit cu Sevastița Nicolau, provenită dintr-o familie importantă de negustori din Șcheii Brașovului. Tot de numele lui Iacob Mureșianu este legat și dansul „Româna”, dans de coloană, dansat astăzi de fetele de la Căpâlna.

Andrei Mureșianu, poet (născut 1816 – Bistrița, decedat 1863 – Brașov), vărul lui Iacob Mureșianu. În anul 1838 se stabilește la Brașov ca profesor și redactor al suplimentului literar „Foaie pentru minte, inimă și literatură” al „Gazetei de Transilvania.” Poet al Revoluției de la 1848 în luna mai a aceluiași

an, la cererea lui Gheorghe Ucenescu, (elevul lui Anton Pann) scrie versurile imnului Revoluției - „Un răsunet”, text neschimbat până astăzi, pentru care a ales o melodie foarte mult cântată în toate provinciile românești, „Din sânul maicii mele” - lua astfel naștere „Deșteaptă-te române” - imnul Revoluției de la 1848 și actualul imn de stat al României post - decembriste.

După Revoluția de la 1848 se angajează ca traducător oficial al Guvernului de la Sibiu până în anul 1861. În 1842, se căsătorește cu Susana Greceanu, fiica preotului din Șcheii Brașovului.

Aurel Mureșianu, (1847 – 1909, Brașov) fiul lui Iacob Mureșianu devenit în 1878 noul director și redactor al „Gazetei Transilvaniei.” Sub conducerea sa, la 4 aprilie 1884 Gazeta se transformă în primul cotidian românesc din Transilvania, tipărit în tipografia „A. Mureșianu.”

Aurel Mureșianu a fost considerat primul ziarist român profesionist din Transilvania care s-a implicat în Mișcarea memorandistă, fiind totodată și unul din apărătorii în procesul memorandiștilor din 1894.

Iacob Petru Mureșianu (1857 – Brașov, 1917 – Blaj) compozitor, dirijor, pianist, pedagog, redactor și publicist, culegător de folclor, fondator de școală muzicală românească în Ardeal și organizator al vieții muzicale și artistice transilvănene, și-a pus măiestria componistică în slujba neamului său la Blaj, unde a activat peste 3 decenii, a organizat învățământul muzical, realizând relevante lucrări religioase în spiritul tradiției greco-catolice. Tot aici, a dat viață ingenioaselor sale creații corale de operă și operetă, fiind fondator al revistei muzicale „Musa română”. A avut numeroși discipoli între care se numără și fiul său, **Iuliu Mureșianu** (1900-1956).

Aurel A. Mureșianu (1889-1950, Brașov) istoric și publicist, nepotul lui Iacob Mureșianu și fiul lui Aurel Mureșianu. Revenit acasă din război se dedică publicisticii. În anul 1913, publică la Brașov cu inițialele A.A.M. lucrarea dedicată bunicului său „Album comemorativ Iacob Mureșianu.” Demn de remarcat este și faptul că, din familia muzicienilor

ardeleni, un rol deosebit l-a avut și **George Dima** (1847 – Brașov, 1925 – Cluj).

Înaintaș al muzicii românești din Ardeal, s-a impus ca personalitate complexă, fiind solist (bas), dirijor, compozitor și pedagog. Creația sa originală și unitară include rafinate lucrări corale, („Ce te legeni codrule”, „La mijloc de codru des”, „Hai în horă” etc.) laice și religioase, inspirate din melosul românesc. A activat la Brașov unde înființează și conduce „Reuniunea corală”, Sibiu unde conduce „Reuniunea de muzică și cântări” înființată de el și la Cluj unde a înființat Conservatorul de muzică.

Pentru atitudinea sa civică și patriotică a fost întemnițat 2 ani, 1916-1918.

Din cele relatate în prezentul material reținem faptul că panteonul muzicienilor ardeleni din cetatea Brașovului, reunește personalități numeroase, înșirate pe parcursul mai multor ani. Dacă au cultivat, în jurul Bisericii Negre muzică apuseană, sau dacă au înnobilit tradiția psaltică la Biserica „Sfântul Nicolae” din Șcheii, cu toții și-au impus talentul și priceperea în slujba muzicii.

Creația și prestația muzicală a acestora - lăuțiști, organiști, pianiști, compozitori, dirijori, soliști vocali, psalți și pedagogi – a fost apreciată ca rodnică și originală în mai toate colțurile lumii, contribuind prin aceasta la înnobilarea vieții culturale și artistice a românilor din Ardeal și nu numai.

Membrii Ansamblului folcloric „Alunelul” al Școlii Gara Banca

**RUBRICĂ DE
PROF. MARIA MARIN**

Între 2004 – 2008, a urmat cursurile Facultății de Istorie, secția Istorie clasică și arheologie. Prin programul Erasmus, a obținut o bursă în perioada septembrie 2007 - ianuarie 2008 la Universitatea din Groningen.

Din anul 2006 a început să participe la campania arheologică de săpături la cetatea Halmyris și Ibida din România, participare care a continuat și în 2007.

În 2006 urmează un curs de limbă neogrecă la Universitatea Alexandru Ioan Cuza Iași.

În perioada ianuarie 2007 – 2008 participă la acțiunea de restaurare a ceramicii Crustumerium în cadrul cursului pentru conservare și cultură materială. În perioada 2008 – 2010, urmează un curs de conservare și restaurare în cadrul Universității din Groningen.

În acest timp activează și ca voluntar în organizarea Congresului Revistei Mediteranea pentru arheologie de la Groningen. În perioada septembrie 2008 – martie 2009 lucrează ca voluntar în laboratorul pentru conservare și cultură materială din Groningen. Va lucra de asemenea, la conservarea și restaurarea fibulelor provenite din campania de săpături de la Crustumerium din Italia. Tot în martie 2009, va participa ca și voluntar la organizarea simpozionului "Arheologie și istorie" din același oraș.

Tinere personalități bârlădene

Laura Mavrichi o împătimită a vieții din trecut

S-a născut la 3 septembrie 1985 la Bârlad. Am cunoscut-o ca elevă a Colegiului Național "Gheorghe Roșca Codreanu" profilul științe sociale în perioada 2000 – 2004. S-a remarcat ca o bună colegă, o elevă conștiincioasă, gata să participe alături de colegi la toate activitățile.

Urmează un curs de scriere academică în limba engleză, precum și unul de limbă olandeză, nivelele 1 și 2 în cadrul Universității din Groningen.

În anii 2009-2010, urmează un nou stagiu în laboratorul de conservare și cultură materială a Facultății de Arheologie a Universității Groningen, apoi la conservarea și restaurarea obiectelor din fier și cupru la SPITS BERGEN în Norvegia, precum și un curs de planificare și efectuare a experimentelor necesare în analiza metodelor de tratament utilizate în conservarea metalelor.

În perioada septembrie 2010 - ianuarie 2011 lucrează ca voluntar la Muzeul Maritim din Groningen, iar prin programul ADLIB se specializează în conservarea hârtiei și inventarierea obiectelor muzeale. Tot în 2011 participă la cursul "Lucrul cu obiectele muzicale" organizat de Muzeul Maritim din Groningen.

Între 2011-2012 participă la cursul de conservare și restaurare realizat în cadrul Facultății de Istoria Artei de la Universitatea din Amsterdam. În această perioadă face un stagiu de pregătire în atelierul Sabimei Vesterhui din Amsterdam, specializându-se în conservarea și restaurarea sticlei și ceramicii și își ia examenul de stat pentru limba olandeză.

Din septembrie 2012 până în ianuarie 2013 a fost voluntar la castelul Amerongen, perfecționându-se în fotografierea și inventarierea obiectelor.

Din 2013 s-a consacrat studiului conservării și restaurării patrimoniului cultural și anume în sticlă, ceramică și piatră la Universitatea din Amsterdam. În vara anului 2013 a continuat să participe la săpăturile arheologice din Crustumerium, Italia asistând și la restaurarea și conservarea ceramicii. În prezent, este masterand al Universității din Amsterdam.

Se împlinesc 10 ani de la terminarea liceului, 10 ani

de specializare în domeniul istoriei, disciplină căreia i s-a dedicat cu toată pasiunea. Nu ne rămâne decât să-i urăm succes în viață!

Ștefan Constantinciu

Ștefan Constantinciu nu este un nume străin locuitorilor municipiului Bârlad. Până de curând acesta a deținut funcția de manager al Spitalului de Urgență "Elena Beldiman."

Articolul de față este o scurtă prezentare a **OMULUI** Ștefan Constantinciu, dincolo de etichetele pe care așa zisa presă s-a grăbit să i le aloc. E o prezentare obiectivă, lipsită de patos a traseului urmat de către Ștefan care a avut ca și finalitate - formarea specialistului de astăzi. Traseul a fost unul obișnuit: copilărie frumoasă, școală, liceu, facultate.

S-a născut la 31 august 1979, mama sa fiind

farmacistă, iar tatăl inginer. În familie a deprins dragostea față de sănătatea aproapelui, dar și față de trecutul istoric al neamului.

A urmat cursurile Școlii Gimnaziale "George Tutoveanu," apoi Colegiul Național "Gheorghe Roșca Codreanu" într-o serie de excepție. Clasa a IX-a a urmat-o la profilul Matematică – Informatică de unde s-a transferat într-a X-a la clasa de Filologie a doamnei Adriana Gorga. Din clasa a X-a s-a dedicat studiului istoriei, participând anual la olimpiadă și obținând rezultate frumoase, precum: locul 4 la etapa națională a Olimpiadei de istorie (clasa a XI-a), o nouă calificare la etapa națională a Olimpiadei (clasa a XII-a).

În 1998 este admis la Facultatea de Istorie din cadrul Universității Babeș Bolyai Cluj Napoca cu media 10 și bursă de stat, dar și la Facultatea de Drept a Universității 1 Decembrie 1918 Alba Iulia. A considerat că va reuși să le îmbine pe amândouă, dar din păcate distanța a fost un impediment. Silit de împrejurări, a continuat să frecventeze doar cursurile Facultății de Drept. În cei doi ani petrecuți la Alba Iulia, s-a remarcat prin câștigarea concursului pe teme de "Dezbatere juridică și parlamentară."

În anul III se transferă la Universitatea Alexandru Ioan Cuza din Iași, unde va începe să frecventeze și cursurile Facultății de Științe Economice. După absolvirea facultății, se angajează ca și consilier juridic la S.C. Rulmenți S.A. unde a lucrat timp de 3 ani de zile.

Între 2004-2009, va fi student al Facultății de Istorie

a Universității Alexandru Ioan Cuza Iași, îndeplinindu-și în acest fel o dorință mai veche. Din 2005 până în 2010 va urma cursurile Facultății de Farmacie din cadrul Universității de Medicină și Farmacie "Grigore T. Popa" Iași, învățământ la zi. După absolvirea facultății lucrează ca și farmacist la Biosfarm alături de mama și sora mai mică Liana, o împătimită a șahului.

Pe parcurs, va deveni și vicepreședinte al Colegiului Farmaciștilor din județul Vaslui, urmând în același timp și un curs de management al unităților sanitare.

Și cum orice om trebuie să-și întemeieze o familie, Ștefan se căsătorește cu fosta sa colegă de colegiu, prietena sa încă din clasa a XI-a, Raluca Mirela Timuc. Raluca este o tânără inimoasă, tenace și foarte bine pregătită. A urmat cursurile Facultății de Limbi Străine din cadrul Universității București, secția engleză-japoneză, precum și ale Facultății de Farmacie din cadrul Universității de Medicină și Farmacie "Grigore T. Popa" Iași.

În octombrie 2013, ocupă prin concurs funcția de manager al Spitalului de Urgență "Elena Beldiman."

Răbdarea și perseverența ce îl caracterizează au fost calitățile ce l-au ajutat pe Ștefan să câștige inimile nu doar ale personalului medical, ci și ale cetățenilor municipiului Bârlad. În scurtul mandat, s-a implicat în procesul de igienizare a spitalului, de oferire a unor condiții mai bune de tratament pacienților și de lucru personalului angajat. În urma celor două baluri caritabile organizate din inițiativa sa, s-a achiziționat aparatura medicală necesară secției ATI. A încheiat un parteneriat cu organizația "Farmaciștii fără frontiere" ce a donat spitalului medicamente. Cu tărie cred că a fost singurul manager al vreunei unități spitalicești din țară, care din fonduri personale a cumpărat aparatură medicală, a acordat burse medicilor.

În timpul liber, Ștefan și soția sa se ocupă de educația fiului lor, scrie versuri, călătoresc, fac fotografii.

Consider că bârlădenii ar trebui să fie mândri de un astfel de tânăr ambițios.

Toate gândurile mele bune sunt îndreptate spre tine, Ștefan! Mult succes în toate activitățile pe care le vei întreprinde!!

UNIC ÎN BÂRLAD!
Etaj 1, Camera 19
3 lei/ședința

APARAT AEROSOL CU ULTRASUNETE

Nebulizatorul Suchatzki este produs în Germania și este creat în special pentru uz spitalicesc, caracteristicile de bază fiind adaptabilitatea, flexibilitatea și siguranța la operare. Având posibilitatea nebulizării de soluții medicamentoase, lichide salin, minerale, termale și arome se pot trata eficient o gamă foarte vastă de afecțiuni:

- Bronșită;
- Pneumonie;
- Astm bronșic;
- Traheită;
- Laringită;
- Deshidratare;
- Mucoviscidoză;
- Pre/post operativ;
- Faringită;
- Sinuzită, etc.

CABINETUL ROMSOUND PROTEZARE AUDITIVA

al C.A.R.P "Elena Cuza" Bârlad

Etaj 1, Camera 14

romsound

să ne auzim mai bine

CABINETUL DE KINETOTERAPIE SI REFLEXOTERAPIE

TRATAMENT	MEMBRI	NEMEMBRI
KINETOTERAPIE		
MASAJ TERAPEUTIC		
REFLEXOTERAPIE	25 LEI	40 LEI
ELECTROTHERAPIE		
ULTRASUNETE		
VENTUZE VACUUM	5 LEI	5 LEI

KINETOTERAPEUT: DANIELA TEODORU

FLORI

ORIZONTAL: 1) Numele a două plante, una cu flori albe-albăstrui, cealaltă cu flori gălbui-roșietice, întrebuințate în medicină – Stânjenel. **2)** Florile pictate de Ștefan Luchian – Erbacee cu flori roșii-purpuriu dispuse în spic (pl.). **3)** Alt nume dat viorelei. **4)** Muncitori feroviari – Poetul actor, autorul poeziilor „Floare” și „Toți crinii” (Emil). **5)** Parte a mâneicii ornamentată cu flori... –...la această cămașă din portul nostru popular. **6)** Drumul printre flori – Arbust tropical, cu flori galbene sau albe, parfumate. **7)** Primele zambile! – Florile în formă de cupe și de diferite culori. **8)** Bucată de pânză – Nina Olaru. **9)** Întins – Tei! – Pădure în apropierea Parisului. **10)** Floarea societății – Cereală cu inflorescența în formă de spic. **11)** „Eficacitatea biologică relativă” (abr. med.) – Erbacee cu flori albe sau liliachii plăcut mirositoare.

VERTICAL: 1) Încăperea unde se țin florile iarna – Plantă exotică ornamentală, cu flori roșii, albe sau roz. **2)** Floare albastră – Plantă decorativă tropicală, cu flori albe, răscucite în formă de cornet – Specie de liliac. **3)** Frunzișoarele care alcătuiesc corola unei flori (pl.) – Nume dat unor plante erbacee dintre care una are flori verzi și frunze comestibile, iar alta are frunze roșii și flori purpuriu. **4)** Floarea-de-paie (pl.). **5)** Florile vieții – Arbore înrudit cu paltinul, cu flori mici, așezate în ciorchini. **6)** Localitate în SUA – Erbacee cu flori mari, albe, cu fructe gălbui și lemnoase (pl.). **7)** Marea familie a plantelor cu flori – 13 ghiocel! **8)** Alfa și Omega – Floarea care crește pe ramuri, la niveluri diferite (masc.). **9)** Câmpenești (fem.) – Fir vegetal. **10)** Ileana Roșu – Arbore cu frunze mari, cu flori albe-gălbui, puternic parfumate – Leguminoasă cu flori liliachii sau albe și cu fructe păstăi. **11)** Erbacee cu flori mici, albăstrui sau roșietice, în formă de spiculețe – Plantă numită în popor laptele câinelui.

Dicționar: EPAR, ANO, AIOR.

1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												

PRIN PĂDURE

ORIZONTAL: 1)

Pădure tânără – Copac cu flori albe și cu fructe comestibile. **2)** Pădure mică, tânără și deasă – Pădure lângă Paris. **3)** Liric clujean, autorul poeziei „Grădina-parc” (Emil) – Arbust rășinos cu frunzele verzi, în formă de ace. **4)** Desiș într-o pădure – Hoți. **5)** Copaci mici, piperniciți (pop.) – Codrin Dumbravă. **6)** Ion Minulescu – Pădure ecuatorială din bazinul Amazonului – Frunzele copacilor. **7)** Arbore tropical din America, cu lemnul foarte rezistent – Masiv muntos în Carpații Orientali, unde se află codrul secular Slătioara. **8)** Arbori exotici cu frunzele palmate și cu trunchiul verde – Crustaceu. **9)** Bucăți de liliac! – Arbust ornamental cu flori mari, galbene, plăcut mirositoare. **10)** Râul din taigaua siberiană (Rusia) – Copac înalt cu scoarță netedă și cu lemnul tare – A opri apa printr-un zăgaz (reg.). **11)** Familie de arbori rășinoși, cu frunze aciculare și cu flori grupate în conuri – Arbustul de pe malul apelor de munte.

VERTICAL: 1) Șefii pădurarilor (înv.) – Arbore înalt cu scoarța netedă alb cenușie. **2)** Limba în care a fost tradusă cartea lui Liviu Rebreanu „Pădurea spânzuraților”, în 1966, apărută la Moscova – Arbusti decorativi cu flori albe, mirositoare. **3)** Salcâmi (reg.) – Arbust sălbatic, cu flori albe și frunze roșii, necomestibile. **4)** Alunițe (reg.) – Pădureni sau Crâng din județul Vaslui – Andrei Arbore. **5)** Gelu Albu – Arbore înalt, cu tulpina dreaptă, cu frunzele adânc crestate, cu lemnul tare. **6)** Fagi pe jos! – Arbust înalt de 2-5 m, cu frunze rotunde și cu fructe comestibile – Florin Eremia. **7)** Codul unui aeroport din Finlanda – Deal în Coreea de Sud. **8)** Arbore ornamental originar din China, înalt, cu frunze compuse și cu flori mici, verzi-gălbui – Ulpiu Gorun. **9)** Cărți din trecut – Resort. **10)** A lua cu sila – Arbore cu tulpina dreaptă, cu coroana rară, cu frunze compuse. **11)** Dușmănie – Arbusti cu flori galbene-verzui, cultivați pentru fructele lor comestibile. **12)** Arbust mediteranean, cu flori roșii și cu fructe cu coaja roșie, grosă și cu multe semințe – În ruină!

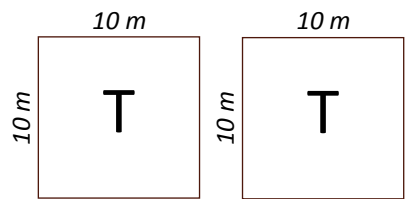
Dicționar: EPAR, LIL, ONIA, IZI, NECI, EFRV, IBAE.

1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												

FLORI...
(Monoverb: 4-9)

...ȘI COPACI
(Triverb: 6, 2, 5)

Dezignat: Flor: SIFCA - IRIS - ANEMONNE - URI - L - TOPORAS - C - ACARI - BOTTA - ALTTA - IE - ALEE - ACACIA - ZA - LALETE - I - A - SERVET - NO - LAT - TI - EPAR - ELITA - GRAU - EBR - ROINITA. Prin pădure: CRANG - SCORUS - HUCCEAG - EPAR - ISAC - IENUPAR - HATIS - FURI - O - A - I - TARSU - CD - IM - SELVA - FOI - ACAJU - RARAU - PLATANI - RAC - LIL - R - BUCSAU - ONIA - FAG - IZI - PINACEE - ANIN. Flor: MARGARETE. Și copaci: ARTĂRI DE MUNTE.

Viața noastră văzută de epigramiști

Starea națiunii

Deși se pare că-i „debilă”,
Ea deocamdată e stabilă,
Dar vai și-amar de guvernare,
Să n-aibă națiunea stare!

Constanța APOSTOL

Parlament

Aleșii noștri nu se contrazic
Votează legi ce au desigur rost:
O parte ce nu schimbă mai nimic,
Iar altele ce-ncurcă și ce-a fost!

Gheorghe LEU

Exercițiu de logică politică

Paradoxul – eu l-accept,
Chiar când alții pot să-l nege:
Statul ăsta-i stat de drept
Dominat de fără-de-lege!

George CORBU

Vestea rea

E dezastrul, dragul mamii,
Iar s-a anunțat la știri:
Mai ceva ca un tsunami
Vine... valul de scumpiri.

Ion MITICĂ

Taxa de primă înmatriculare

„Fumărit” - odinioară,
Azi - impozit în „lei grei”.
Nu sin(taxa) ne omoară,
Ci „morfologia” ei!

Gheorghe SUCIU

Politicieni de duzină

Din atâția demnitari
Cu statut de tipi notabili,
Sunt și mulți parlamentari,
Dar mai mulți par... lamentabili.

Eugen ALBU

Destin basarabean

Având o viață grea și-amară,
Trăim din dragostea de țară,
Iar când dorim și noi bucate –
Din munca prin străinătate!...

Gheorghe BĂLICI

Conducătorii noștri

Îi văd ca niște corifei
Pe lângă care toți sunt mici
Și-atunci când trec pe lângă ei,
Îmi vine să pocnesc din bici.

Gheorghe BĂLĂCEANU

Politicienilor demagogi

Ne mint întruna pe ecran
Și un dentist, întâmplător,
E singurul contemporan
Ce se mai uită-n gura lor.

Valerian Ion LICĂ

Viața

Din omeneștile comori
E – hotărât – cea mai ciudată:
Deși n-o dăm decât o dată,
Ne-o risipim de mii de ori.

Mircea TRIFU

Alternativa săracului

Când durerile te-ngheață
Stai proptit de-o întrebare:
Îți vinzi casa pantru viață
Ori o lași de-nmormântare?!?

Nicolae BRELEA

La medic

În anticameră, pe soră
Informativ o întrebai:
„Primește la această oră?”
„Primește... orîșicînd îi dai!”

Sorin BEIU

De regim

Cînd ficatul vrea un stimul
Cu produse delicate,
Cum să mai susții regimul
Cu-așa prețuri... piperate?!

Iulian BOSTAN

Vremuri

Oricum o dai, oricum o-ntorci,
Se schimbă lumea, vrei – nu vrei.
Ieri pâinea o dădeam la porci
Azi n-o mai dăm, că ne-o iau ei!

Ion CĂNĂVOIU

Prețul lucrărilor agricole

Țăranul, simplu în cuvînt
Și port, privește singurel
Cum intră banii în pămînt
Mai repede ca el...

Vasile-Til BLIDARU

Crăciun de pensionar

Cum o dau și cum o-ntorc,
N-o să mai mănînc piftie,
Că toți banii pentru porc...
I-am dat azi la farmacie!

Viorel MARTIN

Inscripție pe o cruce

Chinuit de-un singur gând,
Zbuciumul îi fu-n zadar:
Moartea-l prinse așteptînd
Titlul de proprietar!

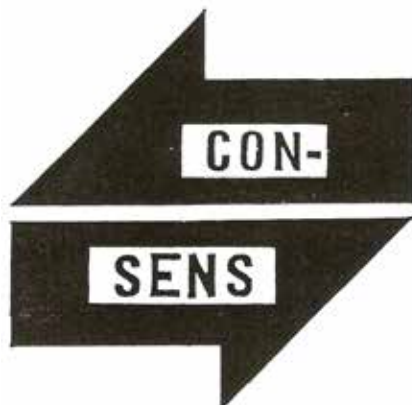
Ștefan MARINESCU

Definiția eternității

Eternitate, un cuvînt banal
Și-n cazul că-l supui unei extensii,
Se poate defini ca interval,
Ce se prelinge între două pensii.

Constantin IURAȘCU-TATAIA

Pagină realizată de
NELU VASILE-NEVA

AJUTOARELE NERAMBURSABILE

ce se pot acorda membrilor începând cu data de 01.01.2015 (Hotărârea Consiliului Director nr. 104/22.12.2014)

I. CONDIȚII GENERALE DE ACORDAREA AJUTOARELOR NERAMBURSABILE:

- VECHEME ÎN ASOCIAȚIE – MINIM 36 LUNI (pct. II 2, 3, 4, 5, 6 și 8);
- COTIZAȚIA LUNARĂ LA ZI;
- CONTRIBUȚIA LUNARĂ LA ZI;
- RATELE LA ÎMPRUMUT LA ZI (DACĂ ESTE CAZUL);
- SĂ NU FIE ÎNCADRAT ÎN NOȚIUNEA DE "RĂU-PLATNIC";
- SĂ NU FI BENEFICIAT DE NICI UN AJUTOR NERAMBURSABIL BĂNESC ÎN ULTIMII 3 ANI;
- VALOAREA CUMULATĂ A TUTUROR AJUTOARELOR PRIMITE SĂ NU DEPĂȘEASCĂ 50% DIN VALOAREA FONDULUI COTIZANT;
- EXISTENȚA POSIBILITĂȚILOR ȘI RESURSELOR FINANCIARE.

ATENȚIE

ÎN CAZUL AJUTOARELOR NERAMBURSABILE ACORDATE CA PROCENT DIN VALOAREA FONDULUI COTIZANT SE VA LUA ÎN CONSIDERARE VALOAREA FONDULUI COTIZANT EXISTENT LA FINELE ANULUI PRECEDENT

II. CLASIFICAREA AJUTOARELOR NERAMBURSABILE:

Nr. Crt.	FELUL AJUTORULUI ACORDAT	CUANTUMUL	CONDIȚII SPECIFICE
1	Ajutoare nerambursabile materiale (facilități și servicii – cabinete medicale, magazine, ateliere de prestări servicii, saloane, etc...).	Nelimitat.	Se acordă la solicitarea membrilor cu legitimația vizată trimestrial, semestrial sau anual.
2	Ajutor nerambursabil pentru decontarea unei cote-părți din costul biletului de tratament în stațiunile balneare.	10% din valoarea fondului cotizant, dar nu mai mult de 80 lei	Se acordă pe bază de documente justificative (vezi afișier).
3	Ajutor nerambursabil pentru membrii aflați în nevoi (fără venit sau cu un venit până la 600 lei).	Până la 10% din valoarea fondului cotizant, dar nu mai mult de 150 lei.	Se acordă pe bază de anchetă socială și alte acte justificative (vezi afișier).
4	Ajutor nerambursabil în caz de incendiu (la casă sau anexe, dacă nu este din culpa membrului), inundații, cutremure, alunecări de teren și alte evenimente cu implicare de pierderi materiale.	Până la 15% din fondul cotizant, dar nu mai mult de 300 lei.	Adeverință de la Primărie, Pompieri, anchetă socială și pe baza soluției organelor judiciare (Parchet, Judecătoria, Tribunal, Curte de Apel) în cazul incendiilor și altor evenimente.
5	Ajutor nerambursabil în caz de boli incurabile, pentru pierderea unui organ vital (picior, mână, ochi, etc...) membrilor cu un venit până la 1.000 lei.	Între 10%-20% din valoarea fondului cotizant, dar nu mai mult de 400 lei.	Se acordă pe bază de anchetă socială și alte acte justificative (vezi afișier).
6	Ajutoare nerambursabile acordate cu ocazia unor zile laice și religioase, precum și pentru probleme sociale, culturale, sportive și excursii.	În funcție de posibilitățile financiare ale asociației în cuantumul stabilit de Consiliul Director raportat fondului cotizant.	Se acordă membrilor și în special celor implicați activ în organizarea și desfășurarea activităților asociației.
7	Ajutor de fidelitate	În funcție de posibilitățile financiare ale asociației în cuantumul stabilit de Consiliul Director.	Se acordă membrilor cu fond cotizant de minim 3000 lei și fără ajutoare rambursabile sub formă de împrumut în ultimele 12 luni.
8	Ajutoare acordate de Președinte și Consiliul Director	Membrilor aflați temporar în dificultate financiară, precum și în nevoi, dar nu mai mult de 15% din valoarea fondului cotizant.	Stare de necesitate, caz fortuit, caz de urgență, situație materială precară, nevoi speciale, etc.
9	Ajutorul de deces	Conform grilei de ajutor deces: minim 8 luni – 1 an = 120 lei ; maxim 30 ani = 1410 lei ; peste 30 ani, câte 40 lei / an.	Se acordă rudelor până la gradul 4, soțului supraviețuitor, împuternicitului (-ților) sau persoanei ce a suportat cheltuielile de înmormântare pe bază de documente justificative.

*Ajutoarele de la punctul II. 1 se acordă permanent.

*Ajutorul de la punctul II. 4 se acordă în situațiile enumerate.

*Ajutoarele de la punctul II. 7 se acordă anual.

*Ajutoarele de la punctul II. 8 se acordă ocazional.

*Ajutoarele de la punctele II. 2, 3, 5 și 6 se acordă o singură dată la 3 ani.

NOTĂ: Aceste ajutoare se pot acorda membrilor în funcție de posibilitățile financiare; valoarea însumată a tuturor ajutoarelor primite de un membru nu poate depăși 50 % din valoarea fondului cotizant cumulat, în condițiile stabilite de Consiliul Director.

Persoane de bună credință ce au contribuit în anul 2014 la protecția socială a membrilor Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad

În cadrul acestei secțiuni ne propunem a aminti **contribuția persoanelor fizice sau juridice** ce de-a lungul anului **2014** ne-au sprijinit fie material, fie intelectual în activitățile de protecție socială întreprinse sub egida Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza.”

În acest sens, menționăm faptul că **suma totală obținută din donații** în anul **2014** este de **290.553** lei la care au contribuit un număr de **1.700 persoane**, din care **60 persoane juridice** și **1.640 persoane fizice**.

În această categorie, înscrinem și ajutorul venit din partea **voluntarilor și colaboratorilor** noștri, ce s-au implicat trup și suflet în activitățile culturale, sociale, sportive desfășurate de către asociația noastră.

Amintim totodată și contribuția unui număr de **929 persoane** ce au ales să direcționeze **2% din impozitul pe venit**, sumă ce s-a ridicat în anul 2014 la cifra de **32.121 lei**.

Tot aici, înscrinem și ajutorul oferit de către firma **S.C. Confecții S.A. Bârlad** ce a acordat unui număr de **620 de persoane membre C.A.R.P. cămăși** în valoare de **27.180 lei**.

Menționăm aici și **ajutoarele sub formă de donație** recepționate de către Casă și direcționate către diferite **cazuri umanitare, sociale**. În anul **2014**, s-au oferit astfel de ajutoare unui număr de **13 persoane**, sprijin ce s-a ridicat la valoarea de **2.502 lei**.

Nu putem uita nici **entitățile juridice ce ne-au fost alături în anul 2014**, oferindu-ne ajutorul lor în mod sincer și dezinteresat, precum: **Prefectura județului Vaslui, Consiliul județean Vaslui, Primăria municipiului Bârlad, primăriile din comunele unde Casa deține sucursale, Casa de Cultură a Sindicatelor „George Tutoveanu” Bârlad, Muzeul „Vasile Pârvan”, Teatrul „Victor Ion Popa”, Centrul „Mihai Eminescu”, Sindicatul Liber al Pensionarilor prin președinte Popa Catinca, Poliția municipiului Bârlad, Tipografia S.C. Irimpeș S.R.L., mass media locală și alții.**

De asemenea, aducem pe această cale mulțumiri și celor **168 persoane** ce au sprijinit manifestările dedicate **aniversării a 116 ani de la înființare și a 60 de ani de la reorganizarea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza”** ce au donat suma de **26.044 lei**.

Redăm mai jos toate aceste persoane ce au fost alături de Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” pe parcursul anului 2014, susținând demersurile întreprinse de către aceasta și adresăm pe această cale sincere mulțumiri și urări de sănătate și prosperitate.

SC Algo SRL - Alba Iulia
SC Alice & Cristi Farm SRL - București
SC AMC Vector SRL - Bârlad prin Hriscu Vlad Andrei
SC An&An Consult – Grăjdeni prin Ciobanu Andrei
SC Apcost SRL - Dragomirești, județul Neamț
SC Bionativ SRL - București
SC Casa Auto SRL - Iași
Catană I I - Arad
CMI Doctor Ichim Laurenția Adriana - Bârlad
CMI Doctor Ivan Aura Andreea - Bârlad
CMI Doctor Dornianu Rodica - Bârlad
SC Confecții SA - Bârlad
SC Cormoran SRL - Vaslui prin Solomon Nicolae
SC Cozelmimon SRL - Bârlad
SC Crismih SRL - Bârlad prin Mihăilă Cristinel
SC Crizantema SRL - Bârlad
SC Dacia Plant SRL - Sebeș, județul Alba
SC Damar General Trading - București
SC Depal SRL - Sânbotin, județul Vâlcea
SC Echo Plus SRL - Timișoara
SC Electroinst Scînteie Bârlad prin Scînteie Cezar
SC Energoconstruct SRL - Bârlad
SC Fares Trading SRL - Orăștie, județul Hunedoara
SC Gamisoft SRL - Bârlad prin Silion Gabi
SC Geliman SRL - Piatra Neamț
SC General business system SRL - București
SC Gerocossen SRL - București
SC Good Days Therapy - București
SC Green Power Distribution SRL - București
SC Hofigal Export Import SA - București

SC Iris Company - Bârlad
Kaufland România SCS - Vaslui
SC Maralcom SRL - Bârlad
SC Matias SRL - Onești, județul Bacău
SC Mertecom SRL - Bârlad
SC Metrorep SRL - Bârlad prin Roșu Ștefan
MM Cerasus Distribution - Vânători, județul Galați
SC Negocomis SRL - Bârlad prin Gifu Gheorghe
SC Nextel Invest SRL - Focșani prin Pancu Daniel
SC Nutrimag biostore SRL - Tulcea
SC Nys Experience SRL - București
SC Odelim SRL - Bârlad
SC Oted Grup SA - Iași
SC Ovisim comercial SRL - Bârlad
PFA Doctor Cojocaruc Lucian - Bârlad
SC Pontica Investment SRL - București
Romașc C Alexandru I.I. - Bârlad
SC Romeuro Service - Iași
SC Sano Vita SRL - Râmnicu Vâlcea
SC Sermeto SRL - Bacău
SC Soiaprodukt SRL - Arghireș, județul Sălaj
SC Stingtor SRL - Bârlad
SC Tiparul SRL - Bârlad prin Stoian Neculai
SC Tis Farmaceutic SA - București
SC Tomis Ancuta 93 SRL - Bârlad
SC Triton SRL - Iași prin Cocea Viorel
SC Vanbet SRL - Sălcioara, județul Vaslui
SC Vegis SRL - Brașov
SC Verbo International SRL - București
SC Vertrantis SRL - Bârlad prin Rusu Mihaela

SC Zoldvadasz Internațional SRL - Belin, județ Covasna
 SC 3D Bioservsan SRL - Bârlad prin Cătănoiu Mugurel
 Alexandru Mioara - Sat Popeni, Comuna Zorleni
 Antofi Arina Geta - Sat Voinești, Comuna Voinești
 Antohi Romel - Sat Pogana, Comuna Pogana
 Apostol Alexandrina - Sat Tutova, Comuna Tutova
 Apostol Grigoriță - Sat Tutova, Comuna Tutova
 Avarari George - Sat Coroiști, Comuna Coroiști
 Bahrim Anca Nicoleta - Sat Raiu, Comuna Murgeni
 Barbu Tony - Bârlad
 Bădrăgan Ioan - Sat Popeni, Comuna Zorleni
 Bărbăscu Tanța - Sat Hălărești, Comuna Iana
 Băgu Laura - Sat Popeni, Comuna Zorleni
 Bejenaru Vrabie Sandu - Bârlad
 Berteza Ioan - Sat Ciocani, Comuna Ciocani
 Bizim Anica - Sat Popeni, Comuna Zorleni
 Bîgu Catinca - Sat Perieni, Comuna Perieni
 Bîrsan Luiza - Sat Voinești, Comuna Voinești
 Blănaru Maria Elena - Sat Mălușteni, Comuna Mălușteni
 Bogos Gina Anişoara - Sat Vişoara, Comuna Vişoara
 Boidache Cristinel Marius - Sat Hălărești, Comuna Iana
 Bolgar Cătălina - Bârlad
 Bolgar Lucian - Bârlad
 Boroş Dumitru - Bârlad
 Bosnea Catinca - Sat Hălărești, Comuna Iana
 Bostaca Ionel - Sat Gherghești, Comuna Gherghești
 Budeanu Maria - Sat Ciocani, Comuna Ciocani
 Budeanu Silvia - Sat Ciocani, Comuna Ciocani
 Burghilea Mihaela - Bârlad
 Butnaru Florin - Sat Vadurile, Comuna Iana
 Butunoi Veronica - Bârlad
 Buța Gena - Sat Blăgești, Comuna Blăgești
 Caloianu Gheorghe - Sat Ivești, Comuna Ivești
 Capră Dana Laura Rita - Bârlad
 Carp Mihai - Bârlad
 Cavaleru Maricel - Sat Fălciu, Comuna Fălciu
 Călin Ioan - Sat Gherghești, Comuna Gherghești
 Căpraru Gheorghe - Sat Gherghești, Comuna Gherghești
 Căpraru Oana Diana - Sat Lunca, Comuna Gherghești
 Căpraru Viorel - Sat Popeni, Comuna Zorleni
 Cărbăuț Elena Mădălina - Bârlad
 Cernat Romică - Sat Unțești, Comuna Bogdănești
 Chelaru Daniela Tița - Sat Popeni, Comuna Zorleni
 Chelaru Tatiana - Sat Popeni, Comuna Zorleni
 Chelaru Victoraș - Sat Popeni, Comuna Zorleni
 Chiriac Mitrița - Sat Popeni, Comuna Zorleni
 Chiriță Maricica - Bârlad
 Chituță Frosica - Bârlad
 Cilibiu Laurențiu - Bârlad
 Ciobîcă Paraschiva - Bârlad
 Ciobotaru Jănica - Orașul Agigea, județul Constanța
 Clime Ionel - Bârlad
 Clisu Cristian Paul - Bârlad
 Codreanu Catinca - Sat Hălărești, Comuna Iana
 Codreanu Elena - Bârlad
 Codreanu Tatiana - Bârlad
 Coman Maricica - Bârlad
 Comănescu Claudia - Bârlad
 Cozma Bogdan Ciprian - Bârlad
 Cozma Constanța Magdalena - Medic Bârlad
 Cozma Cristian Cătălin - Bârlad
 Cozma Ingrid Daniela - Bârlad
 Creangă Ion - Sat Iana, Comuna Iana
 Creangă Nicolae - Satul Șuletea, Comuna Șuletea
 Croitoru Aristotel Corneliu - Bârlad
 Damian Costică - Sat Epureni, Comuna Epureni
 Damian Felicia - Sat Epureni, Comuna Epureni
 Dima Dumitru - Bârlad
 Dima Elena - Bârlad
 Dobrea Rodica - Bârlad
 Dobrin Fănică - Bârlad
 Dobrin Ioan - Bârlad
 Dobrin Mihai - Sat Ciocani, Comuna Ciocani
 Dominte Adrian - Orașul Huși, Județul Vaslui
 Dominteanu Dana - Sat Voinești, Comuna Voinești
 Dulgheru Catinca - Sat Alexandru Vlahuță, Com Al Vlahuță
 Dulgheru Mitrița - Sat Alexandru Vlahuță, Com Al Vlahuță
 Dumitrașcu Catrina - Sat Hălărești, Comuna Iana
 Dumitrașcu Dumitru - Bârlad
 Dumitrașcu Edith Mirela - Bârlad
 Dumitrașcu Gheorghe - Bârlad
 Dumitrașcu Nicu - Orașul Huși, Județul Vaslui
 Dumitriu Silvia - Bârlad
 Enache Roxana - Bârlad
 Enache Silviu Aurelian - Bârlad
 Enea Cătălin - Bârlad
 Filip Paulina - Bârlad
 Filip Stelian - Bârlad
 Filiuță Ileana - Sat Mălușteni, Comuna Mălușteni
 Fitcal Mircea - Bârlad
 Fitcal Silvia - Bârlad
 Florea Elena - Bârlad
 Florea Maria - Sat Perieni, Comuna Perieni
 Florea Maria Elena - Bârlad
 Gavrilă Ionuț Constantin - Preot Comuna Frunțișeni
 Gavrilă Mariana - Bârlad
 Gavrilă Mirela - Sat Frunțișeni, Comuna Frunțișeni
 Gheorghiu Cătălin - Bârlad
 Gherghescu Laurențiu - Bârlad
 Ghiur Ecaterina - Sat Vinderei, Comuna Vinderei
 Ghiur Leonard - Sat Vinderei, Comuna Vinderei
 Ghiur Mădălina - Sat Vinderei, Comuna Vinderei
 Ghiur Radu - Sat Vinderei, Comuna Vinderei
 Gițu Maricel - Primar Comuna Pogana
 Gociu Eugen - Sat Ciocani, Comuna Ciocani
 Grădinaru Mihai - Bârlad
 Grădinaru Mona Larisa - Bârlad
 Grădinaru Rareș Ștefan - Bârlad
 Grigoraș Florin - Orașul Murgeni,
 Grigoraș Neti - Orașul Murgeni
 Grigore Doinița - Sat Banca, Comuna Banca
 Gudulea Aurel - Bârlad
 Guțu Maria - Bârlad
 Hazu Gheorghe - Bârlad
 Helgiu Alina Eugenia - Bârlad
 Hobjilă Aurel - Bârlad
 Hozu Lenuța - Sat Perieni, Comuna Perieni
 Hriscu Cristina Mihaela - Bârlad
 Hriscu Vlad Andrei - Bârlad
 Hrișcă Gabriela - Bârlad
 Huștiu Mariana - Bârlad
 Huzum Daniela - Sat Fălciu, Comuna Fălciu
 Ibănescu Nixon Neculai - Primar Comuna Gherghești
 Iftimie Lenuța - Sat Popeni, Comuna Zorleni
 Iftimie Virginia - Bârlad
 Ilie Mihaela - Sat Băcani, Comuna Băcani
 Iorgu Mihaela - Sat Popeni, Comuna Zorleni
 Irimescu Ioan - Bârlad
 Irimia Mihai - Gherghești
 Istrate Angela - Sat Hălărești, Comuna Iana
 Istrate Dorel - Sat Lunca, Comuna Gherghești
 Istrate Vasile - Sat Hălărești, Comuna Iana
 Ivan Adriana - Sat Zorleni, Comuna Zorleni
 Ivan Veronel - Sat Simila, Comuna Zorleni
 Ivașc Gheorghe - Sat Iana, Comuna Iana
 Leu Irina - Bârlad
 Lică Ion - Sat Tomești, Comuna Pogana
 Linguraru Jenică - Sat Fălciu, Comuna Fălciu
 Lipșa Viorel - Bârlad
 Lovin Alexandra - Sat Popeni, Comuna Zorleni
 Lovin Catinca - Sat Hălărești, Comuna Iana
 Lovin Gheorghe - Sat Hălărești, Comuna Iana

Macovei Maria - Sat Ciocani, Comuna Ciocani
 Macsim Gabriela - Bârlad
 Marin Alexandru - Bârlad
 Matei Constantin - Primar Comuna Băcani
 Maxim Mihaela - Bârlad
 Micu Claudiu Eugen - Bârlad
 Mihai Andrei Nicolae - Bârlad
 Mihai Lenuța - Bârlad
 Mihai Maria - Bârlad
 Mihai Nicolaie - Bârlad
 Mocanu Marieta - Zorleni
 Moisuc Maria - Bârlad
 Moraru Costel - Primar Comuna Puiești
 Munteanu Ionel - Primar Comuna Ciocani
 Munteanu Luminița - Bârlad
 Muntianu Maria - Bârlad
 Năstase Claudiu - Sat Ciocani, Comuna Ciocani
 Năstase Traian - Sat Ivești, Comuna Ivești
 Neagu Dorel - Sat Popeni, Comuna Zorleni
 Nechita Ioan - Bârlad
 Nedelcu Radu - Bârlad
 Nenița Andreea Ani - Bârlad
 Nenița Petru Sorinel - Bârlad
 Nestor Gabi - Bârlad
 Nica Daniel - Sat Roșiești, Comuna Roșiești
 Nica Maria - Sat Roșiești, Comuna Roșiești
 Nistor Dumitru - Bârlad
 Nistor Paraschiva - Sat Silișteea, Comuna Iana
 Parfene Constantin - Sat Șuletea, Comuna Șuletea
 Parfene Ioana - Sat Șuletea, Comuna Șuletea
 Patrichi Loredana Elena - Bârlad
 Pavel Livia - Bârlad
 Păvălașc Viorel - Sat Bogdănești, Comuna Bogdănești
 Perju Sebastian - Bârlad
 Petrea Claudiu - Bârlad
 Petrea Virginica - Sat Perieni, Comuna Perieni
 Pintilie Raluca Elena - Zorleni
 Pîslaru Camelia Georgiana - Grivița
 Popescu Eugen Florinel - Bârlad
 Potîrniche Daniela Elena - Bârlad
 Potîrniche Mărioara - Sat Ghidigeni, Com Ghidigeni, Jud Galați
 Potîrniche Virgil - Bârlad
 Prisecaru Vasile - Bârlad
 Prisecaru Victoraș - Sat Popeni, Comuna Zorleni
 Pruteanu Liliana - Sat Popeni, Comuna Zorleni
 Purcariu Paraschiva - Sat Fălcui, Comuna Fălcui
 Radu Eugen - Sat Puiești, Comuna Puiești
 Rădescu Liviu - Bârlad
 Rășcanu Carmen Mihaela - Bârlad
 Râncu Liviu Adrian - Bârlad
 Rîncu Georgeta - Bârlad
 Rîpan Adriana - Bârlad
 Rîpan Rodica - Bârlad
 Rîpan Sorin - Bârlad
 Roibu Veronica - Bârlad
 Romașc Nelu - Sat Voinești, Comuna Voinești
 Roșca Vasile - Primar Comuna Perieni
 Rusu Mihai - Sat Gherghești, Comuna Gherghești
 Scripcaru Ion - Sat Iana, Comuna Iana
 Staș Ioan - Bârlad
 Stavarachi Ghe - Sat Silișteea, Comuna Iana
 Stoica Adrian - Sat Bădeana, Comuna Tutova
 Stoica Dorina - Bârlad
 Stoica Lucian - Sat Zorleni, Comuna Zorleni
 Stupurac Maria - Bârlad
 Surugiu Paul (Fuego) - Comuna Snagov, județul Ilfov
 Șiberescu Tincuța - Bârlad
 131 membri CAR prin Pavel Livia
 50 membri Sucursala Băcani prin Ilie Mihaela
 50 membri Sucursala Viișoara prin Bogos Gina Anișoara
 30 membri Sucursala Iana prin Totolici Alina Mihaela
 29 membri Sucursala Coroiești prin Zanet Rodica
 25 membri Sucursala Banca prin Grigore Doinița
 20 membri CAR prin Lazăr Larisa
 18 membri CARP prin Potîrniche Daniela Elena
 2 membri CARP prin Chituța Frosica
 2 anonimi
 Șiberescu Viorel - Bârlad
 Șopalcă Marian - Bârlad
 Ștefănică Teofil - Preot Bârlad
 Talpă Aurica - Sat Popeni, Comuna Zorleni
 Talpă Milica - Sat Popeni, Comuna Zorleni
 Talpău Marieta - Bârlad
 Tănase Veruța - Bârlad
 Teodoru Tudorița Daniela - Bârlad
 Toma Mihaela - Bârlad
 Torcescu Ștefan - Bârlad
 Totolici Ionuț Adrian - Primar Comuna Iana
 Tudorașcu Paula Andreea - Sat Zorleni, Comuna Zorleni
 Tufaru Mihaela Loredana - Bârlad
 Țurcanu Gina - Sat Pogana, Comuna Pogana
 Țurcanu Lenuța - Popeni, Comuna Zorleni
 Țurcanu Nicu - Sat Pogana, Comuna Pogana
 Varga Cristian - Comuna Gheorghe Doja, județul Bacău
 Vartolomei Sergiu - Bârlad
 Vasilache Irina - Bârlad
 Vătămanu Aurica - Sat Recea, Comuna Iana
 Vizinteanu Ștefan - Urlați, județul Prahova
 Vrabie Mihaela - Epureni
 131 membri CAR prin Pavel Livia
 50 membri Sucursala Băcani prin Ilie Mihaela
 50 membri Sucursala Viișoara prin Bogos Gina Anișoara
 30 membri Sucursala Iana prin Totolici Alina Mihaela
 29 membri Sucursala Coroiești

Colectivul de redacție

- Gruia NOVAC
- Serghei COLOȘENCO
- Nicolaie MIHAI
- Gheorghe GHERGHE
- Petruș ANDREI
- Teodora ZALDEA
- Sorin BOCAN - operator i.t.

Tehnoredactare:

- Bogdan ARTENE

Adresa redacției:

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR „Elena Cuza”
 Str. Nicolae Iorga nr. 7A, cod 731182, Bârlad, jud. Vaslui, et. 2, cam. 13
 Tel.: 0235 421 340, Fax: 0235-421.341, 0235-425.933
 E-mail: revista@carpbarlad.ro
 Web: www.carpbarlad.ro

Tipărit la S.C. IRIMPEX S.R.L. Bârlad
 ISSN 2247 – 3580 ; ISSN-L = 2247 – 3580

Responsabilitatea pentru conținutul textelor aparține autorilor.

COPERTA 4: IMAGINI DIN SPECTACOLUL „COLINDE, COLINDE”

MARIUS ZGÂIANU ȘI ANSAMBLUL FOCLORIC „CODRII NEAMȚULUI”

COLINDĂTORII DIN FLOREȘTI - AL. VLAHUȚĂ

COLINDĂTORII DIN MĂSCUREI - POGANA

ANSAMBLUL „RĂZEȘII” POGONEȘTI

GRUPUL „HAI-HUI” DIN BÂRLAD

ANSAMBLUL CORAL „CRIZANTEMA” A C.A.R.P. „ELENA CUZA” BÂRLAD